

GENESE

CULEGERE DE ILUSTRATII PENTRU PREDICI

EDITIE REVIZUITA SI IMBUNATATITA A VOLUMULUI „STROPI DE ROUA”

BENONE CORNELIU LUPU

ACȚIUNE

Era în anul 345 î. Hr. Filip II Macedoneanul, amenința Grecia. Atena se afla în centrul atenției lui. Sub această amenințare se convoacă adunarea populară. Doi oratori pășesc în față. Primul este Eskines Politicianul. El este adeptul unei politici pasnice, de supunere în fața împăratului Filip. Aceasta va cruța națiunea de război. Vorbirea lui a fost frumoasă, elocventă, în stilul politicianului versat. Mulțimea l-a aclamat spunând într-un glas: „Mare orator”. A urmat Demostene – simplu, grav și la obiect. El gândea că Atena și întreaga Grecie va exista doar cât va fi liberă. El era pentru libertate. Poporul asculta cu luare aminte. La urma a zis: „Mergem fraților?” Tot poporul i-a răspuns: „Să mergem”. Atena s-a ridicat astfel împotriva lui Filip.

Aplicatie

Decizia nu poate fi luată decât dacă este cineva care să păsească în față. Mergem? Aceasta este întrebarea esențială care trebuie să se audă și astăzi, chemarea la luptă. Proorocul Isaia spune: ”Un vuiet se aude pe munți ca vuiet de popor mult...Domnul Își cercetează oastea care va da lupta”- Is. 13: 4.

ADEVĂRUL

Se spune că, odată, adevărul s-a hotărât să meargă la oras. Era o zi caldă de vară, așa că după mai multe ore de mers se opri să se răcorească în unda limpede a unui lac. Pentru că avea timp, se dezbracă de haine și se aruncă în apa binefăcătoare. Minciuna, care întotdeauna vine pe urmele adevărului, porni și ea spre oras. A ajuns la lac și deoarece era foarte cald, s-a hotărât să facă și ea o baie. Pe când se dezbrăca, a zărit hainele adevărului și deodată îi încolți o idee; se dezbracă iute de hainele ei, îmbracă hainele adevărului și porni mai departe. Când a ajuns la oras, multă lume s-a bucurat zicând: „Iată, a sosit adevărul.”

În timpul acesta, adevărul iese din apă și când își caută hainele, dădu peste zdrențele minciunii. Înțelegând înșelătoria, și pentru că el era adevărul, a refuzat să le îmbrace, preferând mai degrabă să meargă dezbrăcat, decât în hainele minciunii. Când a ajuns la oras oamenii l-au recunoscut zicând unii către alții: „Iată adevărul gol gol.”

Aplicatie

Minciuna în hainele adevărului rămâne minciună. Oricât de mult va încerca să se deghizeze nu va putea să-si schimbe caracterul murdar. Din nefericire, mulți sunt dusi în eroare de înșelăciune, de aceea, pentru siguranța noastră, este bine să „cunoaștem adevărul”- Ioan 8:32, și să „credem în el”- 2 Tes.2:12.

ADOPTARE

Adoptarea copiilor este o practică foarte veche. Obiceiurile de adoptare diferă de la o epocă la alta sau de la o cultură la alta. Potrivit unei cronici din Evul Mediu, *General Cronic*, în Spania exista o ceremonie specială legată de acest eveniment. În vederea adoptării, copilul era luat de tatăl sau mama adoptivă, sub mantie, ținut cu grijă câteva momente, ca apoi să fie scos ca „nou născut”. Din acest motiv, spune cronica, copiii adoptivi se mai numeau și „copii ai hainei”

Aplicatie

Apostolul Pavel spune că „am fost înfiați ca să căpătăm răscumpărarea”- Gal.4:5, ca „ să fim îmbrăcați în haine albe”-Apoc. 3:5; 4:4. Vezi ca aplicație și cazul lui Iosua, Zah.3:4-5; cazul lui Rut, Rut 3:9.

AJUTOR

În culegerea de meditații *Sămânța bună*, se povesteste despre o femeie bătrână și săracă din Scoția, care se ruga Domnului să-i trimită pâine. În drum spre sat câțiva băieți au văzut-o rugându-se și au auzit cererea ei înaintea lui Dumnezeu. Ei s-au hotărât să facă o faptă bună, așa că au cumpărat pâinea și întorcându-se au dat drumul pâinii pe cosul casei.

Când femeia a auzit pâinea căzând, s-a ridicat, a luat-o din semineu, a pus-o pe masă și a îngenunchiat din nou să mulțumească lui Dumnezeu. Băieții de afară au văzut-o și întrucât credeau că lor li se datorează cuvintele de mulțumire au strigat: „Mamaie, nu a fost Dumnezeu, ci noi... Noi am adus pâinea !” „Ba nu, a răspuns femeia, Domnul a trimis-o, chiar dacă a adus-o diavolul !”

Aplicatie

”Nu vă înșelați , spune Iacov, orice ni se dă bun, orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor...”- Iacov 1: 16-17

AJUTOR

Indigenii din Timorlaut, Arhipelagul Asiatic, adoră ca Dumnezeu absolut Soarele. După credința lor, ei sunt convinși că la începutul fiecărui an, odată cu sosirea sezonului ploios, soarele coboară ca să fertilizeze pământul. Pentru îndeplinirea acestei misiuni, el se opreste într-un smochin sacru, de unde nu mai poate coborî decât cu ajutorul omului. Ca să-i vină în ajutor, indigenii așează sub arbore o scară cu șapte trepte.

AJUTOR ZADARNIC

Septimius Sever era protejatul împăratului filosof Marcus Aurelius. În calitate de proconsul al Siciliei și apoi de guvernator al Panoniei Superioare, la moartea împăratului, sprijinit de legiunile militare a ajuns la Roma unde s-a urcat pe tronul imperial. Întreaga viață a fost închinată activității militare. Dorea să cucerească tot mai mult. Pe când se afla în Bitinia, într-o campanie militară, a fost rănit de moarte. Avea 65 de ani. Aflat pe patul de moarte și-a adunat toate gândurile într-o tristă reflecție: „ Am avut totul, dar asta nu-mi slujeste la nimic!”

Aplicatie

Toate bogățiile și faima nu sunt de nici un folos în ceasul morții. Ba încă, spune apostolul Pavel, socotesc toate aceste lucruri ca o pierdere pentru „prețul nespărit de mare al cunoașterii lui Hristos”Fil. 3: 7-8.

AMÂNARE

Archias, regele Tebei, stătea într-o seară cu câțiva prieteni la masă. Când veselie era în toi, s-a prezentat un servitor, care a înmănat regelui o scrisoare, făcând mențiunea că este ceva foarte important și urgent și că trebuie să o citească chiar atunci. Plin de vin , regele i-a răspuns: „ Nu am timp pentru fleacuri acum...Nu vezi că mă distrez!? Mâine va veni și rândul scrisorii.” Spunând acestea, aruncă scrisoarea pe un fotoliu și continuă distracția. În noaptea care a urmat regele a căzut victimă unui complot și a fost ucis. Scrisoarea conținea descrierea întregului complot urzit împotriva sa și de care ar fi fost scăpat dacă ar fi citit scrisoarea la timp. Amânarea a însemnat pierrea lui.

Aplicatie

Amânarea face parte din arsenalul vrășmasului și are scopul de a împiedica pregătirea personală pentru venirea lui Hristos. Un exemplu remarcabil este cel al împăratului Felix. Atunci când Pavel i-a arătat „Calea”, răspunsul dregătorului a fost: „De astă dată du-te; când voi mai avea prilej, te voi chema”- Fapte 24:25. Altădată! Aceasta înseamnă de fapt niciodată.

ANTILUCRARE

De multe ori creștinismul a fost pătat de viața murdară a acelor care l-au predicat. Dorința de îmbogățire, spiritul colonialist, încreștinările cu sabia, au făcut din acestia mai degrabă niște apostoli ai iadului decât ai lui Hristos. Mulți băștinasi alegeau moartea, spânzurându-se sau otrăvindându-se împreună cu copiii lor, numai să nu încapă pe mâinile unor astfel de oameni.

Istoria colonizării vorbește despre un sef băștinasi, numit Hatuey, care s-a hotărât să reziste. A fugit împreună cu supușii în munții Cubei. Acolo a arătat supușilor lui un cos de aur spunându-le: „Acesta este dumnezeul creștinilor. Din cauza lui au murit cei dragi...”

După trei luni, Hatuey, a fost prins și legat de un stâlp care urma să fie transformat în rug. Înainte să se aprindă focul i s-a promis mântuirea și gloria vesnică în cer, dacă acceptă să se boteze. Dar Hatuey a întrebat: „În cerul acesta locuiesc și creștini ?” „Da, bineînțeles...” fu răspunsul. „Atunci aleg iadul”, zise Hatuey, și focul începu să troznească.

Aplicatie

Cu siguranță iadul va fi plin de mulți creștini, care au făcut din religia lui Hristos un mijoc de atingere a intereselor lor vremelnice. Unii ca acestia „au doar o formă de evlavie, tăgăduindu-i puterea”- 2 Tim. 3:5.

APARENȚE

Într-o pădure mare bufnița a făcut cuib, a depus ouă și într-o noapte a scos pui. Plină de fericire și încântată de frumusețea puilor ei a zburat la cuibul celorlalte păsări care dormeau în liniște, strigându-le: „Am cei mai frumoși pui.” Somnoroase păsările au răspuns: „O să vedem asta mâine !”

Aplicatie

Aparențele sunt atât de înșelătoare încât prind în capcană chiar și pe cel care le poartă. El însuși devine un înșelat. Cazul lui Iuda este un exemplu remarcabil în sensul acesta.

APARENȚE

Despre călugărul Bernhard se spune că avea o viață simplă și umilă. Îi plăcea să facă numeroase călătorii în care să încurajeze pe tovarășii de credință din diferite sihăstria. O dată, vizitând o mănăstire, a fost surprins de răceala cu care a fost primit. Înterminat să afle care este motivul, a descoperit că acesta se datora faptului că saua pe care călărise era frumos ornamentată, lucru care nu se potrivea cu gândirea călugărilor, orientată spre simplitate. În mintea lor, călugărul misionar, pierduse lecția umilinței, așa că preferau să fie rezervați. Au fost curând surprinși când călugărul Bernhard le-a spus că nici nu a observat pe ce sa a călărit. Atât calul cât și saua erau împrumutate, așa că nu a avut prea mult timp să se gândească la ele.

Aplicatie

Aparențele nepotrivite devin de cele mai multe ori „pricini de poticnire” pentru semenii nostri. Lucrul acesta este foarte grav. Afirmația făcută de Mântuitorul, „mai bine să fie aruncat în mare decât să facă pe unul din acesti micuți să păcătuiască”- Luc 17:2, arată cât de riscant este să tolerăm astfel de aparențe. Pe de altă parte, doar salvarea aparențelor de frica pedepsei nu rezolvă cu nimic problema. Drept este să fim cinstiți cu noi înșine și cu semenii, având o „viață curată ca să nu se vorbească de rău Cuvântul Domnului” – Tit 2:5

APARTENENȚĂ – „GARDUL PROTECTOR”

Puțină lume a auzit de „Ciupercile de mărgean”. Acestea sunt binecunoscutele insule Malvine, numite așa după forma lor de ciupercă. Vestite pentru conflictele militare care s-au desfășurat în jurul lor, mai păstrează și faima unei imense plantații de cocotieri, care acoperă întreaga insulă.

Cocotierii sunt împărțiți între locuitorii insulelor, așa încât fiecare își are parcela lui. Fiecare își cunoaște copacii și nimeni nu se atinge de parcela celuilalt. Există un vechi obicei, care îngăduie celui care a văzut o nucă căzută pe pământ să și-o însusească. Dacă cel care a văzut-o primul nu o poate ridica imediat, el are dreptul să o încercuiască cu bețișoare și nimeni nu se atinge de ea.

Aplicatie

Singura sansă a omului este intervenția lui Dumnezeu, care, îl „înconjoară cu neprihănire și îndurare” - Ps. 32. 10. Isaia spune că Dumnezeu „înconjoară pe cei care îi sădese cu un gard” - Is. 18: 11, „pe dinapoi și pe dinainte” și „își pune mâna pe el” -Ps.139:5. Legea lui Dumnezeu este un gard ocrotitor.

APEL DISPERAT –„ULTIMA SCRISOARE”

Dezvoltarea căilor de comunicații a avut un rol important în istoria omenirii.

Era poștei electronice, a telefoniei celulare și a comunicațiilor ultrarapide, nu a însemnat o abandonare a metodologiei clasice. Un mod foarte pitoresc de a trimite scrisori este cu ajutorul mai puțin obișnuit al curenților marini. De la marele navigator Columb și până astăzi s-au expedit mii de scrisori pe această cale. Sticlele și butoiasele erau purtate de curenții mărilor și ai oceanelor spre locuri necunoscute. De cele mai multe ori, acești „factori postali” rățăceau scrisorile primite, alții însă le duceau destul de aproape de destinație.

Una din cele mai valoroase scrisori a fost găsită în 1938, și vorbea despre sfârșitul tragic al Titanicului. Ea a fost recuperată pe coasta Islandei, după 26 de ani de la data catastrofei. Scrisoarea conține câteva fraze scurte:

„...Stau pe punte cu un copil. Ultima barcă a plecat. Orchestra cântă un mars. Câțiva oameni de lângă mine se roagă. Ne scufundăm. Sfârșitul se apropie. Vă rog transmiteți tatălui...”

Aplicatie

O lume gata de prăbușire își scrie în grabă ultima epistolă. Este testamentul sau mai degrabă epilogul unei călătorii esuate? Nici ea nu știe. Este poate ultima suflare înainte de dispariție. Măcar dacă această ultimă scrisoare ar fi una de căință și pocăință... „Doamne adu-Ți aminte de mine...” - Lc. 23: 42-43.

AȘTEPTARE

Este binecunoscută relația dintre un stăpân și câinele său. Dacă se întâmplă, din nefericire, ca stăpânul să plece sau să dispară, câinele va continua să îl aștepte ca și cum ar fi gata să sosească chiar în acel moment.

Un caz interesant s-a petrecut în Japonia, unde un câine obișnuia să-și însoțească stăpânul în fiecare dimineață și seară, până la gara din localitate. Dimineața îl conducea, iar seara, când trenul sosea, venea înaintea lui și îl aștepta. În urma unui accident stăpânul a murit. Câinele însă a continuat să-și aștepte stăpânul. În fiecare seară mergea la gară, aștepta aproximativ o oră, apoi se întorcea acasă. Lucrul acesta l-a făcut timp de zece ani, până a îmbătrânit de tot și n-a mai putut să se miste. Chiar și atunci, întorcea capul spre poartă să vadă dacă nu va veni stăpânul.

Atitudinea acestui câine a impresionat autoritățile japoneze care i-au ridicat o mică statuie și au amplasat-o în câteva școli.

Aplicatie

Credinciosia acestui animal este un bun exemplu pentru noi. Consecvența noastră este de multe ori amenințată de necazuri și greutăți. Suntem prinși de probleme și uităm că suntem așteptători...Alteori obosim pe cale sau, chiar mai rău, uităm de Stăpân. Dacă un biet câine a murit privind după stăpân cu atât mai mult ar trebui să fim gata în vederea întâlnirii cu marele nostru Stăpân.

ATITUDINE SCHIMBĂTOARE

Pe coastele nordice ale Yucatan-ului, în „Câmpia de piatră”, unde se afla una din cele mai vechi culturi Maya, a sosit în anul 1549, însoțit de un detașament militar, episcopul Diego de Landa. Călare pe cal, cu crucea în mână, Diego de Landa a ajuns la templele vechi, unde se găsea o bibliotecă vastă, în care se aflau manuscrisele poporului maya. Cercetând cărțile episcopul a spus: „Aceste cărți nu conțin decât superstiții și scorneli diavolești. Dați-le foc.” Zile întregi au ars manuscrisele.

A trecut timpul și după douăzeci de ani, episcopul Landa, care a trăit în mijlocul poporului în tot acest timp, descoperindu-le cultura, viața și obiceiurile, s-a hotărât să alcătuiască o istorie a poporului maya. Tot ce distrusese altă dată acum a ajuns să elogieze. „Scornirile diavolești”, arse cu ani în urmă, au devenit în lucrarea lui, capodopere de istorie. Iar cartea a ajuns opera vieții sale.

Aplicatie

Inconsecvența este un „dar” al naturii umane. Când vântul bate favorabil într-o anumită direcție sunt mulți care să meargă într-acolo. Dacă se schimbă direcția vântului și călătorii își vor schimba drumul. Dictează interesele. „Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul căci este nehotărât și nestatornic...”- Iacov 1:8. Psalmistul spune: „pune în mine un duh nou și statornic”- Ps. 51: 10.

AVORT

Parabola urmatoare nu are suport teologic, dar are o profundă aplicație morală. Ea este cu atât mai mult valabilă cu cât societatea actuală face cu greu față crizei avorturilor.

„Dragă mamă:

Eu sunt în cer acum și tocmai sunt cu Isus. El mă iubește foarte mult. Vreau să vă spun că eu am dorit să fiu fetița ta însă nu știu ce s-a întâmplat. Am fost atât de bucurasă când am realizat că exist! Ce-i drept, nu era foarte comod acolo, dar pe măsură ce trecea timpul, mă dezvoltam din ce în ce mai mult și abia așteptam să ies afară. Petreceam mult timp dormind și gândind. Aceste zile au fost cele mai minunate pentru mine. Era o legătură specială între mine și tine. Chiar te auzeam cum îmi cântai uneori sau îmi vorbeai. Eram fericită.

Alteori te auzeam plângând. Odată știu că erai tare nefericită și speram să fie bine, însă ai plâns toată ziua. Aproape că plângeam și eu deși nu-mi imaginam ce înseamnă să fii nefericit. În aceeași zi s-a petrecut ceva oribil. Nu știu, ceva ca un monstru a intrat în locul meu confortabil. Eram speriată și am început să plâng. Vroiam să strig după ajutor dar nimeni nu mă auzea. Probabil că nici tu nu m-ai auzit. Monstrul a venit încet spre mine și îngrozită am strigat:” Mamă, mamă, ajută-mă ...Ajută-mă mamă!”

Nici un răspuns. Monstrul m-a prins și o durere inimaginabilă m-a cuprins. Am lesinat de frică. Monstrul mi-a smuls brațul...apoi picioarele...! Nu pot să-ți explic durerea care am simțit-o. Am știut că n-am să te mai văd niciodată și mi-am adus aminte atunci de zilele când îmi spuneai că mă iubești, când îmi cântai sau mă strigai. Îmi făcusem planuri să te fac fericită și doream foarte mult să fiu fetița ta. Acum totul s-a dus! Visul meu s-a spulberat...

Eu nu pot să-ți povestesc ce s-a întâmplat după aceea. Nu știu decât că eram învăluită în sânge și într-o mare durere. M-am trezit alături de un înger. El m-a lut de mână și m-a dus la Isus. Când m-a văzut, m-a luat în brațe și mi-a spus că mă iubește și că nici un rău nu mi se va întâmpla. L-am întrebat ce s-a întâmplat cu mine. El mi-a răspuns trist: „Avortul!” Apoi a continuat: „Îmi pare rău pentru tine căci Eu știu ce ai simțit”. Eu nu știu ce este avortul, dar presupun că este numele monstrului care m-a ucis. Îți scriu, mamă, pentru că te iubesc și vreau să-ți spun că mi-am dorit foarte mult să fiu fiica ta. Am vrut să trăiesc dar monstrul a fost mai puternic decât mine. Mi-a zdrobit mâinile și picioarele... capul... Mi-a fost imposibil să rămân în viață. Deși am făcut totul să rămân cu tine nu s-a putut. Te rog să nu fii supărată. De asemenea, te rog să te păzești de monstrul avortului, poate să-ți facă ceva rău. Eu te iubesc și nu vreau să simți durerea pe care am simțit-o eu. Vreau să rămâi în viață. Fii te rog cu grijă!

Cu dragoste, a ta mică fetiță.”

BÂRFĂ

Un editor parizian, hotărât să câștige cu orice chip din munca sa, a scris unuia dintre filosofii foarte cunoscuți următoarele rânduri: „Am un număr foarte mare de istorii scandaloase despre dumneavoastră, dar nu le-as tipări dacă îmi veți trimite prin curierul personal 100 de monezi de aur”.

La acestea filosoful a răspuns: „Vă mulțumesc din inimă domnule pentru amabilitatea dumneavoastră, dar vă pot spune că posed și eu o colecție impresionantă de povestiri scandaloase despre mine, așa că vi le pot pune cu plăcere la dispoziție pentru 50 de piese de aur”.

Aplicatie

Există mult „folklor” pe seama fiecăruia dintre noi. Multe povesti sunt simple inovații, altele poate au un sămbure de adevăr. Sfatul înțeleptului Solomon este: „Să nu te amesteci cu cel ce nu-și poate ține gura”- Pild.20: 19. Iar în cartea Ecclesiastului se spune: „Nu lua aminte la toate vorbele care se spun, ca să nu auzi.... vorbindu-se de rău”- Ecles 7: 21-22.

BIBLIA

La sesiunea Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din 1909, Ellen White a participat pentru ultima oară. Era în vârstă și abia a putut rosti o scurtă cuvântare. La încheiere s-a ridicat, având Sfânta Scriptură în mână. A ridicat-o și a zis: „ Vă recomand această carte.”

BIBLIA

La 2 iunie 1960, un copil de 8 ani a fost găsit stând pe o stâncă, la circa un kilometru depărtare de lacul Tarton, în Manitoba, Canada. Avionul în care călătorise el și tatăl său se prăbusise. În urma impactului, avionul a luat foc, iar tatăl a murit. Supraviețuind ca prin minune, micul Walter a așteptat 15 zile lângă grămada de fiare ale aparatului. Era epuizat. Foamea l-a adus în pragul delirului. Când a fost descoperit, salvatorii au fost mirați să vadă că băiatul stătea alături de cutia de supravețuire a aparatului care conținea 20 de rații zilnice, fără ca el să știe de aceasta.

Aplicatie

Mulți sunt pe moarte desi stau lângă adevărata pâine fără să știe de ea. Isus spune: „Eu sunt pâinea vieții” -Ioan 6: 48, „Adevărata pâine se coboară din cer și dă lumii viața”- Ioan 6: 33-34. Neglijarea ei duce la epuizare spirituală și în cele din urmă moartea. Caută acum echipamentul de supravețuire !

BIBLIA

Biblia este o predică înainte chiar de a fi deschisă și citită. Este legată în negru, marginile sunt vopsite în roșu, iar în lăuntru paginile ei sunt albe. Dumnezeu îmi arată mântuirea chiar și așa; Neagră era viața mea înainte de a-l cunoaște pe El. Prin roșu înțeleg sângele Lui care mă curățește și îmi dă putere să ajung alb, la fel de curat ca paginile ei frumoase.

BIBLIA

Când Gutenberg a inventat tiparul și a tipărit celebra sa Bilbie, a deschis o nouă eră în privința cunoașterii. Ludovic al XI (1461-1483), regele Franței, văzând Biblia lui Gutenberg a exclamat: „Ce nenorocire! Lumea o să citească Biblia și o să-și piardă credința.”

Trei secole mai târziu, filosoful francez Joseph le Maistre (1753-1821), afirmă că: „Evanghelia în afara Bisericii este otrăvă...”

BINE ...!?

Un om avea un papagal. Fiind o fire optimistă s-a hotărât să-l învețe să vorbească. Dar nu a învățat decât un singur cuvânt: „Bine”. Ori de câte ori îl întreba stăpânul ceva el răspunde mereu: „ Binee...Binee...”

Odată, fiind stăpânul plecat de acasă, pisica a găsit un bun prilej de vânatoare. Fiindcă usa coliviei era deschisă, s-a aruncat cu mult elan să pună gheara pe papagal. N-a fost ușor pentru pisică să se cațere, dar n-a fost ușor nici pentru papagal să evite ghearele ucigătoare.

Când stăpânul se întoarce în sfârșit acasă, văzu dintr-o privire tot războiul din casă. Papagalul stătea zgâriat, cu penele smulse și vlăguit, pe colțul draperiei, în timp ce pisica se ascundea sub masă. Din obisnuință l-a întrebat; „Ce faci ?” „Biiinnee...”- veni răspunsul.

Aplicatie

Răspunsul papagalului nu avea nimic comun cu optimismul și starea de bine. După lupta cu pisica arăta destul de rău și probabil că avea nevoie de îngrijirea stăpânului. Avea nevoie de ajutor și l-ar fi cerut, însă el cunostea doar o singură limbă și un singur cuvânt: „bine”. Mulți oameni își ascund durerea sub masca singurului cuvânt pe care îl știu: „bine”. Psalmistul spune: „Strig către Domnul și îmi vărs necazul înaintea Lui”- Ps.142: 1, 2.

BINEFACERE

Herodot povesteste că pe când Cambyses, fiul lui Cyrus, lupta împotriva Egiptului, mulți greci îl urmaseră. Unii din dorința de negoț, alții să lupte ca mercenari, iar ultimii din simpla dorință să cunoască țara aceasta. Printre acestia din urmă se număra și Syloson, fiul lui Aiakes, frate cu Polycrates, stăpânul surghiunit din Samos.

Întâmplarea făcu ca pe când se plimba, înfășurat într-o frumoasă manta de lână purpurie, prin piața din Memphis, să fie întâlnit de Darius, care făcea pe atunci parte din corpul de pază al lui Cambyses. Văzând mantaua cu care era îmbrăcat tânărul, îi plăcu foarte mult, și întrucât pe atunci Darius nu era omul cu vază de mai târziu, se oferă să i-o cumpere. Syloson a refuzat să i-o vândă, dar văzând cât de mult si-o dorește, împins parcă de un glas lăuntric, s-a dezbrăcat de haină spunând: „Mantaua nu o am de vânzare, dar pentru că îți place atât de mult ți-o dăruiesc. Este a ta.” Darius îi mulțumi și luă haina.

Timpul trecu si Cambyses muri, iar Darius cu tovarăsi lui au înfrânt siretenia falsului Bardia si a ajuns împărat. Cu toate acestea nu a uitat binefacerea străinului de altă dată si drept răsplată i-a dăruit conducerea în Samos.

BOGĂȚIE ILUZORIE

Încărcat cu multe bogății, aur si bani, vasul Britannica, urma să ducă totul în America. În călătoria sa s-a lovit de stâncile de coastă ale Braziliei, urmând să se scufunde. În încercarea de a salva prețioasa încărcătură, marinarii grăbiți au lovit cutiile care s-au spart si banii s-au răspândit pe punte. Timpul scurt nu le-a permis decât să dea drumul bărcilor de salvare si în mare grabă să se urce în acestea. Căpitanul, care conform ordinelor navale, trebuia să coboare ultimul, a aruncat o ultimă privire pe punte să vadă dacă nu mai este vreun călător. Surprins, a văzut un bărbat așezat pe una din cutiile de valoare înconjurat de bani. „Omule, ce faci aici, i-a strigat căpitanul, urcă în barcă, nu vezi că vaporul se scufundă ?” „Da”, a răspuns omul, „văd si eu că se scufundă, dar, căpitane, toată viața am fost sărac, acum uite câți bani si cât aur am. Sunt bogat! Am hotărât să mor asa...”

Aplicatie

Mirajul aurului este atât de puternic încât orbete pe foarte mulți. Marea lor majoritate riscă sănătatea, liberatea, sau chiar viața pentru a intra în posesia lui. Odată însă ce l-au stăpânit, descoperă că au ajuns robi. O robie de moarte. Un bun exemplu este experiența „Tânărului bogat”- Mat.19:16-26.

BUNĂ CUVINȚĂ

Plutarh povesteste despre un bătrân atenian care dorea să vadă jocurile Olimpice. Întrucât toate locurile erau ocupate s-a strecurat printre rânduri, în speranța că va găsi totusi un loc. Atenienii, supărați că sunt deranjați, se exprimau necuviincios. În cele din urmă, bătrânul a ajuns în locul rezervat spartanilor spectatori. Aici, ca la comandă, toți tinerii si bărbaiții s-au ridicat în picioare oferindu-i locul. Cu lacrimi în ochi bătrânul a spus: „O, Doamne, toți grecii cunosc ce este bine, de ce numai lacedaemonienii îl practică ?”

Aplicatie

Cunoasterea binelui nu ne scuteste de punerea în lui practică. Sfatul apostolului este:

„ Să nu obosim în facerea binelui...” Gal 6: 9

CALEA ÎNGUSTĂ - „POARTA LACRIMILOR”

Dacă vă propuneți să faceți o călătorie din Marea Rosie în Oceanul Indian, atunci singura posibilitate de a iesi la larg este prin strâmtoarea Bab el Mandeb, care înseamnă în limba arabă ”Poarta lacrimilor”. Cuvântul este legat de situația cu totul specială a acestei strâmtoari. Desi lățimea ei este de 17 Km, există o mulțime de insulițe si recife care îngustează în mod considerabil trecerea, făcând din ea o veritabilă „poartă îngustă”. Calea de navigare se reduce la o simplă fâsie care serpuieste printre nenumăratele primejdii. Iesirea si intrarea navelor se face sub supravegherea unui ghid care cunoaste traseul, altfel curajul poate fi fatal.

Aplicatie

Isus a spus: „ intrați pe poarta cea strâmtă” – Poarta Lacrimilor – „strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață si puțini sunt cei ce care o află”- Mat 7: 13, 14. În Ioan 14: 6 – El spune: „Eu sunt calea ...” „Cine vine după Mine trebuie să se lepede de sine ... si să mă urmeze”- Mat. 16: 24.

CÂNTECUL LACRIMILOR

Cu siguranță că cea mai grea încercare pentru marele compozitor Beethoven a fost pierderea auzului. Într-o discuție cu Rossini, pe când îl felicita pentru opera sa *Bărbierul din Sevilla*, Rossini, miscat de altruismul marelui compozitor a spus: „Sunteți un geniu Maestre...” „O, nu, Rossini , a răspuns Beethoven, sunt un nefericit, numai un nefericit!”

Câțiva ani mai târziu, surzit complet, compunea opera *Fidelio* , ținând între dinți un corn austriac, sprijinit la celălalt capăt de pian. Era singurul mod pe care îl mai avea la îndemână pentru a percepe măcar vibrațiile instrumentului. Asa a compus *Missa Solemnis* si *Simfonia a IX a*. La premiera ei stătea ghemuit pe un scaun în mijlocul orchestrei. Nu putea distinge nici o notă, nu auzea nici un sunet sau vreun glas. Când simfonia s-a sfârșit, sala a răsunat într-o furtună de aplauze. Beethoven nu le auzea. Unul dintre interpreți l-a luat de mână si l-a întors cu fața spre publicul care aplauda. Când a ridicat capul avea ochii scâldați în lacrimi.

Aplicatie

Nimic frumos nu poate fi făcut fără durere. Apostolul Pavel spunea „Am slujit Domnului cu toată smerenia, cu multe lacrimi în mijlocul încercărilor...”-Fapte 20: 19, de aceea „mă fac părtaş suferințelor Lui... ca să ajung la învierea din morți”- Fil. 3. 10,11.

CAPCANA – „SICRIUL MIȘCĂTOR”

Nu departe de portul Halifax, la aproape 200 Km de coasta canadiană se găsește o insula numită Sable, vestită pentru că în preajma ei si-au găsit moartea sute de corăbii.

Cei care au studiat cauzele acestor tragedii au descoperit că insula Sable este „călătoare”. Ea își schimbă mereu forma și poziția, fiind imposibil de așezat într-un contur precis. Valurile spală malul apusean, care astfel se afundă mereu în apă, în timp ce coasta răsăriteană, sub acțiunea vântului care aduce munți de praf, ia mereu forme noi. În felul acesta insula se „mischă” spre răsărit cu o viteză de cca. 230 m. pe an. Călătoria ei este foarte primejdioasă pentru marinari. Din această cauză ei au numit-o „sicriul călător”, sau după alte surse „cimitirul Atlanticului de Nord”. Deoarece nisipurile au culori variabile, uneori ajungând chiar la culorile apei, este ușor de înțeles cum marinarii, înșelați, duceau corăbiile de bună voie la pieire sigură.

Din anul 1766 până în anul 1966, deci în 200 de ani, insula a parcurs cca. 45 Km. Un adevărat record în domeniu.

Cercetătorii au descoperit un număr foarte mare de resturi ale epavelor scufundate de-a lungul timpului. Printre altele au fost descoperite resturile unei epave scufundate cu cca. 400 de ani în urmă. O statistică a statului canadian a înregistrat doar în sec. XIX-lea și prima jumătate a sec. XX-lea, deci în 150 de ani, naufragiul a 515 nave.

Ceea ce este cel mai periculos la această insulă este țărnul, format din nisipuri miscătoare, care îl face o veritabilă capcană, pentru oricine se aventurează în zona lui.

Aplicatie

Multe lucruri care, aparent, sunt bune („multe căi par a fi bune”- Pr. 14: 12), sunt în realitate veritabile capcane, și în cele din urmă „duc la moarte”. Singura nădejde, trainică, durabilă și sigură este nădejdea în Hristos (Rom. 5: 1-2). „Nădejdea aceasta, spune Scriptura, nu înșală” – Rom. 5: 5.

CAPCANA – LAȚUL UCIGAȘ

Papușii din Noua Guinee, malaezienii din Santa Cruz și polinezienii din Insulele Societății au un mod aparte de a pescui rechinii. Pescuitul lor se face cu lațul. În timpul refluxului, caută vâgăunile care sunt mai puțin adânci sau chiar sapă vâgăuni cât să încapă doar capul și burta rechinilor. Când fluxul vine și rechinii se ascund pentru odihnă în aceste vâgăuni, ei intră doar cu capul și cu burta, lăsând coada afară. Un scufundător curajos coboară în apă (uneori într-o cuscă amenajată pentru a evita eventualele atacuri), cu un laț pregătit. El agață lațul de coada rechinului, și printr-o smucitură comunică tovarășului că operația este gata. Acesta trage cu putere, așa încât lațul se strânge de coada rechinului. Cu puțin efort trag rechinul afară, unde îl omoară cu sulite din bambus.

Aplicatie

Vrăsmasul sapă gropi. Gropi foarte frumoase pentru fiecare. Pregătește lațul în așa fel încât, când se așteaptă mai puțin, omul să fie prins. Profetul Ezechiel zice despre cel păcătos: „I-a întins lațuri și l-a prins în groapa lui”- Ez. 12: 8. Isaia spune despre cei ce nu sfințesc pe Domnul: „Se vor poticni, vor cădea și se vor sfărâma, vor da în laț și vor pieri”- Is. 8: 13-15. Remarcabil este sfatul apostolului Pavel: „De aceea, să nu dormim ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji”- 1 Tes. 5: 7.

CAPCANĂ

Valea Paradisului este recunoscută pentru frumusețea ei. Ea este un mic golf pe coasta Mexicului, cu o vegetație luxuriantă și climă plăcută. Ce este mai puțin cunoscut este faptul că în ciuda numelui care îl poartă, Valea Paradisului, în realitate este o veritabilă capcană pentru vapoarele care acostează în golf. La cea mai mică furtună, vapoarele prinse în deschizătura golfului și fără posibilitatea de a ieși în larg, sunt zdrobite de țărni. Singura lor șansă este ca până vine furtuna să părăsească golful, altfel Valea Paradisului devine un iad.

Aplicatie

Multe lucruri în aparență par a fi nevinovate și de dorit, în realitate însă ascund veritabile primejdii. Pentru un timp ele sunt nevinovate, dar când omul se așteaptă mai puțin devin ucigătoare. Psalmistul spune: „Multe lucruri pot părea bune, dar la urmă se văd că duc la moarte” - Pr. 14:12.

CAPCANĂ

În munții Kelos există o vale cu flori foarte parfumate. Locul este căutat de mulți turiști cu toate că nu poate fi privit decât de la distanță. Din loc în loc, împrejurul văii, sunt așezate panouri care avertizează turistii să nu se apropie prea mult și nici să nu se

oprească să admire florile, parfumul lor fiind atât de puternic, încât provoacă o stare puternică de somn. Dacă un turist imprudent coboară în vale, este biruit de somn și poate să doarmă atât de mult, încât să moară prin deshidratare.

Aplicatie

Sunt multe lucruri „parfumate” care atrag aproape irezistibil. Este suficient să zăbovesti între ofertele acestei lumi, să le admiri și să le „mirosi”. Fără băgare de seamă va veni somnolența spirituală și în cele din urmă, somnul va pecetlui soarta celui care se aventurează pe un astfel de teritoriu. Psalmistul spune: „Ferice de omul care nu se duce, nu se oprește.. nu se așază...”- Ps.1:1-2.

CĂLĂUZĂ SIGURĂ

Un grup de tineri care doreau să vadă muntele au hotărât să facă o excursie mai neobisnuită. Să urce piscul fără nici o orientare. După șapte ore de mers au ajuns în vârful muntelui. Spre surprinderea lor au descoperit ca de fapt se aflau pe muchia unei prăpastii foarte adânci. Era clar că o apucaseră pe un drum gresit. Întrucât se apropia seara, singura lor posibilitate era să rămână acolo, lucru de altfel destul de primejdios. Un păstor care tocmai se întorcea cu turma, aflat pe un alt pisc, a văzut grupul și a înțeles situația. Asa că a coborât printre stânci și pe poteci numai de el știute a urcat până la tinerii istoviți. A ajuns și le-a spus: “Am venit să vă ajut. Eu cunosc drumul care vă poate scoate de aici” Ei s-au bucurat, însă unul din tineri l-a întrebat: “Cum putem ști că ne poți scoate cu adevărat de aici și nu riscăm să cădem în prăpastie? Ce dovadă ai că ne poți fi o călăuză sigură?” Păstorul s-a uitat la el și arătându-i genunchii însângerați și mâinile zgâriate i-a zis: “Iată dovada”. Atunci au înțeles că tânărul acela făcuse un sacrificiu pentru ca ei să poată ajunge acasă.

Aplicatie

“Findcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe Singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață vesnică” - Ioan 3: 16

CARICATURĂ

Odată, o tânără femeie a avut o discuție cu marele pictor satiric Hogarita, în timp ce acesta lucra. Ea și-a exprimat dorința, de a învăța să deseneze caricaturi, la care artistul i-a spus: „Nu trebuie niciodată să desenezi caricaturi. Dacă o faci îți pierzi bucuria frumuseții. Nu mai poți vedea o față așa cum este ea, ci o față denaturată, ceea ce este cel mai hidos în om. Nu mai ai satisfacția să vezi chipul lui Dumnezeu în om.”

Aplicatie

Puțini sunt caricaturistii profesioniști, cei mai mulți sunt „amatori.” Pentru acestia din urmă, caricatura este un hobby, așa că, indiferent pe cine au în față, caută orice detaliu pe care să-l deformeze. Ei nu folosesc neapărat creionul și hârtia, ci le sunt suficiente cuvintele. Rezultatul arată întotdeauna ce este cel mai hidos în om și din păcate uită de chipul lui Dumnezeu. Despre ei Solomon spune că cei ce fac lucrul acesta „sunt ca niște nebuni”- Pr. 10:18,19.

CARTEA VIEȚII

Orice ființă umană, odată sosită în lume, este trecută în registrul de evidență publică, dobândind dreptul existenței ca cetățean într-o anumită societate. Această înscriere obligatorie poate fi o ilustrare a „înscrierii” în Cartea Vieții.

Poporul chinez folosea terminologia aceasta încă din timpuri înaintate. Persoanele puteau fi trecute în Cartea Vieții sau în Cartea Morții. Dacă o persoană era implicată sau era chiar autorul unei crime și era găsită vinovată, atunci numele ei era trecut în Cartea Morții. Dacă persoana era achitată, atunci numele ei era trecut în Cartea Vieții. Aceste două cărți cuprindeau nume celebre, de la conducători până la generali și ambasadori. Nimeni nu avea dreptul să steargă un nume din aceste cărți, cu excepția împăratului.

Aplicatie

Biblia raportează că există în ceruri o „carte a vieții” – Apoc. 13:8 în care sunt trecuți toți aceia care „și-au spălat hainele, și le-au albit în sângele Mielului” Apoc. 7:14

CĂSĂTORIE

O lege englezească, promulgată în sec. XVIII, prevedea interdicții foarte aspre cu privire la „manipularea” căsătoriei: „Orice femeie, de orice vârstă, rang social, profesie, fecioară sau văduvă, care va căuta să impună măritisul sau să seducă, folosindu-se în acest scop de parfumuri, farduri, vopsele, cosmetice, dinți artificiali, păr fals, tocuri înalte sau alte procedee de acest fel, va fi pedepsită prin lege și orice căsătorie contractată în felul acesta va fi socotită nulă și neavenită”

CĂSĂTORIE

În Iowa există o mică biserică de țară vestită pentru pitorescul slujbelor de cununie. Aici vin în fiecare an sute de perechi să li se officieze slujba căsătoriei. Unul din pastorii de aici a adoptat un obicei care a devenit tot atât de vestit ca și mica biserică.

După ceremonia căsătoriei, el conduce pe cei doi la intrarea în biserică și spune: „Înainte de a pleca, mireasa are onoarea să facă să răsunе clopotul bisericii”, după care îi dă în mână frânghia. Chiar dacă trage cu toată puterea, ea nu va putea să miste clopotul greu. Atunci pastorul se întoarce spre mire și îi cere să o ajute. Numai dacă vor trage amândoi clopotul va răsunа. Atunci pastorul le spune „Plecând de aici, pe drumul vieții, să nu uitați niciodată că numai când trageți împreună puteți să faceți să răsunе clopotul!”

Aplicatie

Există riscul de a trage de unul singur sau și mai rău de a trage „la un jug nepotrivit”- 2 Cor.6: 14. Numai când cei doi trag împreună familia poate să fie o binecuvântare.

CEARTĂ

Odată, un credincios, recunoscut pentru sobrietatea sa, a fost întrebat: „Cum se face că nu te cerți niciodată cu soția ta?” „Nimic mai simplu, a răspuns el – când suntem ispitiți să ne certăm eu devin surd, iar soția mea devine mută”. „Bine”, a continuat interlocutorul, dar de ce este necesar ca tu să fii surd și soția mută, nu-i suficient doar unul din voi?” „Dacă doar eu aș fi surd, soția ar fi ispitită să spună lucruri pe care nici ea nu ar vrea să le audă, iar dacă doar ea ar fi mută, aș fi eu ispitit să aud lucruri pe care nici nu le-a spus.”

Aplicatie

Avem două urechi și o singură limbă. Deși este numai una, totuși, uneori spune mai mult decât pot auzi cele două urechi. Ce s-ar întâmpla dacă am avea două limbi și numai o ureche? „Dacă crede cineva că este credincios și nu-si înfrânează limba... religia lui este zadarnică”-Iacov 1: 26. De aceea este necesară o continuă „strajă înaintea buzelor”, păzite de Domnul - Ps.141: 3.

CERȘETORUL

Un cerșetor se afla în mijlocul unei piețe. La un moment dat, pe poarta cetății intră un alai deosebit. Era caravana regală. Oamenii au început să se miste care încotro. Cerșetorul a văzut că urma să se apropie regele și plin de speranță și-a zis: „Vine regele, voi fi bogat...”

Împăratul a venit direct la el, căci venise special pentru el, și zâmbind a întins mâna și l-a întrebat: „Ce-mi dai?” Surprins, cerșetorul s-a scormonit în traistă și a scos un bob de orez, pe care l-a pus în mâna regelui. El l-a luat zâmbind și a plecat. După ce a ajuns acasă, regele și-a trimis slujitorul cu un ban de aur să-l dea cerșetorului. Îngândurat și trist cerșetorul a zis: „Doamne, de ce nu am dat tot orezul...?”

Aplicatie

Dumnezeu se dăruiește în măsura în care omul este dispus să renunțe la lucrurile pe care le iubeste.

CHIPUL LUI ISUS

Pastorul Richard Wrumbrand a petrecut mulți ani în închisorile comuniste, pentru credința sa în Dumnezeu. În urma anilor de detenție, a scris cartea: *Cu Dumnezeu în subterană*, în care vorbește despre experiențele sale și ale tovarășilor de temniță. Într-una din acestea, se află o relatare miscătoare despre un pastor credincios, închis ca și el pentru credința sa în Hristos.

Când era în camera 4, camera rezervată celor foarte bolnavi, sortiți morții, era acolo un pastor care voia să împartă celorlalți tot ce avea, ultima bucă de pâine, medicamente, haina de pe el. Dăruise și pastorul Wrumbrand asemenea lucruri uneori, deși avea nevoie de ele. Dar alteori când oamenii erau flămânzi sau în nevoie a rămas nepăsător. Celălalt pastor urma cu adevărat pilda lui Christos. Simțea că, numai atingându-te cu mâna te poate vindeca și liniști. Într-o zi vorbea cu câțiva deținuți și unul i-a pus aceeași întrebare care o pusese și la alții: „Cum este Isus? Eu nu am întâlnit pe cineva care să fie atât de bun, de iubitor și de cinstit cum e omul pe care îl descrii...” Iar pastorul într-un moment de mare curaj i-a replicat cu smerenie și simplitate: „Isus este ca mine.” Iar omul acela, căruia pastorul îi arătase de multe ori bunătatea lui i-a răspuns: „Dacă este ca dumneavoastră atunci îl iubesc.”

Aplicatie

Nu-i mare lucru să crezi în El, să devii ca El, iată adevărata minune a Evangheliei.

CINSTE

În lucrarea sa *Istorie*, Herodot povesteste despre cartaginezi care, în călătoriile lor în Libya, dincolo de Coloanele lui Heracles, au întâlnit un ținut locuit cu oameni deosebiți. Ori de câte ori ajung cartaginezii acolo și își descarcă marfa, după ce o însăra pe mal de-a lungul țărmului, se urcă iarăși pe corăbii și fac să iasă fum. Băstinașii, văzând fumul, se apropie de țărm, pun aur lângă mărfuri, apoi se îndepărtează de acolo. Cartaginezii se dau atunci jos din corăbii, îl cântăresc din ochi, și dacă aurul este potrivit cu marfa îl iau și se duc, dacă nu li se pare îndeajuns, se suie din nou pe corăbii și asteaptă. Ceilalți, apropiindu-se, mai adaugă alt aur pe lângă cel pe care îl pusese, până când îi mulțumesc pe negustori. Nu se înseală unii pe alții; cartaginezii nu se ating de aur mai înainte să fi egalat prețul mărfii și nici băstinașii nu se ating de marfă mai înainte ca ei să fi luat aurul.

Aplicatie

Cinstea față de semen este o datorie morală, clar prezentată în porunci. Apostolul Pavel reia precizarea aceasta arătând că trebuie să „lucrăm cinstit nu numai înaintea Domnului ci și înaintea oamenilor” 2 Cor. 8:21.

COMOARA

Departate de drumurile comerciale din Pacific se află insula Cocos. La cca. 500 km de coasta Republicii Costa Rica, într-un loc izolat, insula putea servi ca o ascunzătoare ideală pentru pirai și comorile lor. S-au scris multe cărți despre această insulă, cea mai reprezentativă fiind cartea lui Stevenson, *Insula comorilor*. Într-un anumit fel, toate aceste cărți reflectau o parte de adevăr. Se spune că aici a fost îngropată comoara regelui aztec Montezuma, la puțin timp după sosirea spaniolilor în Mexic. De asemenea, se crede că aici se află comoara celebrului pirat Benito Bonita, care a jefuit în anul 1765 o corabie spaniolă încărcată cu mult aur. Piratul a fost prins și condamnat la moarte. A încercat să evadeze, promițând temnicerului o avere fabuloasă. Pentru a confirma cele spuse, i-a arătat harta insulei. Cercetând locul după hartă, s-a dovedit a fi conform descrierii. Nu s-a găsit însă comoara. Piratul a fost executat. În sec. XIX, odată cu eliberarea Americii, spaniolii au fugit luând cu ei aurul bisericii. Întrucât aveau la dispoziție doar o navă englezească – Mary Deer – au încărcat totul în ea cu dorința de a duce aurul în Europa. Între comori se afla o foarte valoroasă statuie, în mărime naturală, a Fecioarei. Cunoscând valoarea transportului, comandantul și adjuncutul au ucis pe spanioli și au îngropat această comoară fabuloasă în insula Cocos.

Întors în țară căpitanul a dat harta copiilor săi care au plecat să o recupereze. Expediția s-a soldat cu un esec. De atunci insula a devenit ținta nenumăraților aventurieri. Din 1850 și până în 1950, în cca. 100 de ani s-au organizat peste 500 de expediții pentru a găsi „comoara cetății din Lima”. Mirajul statuii de aur a Fecioarei Maria a continuat și continuă și astăzi să momească mulți aventurieri care plătesc cu viața lăcomia lor. (vezi cazul ziaristului Jean Portelle, Cloude Charlier, și speologului Robert Verne).

Aplicatie

„Ferice de omul care găsește înțelepciunea și de omul care capătă priceperea... ea este mai de preț decât mărgăritarele și toate comorile nu se pot asemăna cu ea.”- Pild. 3: 13- 15. „Când urmez învățăturile Tale, mă bucur de parcă as avea toate comorile” -Ps. 119: 14. Despre Moise, se spune că „socotea ocara lui Hristos mai de preț decât comorile Egiptului”- Ev: 24-26. Isus este pentru noi „Comoara și Mărgăritarul de mare preț” -Mat. 13: 44-46.

COMPROMIS

Este știut că Frederic Barbarosa (1152-1190), împăratul Germaniei nu agreea edictul papal „Dictatus papae”, prin care biserica catolică, și în speță Papa, își lua prerogative divine în fața regilor și a națiunilor. În urma refuzului său de supunere, papa Alexandru al III-lea l-a excomunicat, declarându-i război. În lupta de la Lugano (1176), Frederic și armata germană au fost înfrânți. Pentru restabilirea păcii, papa l-a invitat pe împărat în biserica Sfântul Marco din Roma pentru tratative. Constrâns de situație, împăratul a acceptat să facă deplasarea la Roma. Ajuns aici, papa i-a iese în față, și conform uzanței i-a întins mâna pe care împăratul trebuia să i-o sărute. Înainte însă de a-i da sărutul, Frederic a zis: „Nu ție ci lui Petru!” Papa Alexandru a precizat: „Și mie și lui Petru”.

Aplicatie

Petru, cât a fost în viață, nu a acceptat să i se sărute mâna sau piciorul. Este greu de crezut că a acceptat lucrul acesta după moarte. Mai degrabă este pretenția celor care se consideră a fi urmașii lui. Acest lucru îl datorează oarecum, papa, și aceluia care au fost dispuși să-i ofere sărutul.

CONFUZIE

George V, regele Marii Britanii (1910- 1936), a sosit, împreună cu soția sa , într-o vizită oficială în Olanda. Pentru întâmpinarea suveranului, în port, pe chei, se aflau câteva sute de scolari, care trebuiau să-l întâmpine pe oaspete cu imnul britanic. Când împăratul a coborât de pe vas, scolarii au început să cânte, dar după câteva momente pe chipurile oficialităților prezente la moment , s-a asternut stupoarea; în loc de „God save the king” –„Dumnezeu să-l apere pe rege”, din cauza accentului, copii cântau ”God shave the king”- „Dumnezeu să-l radă pe rege”.

Micii olandezi cântau însă cu atâta însuflețire, încât incidentul a rămas fără urmări.

Aplicatie

Se întâmplă oricui să spună una și să se înțeleagă alta. Românul spune „unde dai și unde crapă”. Aceste greseli „nevinovate” pot totuși, uneori, să aibă consecințe neprevăzute. De aceea, sfatul psalmistului este binevenit: „Strâng Cuvântul Tău în inima mea , ca să nu păcătuiesc împotriva ta”- Ps. 119: 11.

CONSTATARE

Unul din cei mai renumiți regi ai Palestinei a fost Irod cel Mare, 37 î.Hr.- 4 d.Hr.

Biblia păstrează câteva referințe cu privire la domnia lui. Între altele, este menționat ordinul de nimicire a pruncilor, cu prilejul nasterii lui Isus.

Iosif Flavius, în *Istoria luptei împotriva imperiului roman*, spune că a fost un rege crud care a instituit un regim de teroare. După ce a ucis mai întâi conducătorii partidei fariseilor, au urmat cei din partida saducheilor. De asemenea, a ucis pe proprii săi fii, Aristobul și Alexandru, în anul 7 î.Hr. , născuți de Miriam, și mai târziu și pe Antipater, în anul 4 d.Hr., succesorul la tron. Cruzimea l-a făcut pe împăratul Augustus să rostească o frază rămasă celebră: “Mai bine să fii porcului Irod decât fiul său...”, aceasta întrucât Irod respecta învățătura iudaică de a nu mânca carne de porc.

Fără comentarii.

CONTRADICȚIE

Cea mai celebră poezie turcă a fost scrisă de poetul filosof Melvana (1204). Ea este următoarea:

Vino, vino

Vino oricine ai fi, vino

De esti ateu, creștin, evreu

Și zeilor de te-ai ruga

Iar vino !

Casa noastră-i locul împăcării,

Și chiar de-ai păcătuit de o sută de mii de ori,

Iar vino

Cu toate că poetul a fost iubit până aproape la zeificare, la numai 100 de ani după moartea lui întreaga Turcie pornea războiul de cucerire a lumii.

COPILUL SALVATOR

Paraguay este țara pădurilor nesfârșite. Pășunile destul de rare sunt singurele locuri libere, în rest, doar lacuri ascunse, mlastini și păduri. Băștinarii triburilor locale foloseau puținul pământ cultivabil și pășunile. Cu timpul, sub invazia colonistilor și datorită modernizării, s-a ajuns la concentrarea acestor resurse în mâna câtorva proprietari, triburile fiind obligate, în condițiile acestea, să migreze în pădure. Din lipsa mijloacelor de trai unele triburi erau amenințate cu dispariția. Unul din aceste triburi era Ouaiako. Pentru salvarea lui s-a încercat stabilirea unor legături cu restul lumii. Toate încercările s-au sfârșit cu esec total. Cercetătorul francez Villard a hotărât să intervină pentru salvarea lor. Acțiunea era foarte primejdioasă întrucât, datorită ostilităților, risca să fie omorât. În anul 1944 Villard organizează prima expediție, care s-a sfârșit ca și celelalte încercări de până atunci. A fost întâmpinat cu săgeți, apoi băștinarii au fugit în pădure. Totuși , Villard a găsit o fetiță de câțiva ani care vorbea bine limba quaiako. A luat fetița cu el și s-a ocupat special de creșterea ei. A învățat-o limba franceză și engleză. A avut grijă să păstreze și vocabularul limbii materne. După câțiva ani s-a întors cu copila în mlastinile ascunse, pentru a lua din nou legătura cu triburile pe cale de dispariție. De data aceasta, cu ajutorul fetei, a reușit să ia legătura cu ei și să le ofere ajutorul necesar. Copila a devenit calea de salvare pentru neamul ei.

Aplicatie

Biblia vorbește despre „copilul care ni s-a dat” - Is. 9: 6 - „pentru ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică” - Ioan 3: 16.

CREDINȚA

Un predicator italian din secolul XV-lea obișnuia să spună: „Există doar două tipuri de creștini: cei care cred sincer în Dumnezeu și în lucrarea Lui mântuitoare și cei care tot atât de sincer, își fac iluzia că ei cred.”

CREȘTERE

Un turist întreabă odată un localnic bătrân: „Au existat oameni mari care s-au născut în localitatea dumneavoastră?” „Nu domnule, ci numai prunci”, a răspuns bătrânul.

Aplicatie

Orice lucru se învață. Pentru aceasta este nevoie de timp, de efort și mai ales de perseverență și răbdare. Oamenii mari ajung astfel după mulți ani de creștere.

CRUCIADA EXCOMUNICATĂ

Dincolo de jaf, foame, sânge, boală și moarte, cruciadele au avut și experiențe inedite, interesante. Una din acestea aparține lui Frederic II-lea, care, în ciuda intervențiilor papei Grigore IX a refuzat să plece în Cruciadă. Ulterior, când papa a refuzat să-i dea binecuvântarea pentru a pleca, el o face cu toată fala de care se putea bucura el. Astfel atrage mânia, blestemele și chiar excomunicarea papei, atât pentru el cât și pentru întreaga Cruciadă. În felul acesta se produce un lucru nemaiauzit: în „Țara Sfântă”, intră în anul 1228, o cruciadă excomunicată.

De remarcat că, în ciuda excomunicării papale, cruciada, spre deosebire de celelalte care au dus la adevărate masacre, aceasta a aplicat strategia diplomatică. În urma negocierii cu sultanul Al-Kamil, împăratul reușește să dobândească Ierusalimul fără nici un strop de sânge. A fost singura cruciadă care a înțeles valoarea păcii - și aceasta sub excomunicarea papei

CUNOAȘTERE

O poveste arabă spune despre un bătrân, care trăia din mila poporului că nu avea casă și dormea pe unde apuca. Odată umbla rătăcind pe străzile unui oraș. Nimeni nu îl băga în seamă. Un trecător i-a spus plin de dispreț: „Ce faci aici? Vezi bine că nu te cunoaște nimeni...”

„Nu-mi pasă. Mă cunosc eu însumi și mi-e de ajuns. Ar fi mai cumplit dacă ar fi fost invers”.

DAR

Perillus a devenit unul din apropiații regelui Alexandru cel Mare. Motivul era că acesta avea o fată foarte frumoasă pe care împăratul o plăcea. În cinstea ei, regele i-a dat lui Perillus 15 talanți de aur. Surprins, Perillus a zis: „Împărate e prea mult, zece talanți sunt suficienți.” „Sunt suficienți”, a răspuns Alexandru, pentru tine, care primești dar nu pentru mine care dăruiesc...”

Aplicatie

Darurile lui Dumnezeu întrec închipuirea noastră. Pentru noi pâinea, liniștea, și libertatea ne sunt suficiente, dar nu și pentru Dumnezeu care dăruiește. El pregătește mântuirea.

DATORIE

Se povestește despre Diogene că, odată, a cumpărat un butoi, probabil vestitul lui butoi, cu zece drahme. Învoiala făcută cu negustorul a fost să-i plătească cinci drahme pe loc, iar restul să-i rămână dator. După o bună bucată de vreme, întâlnindu-se cu negustorul, acesta îi ceru să-i dea și cele cinci drahme rămase din datorie. Mirat filosoful i-a spus: „Probabil dumneata nu ești serios, nu a fost învoiala noastră să-ți dau cinci drahme și restul să-ți rămână dator?” „Ba da”, răspunse omul. „Ei bine dacă eu ți-as plăti cele cinci drahme s-ar încălca înțelegerea, căci nu ți-as mai datora nimic.”

Aplicatie

Există mai multe feluri de datorii, unele financiare iar altele morale. Datoriile financiare pot fi plătite, cele morale de multe ori rămân neplătite. Ba, mai mult, ele ne însoțesc toată viața și cresc atât de mari că devin imposibil de plătit. Biblia vorbește despre robul dator Stăpânului cu „zece mii de galbeni”. Era o sumă colosală. Cu toate acestea Mântuitorului nu-i place să aibă datornici și a iertat datoria fiecăruia. Mat 18: 27.

DĂRNICIE

În cartea *Din tezaurul ortodoxei*, Pr. Dr. S. Slevoacă, relatează că, odată, un necredincios a întrebat un copil sărac care ieșea dintr-o biserică: „Ce ai învățat tu astăzi?” Băiatul a răspuns că a învățat că Dumnezeu este iubire. „Dacă e adevărat lucrul acesta, de ce n-a trimis Dumnezeu pe cineva care să-ți dăruiască o haină mai bună?”

După o clipă de gândire copilul a răspuns: „Cred că Dumnezeu a trimis pe cineva dar acela a uitat.”

Aplicatie

„Cine are milă de sărac, spune Biblia, împrumută pe Dumnezeu și El îi va răsplăti binefacerea”- Pild. 19:17

DESTINE

Van Gogh a fost recunoscut ca unul din cei mai mari pictori. Născut într-o familie de pastori reformați, celebrul pictor, a manifestat de timpuriu un interes religios special. La început s-a înscris la Seminarul teologic cu intenția să urmeze cariera spirituală a tatălui. Pentru un timp a lucrat ca pastor într-o mică comunitate de țară. Ulterior, a abandonat biserica și s-a apucat de pictură. Contactul cu lumea a făcut să-i scadă interesul religios. Anturajul, distracțiile, au dus încet la îndepărtarea de biserică și religie. Bețiile, nopțile nedormite, viața dezordonată, au împins încetul cu încetul pe pictor într-o stare vecină cu nebunia. În cele din urmă a rupt relația cu Dumnezeu. Religia nu mai avea nici un loc în arta și în viața lui. Ultima pictură a lui Van Gogh *Trei drumuri fără sfârșit*, este un tablou care închipuie trei drumuri într-un lan de grâu, care nu duc nicăieri. Deasupra zboară un stol de ciori. Erau pictate în timpul crizei de nebunie. Curând moare într-un ospiciu.

Cu totul diferită este viața lui Rembrandt. Pictorul olandez a avut o viață destul de dezordonată la început. Biografiile spun că avea o soție frumoasă. Tablourile lui, nuduri de femei, se vindeau bine, așa că pentru un timp a fost destul de bogat. Iubea petrecerile și lumea bună și nu evita bețiile. Cu trecerea timpului, a devenit tot mai lucid și conștient de adevăratele valori spirituale. Viața lui a început să se schimbe. Arta la fel. Tablourile au devenit mai sobre, mai interiorizate și spirituale. În ultimul timp al vieții a devenit un om cu totul schimbat. Era un creștin autentic. Tablourile îl înfățișau tot mai des pe Hristos. Ultimul pe care l-a pictat a fost chipul lui Isus Hristos.

Aplicatie

Două vieți și două destine diferite. Diferența este dată de modul cum l-au înțeles și i-au răspuns lui Isus Hristos. De asemenea, experiența lor ne arată că importat nu este să-ți declari apartenența ci să trăiești și să-ți închei viața încredințat în mâna Lui. Scriptura vorbește despre cei vor „veni de la răsărit și de la apus și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacov” pentru că l-au acceptat ca Mântuitor, în timp ce „fiii Împărăției vor fi aruncați afară”- Mat. 8:11-12.

DEOSEBIRE

Eusebiu și Ieronim ne spun că Panten era unul din cei mai credincioși oameni ai lumii postapostolice. Clement Alexandrinul, care i-a fost ucenic, îl supranumea: „albina siciliană” pentru că, spune despre el: „sorbea cu nesaț din florile livezii profetice și apostolice producând miere în sufletul celor care îl ascultau...”

Aplicatie

Sunt unii oameni asemenea albinelor, alții asemenea mustelilor. Unii își petrec viața prin flori, alții prin gunoaie.

DILEMĂ

Dilema califului Omar în fața bibliotecii din Alexandria:

„Cărțile ei cuprind și ce este scris în Coran sau ce nu este scris în Coran; în primul caz sunt inutile, în celălalt sunt dăunătoare, deci oricare din premise ar fi, adevărata concluzie este aceeași: dați-le foc.”

Aplicatie

Și focul poate fi o soluție. Într-o zi va fi ultima.

„DICTATUS PAPAE”

Pretențiile de supremație ale pontifului de la Roma asupra principilor și a împăraților au fost formulate în scris, pentru prima dată în sec. XI-lea de către Grigore al VII-lea (1073-1085), în actul intitulat *Dictatus papae*. În una din scrisorile pontificale își rezumă astfel principiile sale morale și politice:

„Lumea este luminată de două astre: unul mai mare, soarele și altul mai mic, luna. Puterea apostolică (papa), reprezintă soarele, iar puterea regală reprezintă luna. Așa cum luna primește putere de la soare, tot astfel împăratul, regii și principii primesc autoritatea de la papă, în timp ce acestuia îi revine direct de la Dumnezeu; deci puterea scaunului de la Roma este mai mare decât puterea tronurilor iar regele datorează supunere și ascultare papei. Dacă apostolii pot să lege și să deslege, cu atât mai mult pot să dea ei pe pământ sau să ia, după cum este cazul: imperii, regate, principate, comitate, și tot felul de alte bunuri.”

DISTINCȚIE

Fiind decorat de către regele Henric IV (1589–1610), un nobil se adresează acestuia conform obiceiului: „Domine, non sum dignus” – „Doamne nu sunt vrednic!”

„Știu, stiu,” a răspuns regele, „dar m-a rugat nepotul meu...”

Aplicatie

Fără comentarii.

DRAGOSTE

Ava Doroftei spunea odată: „Imaginați-vă un cerc, având în centru pe Hristos ca soare al dreptății; din centru spre margini pornesc raze. Fiecare om se îndreaptă spre Dumnezeu pe o rază a lui. Cu cât ești mai aproape de Dumnezeu cu atât ești mai aproape de ceilalți și cu cât te îndepărtezi de El ești mai departe de semenii.”

Aplicatie

Nu putem avea pretenția că suntem aproape de Dumnezeu, fiind totodată departe de semenii. Este un nonsens. Apostolul Pavel spune că „dragostea lui Hristos ne strânge”- 2 Cor. 5:14.

DRAGOSTE

Un băiat iubea o fată. Într-o zi nu a mai putut suporta și târziu în noapte a ciocănit la usa iubitei. Ea l-a întrebat: „Cine ești?”, „Eu sunt” a răspuns băiatul. Atunci fata i-a zis: „Camera mea e prea mică, nu-i loc decât pentru o singură persoană. Pleacă!” El a plecat întristat. Nu putea înțelege refuzul ei încât stia că și ea îl iubeste. După un timp de frământare i-a strălucit o idee. S-a întors din nou la usa fetei și a ciocănit. Când ea a întrebat „Cine e?”, el a răspuns: „Tu ești!”. Atunci usa s-a deschis și iubita l-a îmbrățișat.

Aplicatie

Ce dimensiuni are familia? Este cu siguranță un loc strâmt. Este loc numai pentru unul singur. Așa spune și Biblia „Cei doi vor fi un singur trup”- Gen 2: 24.

DRAGOSTE

În desertul oriental al Yemenului inițiativa în ce privește relațiile de prietenie și căsătorie aparține tinerelor fete. Băiatul nu poate face nimic ci doar să aștepte. Trebuie să menționăm că femeia de aici este, de obicei, o excelentă gospodină, dar și o bună luptătoare dacă este cazul. Ea știe să folosească, tot atât de bine ca și un bărbat, arcul și pumnalul. Pentru a-și alege viitorul soț tânăra fată își procură un pumnal mic și într-o zi de târg, când este multă lume adunată, pe neobservate, se apropie de alesul inimii ei, și în mijlocul mulțimii, în văzul tuturor, înfinge iute pumnalul în gamba piciorului. Dacă acesta dă dovadă de curaj și de perfectă stăpânire de sine, fără să facă scandal, atunci ea îl consideră demn să-i fie soț și îl alege de bărbat.

Aplicatie

Dragoste exprimată cu pumnalul! Dacă din punct de vedere fizic ni se pare anormal, din punct de vedere spiritual, adesea ni se întâmplă așa ceva. Dat fiind dreptul de a fi iubit ne permitem să lovim pe neașteptate, în numele dragostei, pe la spate, cu pretenția ca victima să nu aibă nici o reacție.

DRAGOSTE

Există o legendă foarte veche, din sec XVIII –lea, care vorbește despre sfântul Frodobert, că a fost umplut de dragostea lui Dumnezeu pentru întreaga lume. Mama lui era oarbă. Fiindcă el o iubea așa de mult, spune legenda, odată pe când îi săruta ochii acestia s-au deschis și ea a văzut bine.

Isus Hristos ne-a sărutat ochii.

DRAGOSTE

Dacă veți face o călătorie de la Galați la Târgu Bujor, veți întâlni o serie de localități ale căror nume sunt legate de o veche legendă a lacului.

Legenda spune că Petru Rares, aflat odată cu tovarășii lui la vânătoare, a urmărit un bour până în inima pădurilor. Obosit, bourul a căzut și a fost ucis de vânători. Nu departe de locul acesta, pe malul unui lac, au dat peste o sihăstrie păzită de câteva străji. Înăuntru se găsea o fată frumoasă, cu mama ei care era din os domnesc și care fuseseră închise acolo. Eliberându-le, tânărul prinț, hotărî să ia de soție pe frumoasa domniță.

Mai târziu, după ce s-a urcat pe tron, a vizitat locurile unde fusese închisă fata. În seara când a ajuns pe marginea lacului, spune legenda, domnitorul i-a spus: „O, tătarcă cu suviță frumusețe, tu lucești și scântești ca o zână din poveste.”

De atunci satele din jurul Bratesului poartă numele de la această frumoasă poveste de dragoste: Tătarcă, Frumuseța, Șivița, Tulucești, Scânteiești..

Aplicatie

Purtăm și noi numele unei povesti de dragoste: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea ...-Ioan 3: 16, încât ne-a dat „Numele Său mai presus de orice nume”-Filip.2:9-10.

DURITATE

Scara durităților este formată dintr-o serie de materiale a căror duritate corespunde valorilor de la 1-10. Acestea sunt:

Talc	val. 1	Ortoză	val. 6
Gips	val. 2	Cuarț	val. 7
Calcit	val. 3	Topaz	val. 8
Florină	val. 4	Corindon	val. 9
Apatit	val. 5	Diamant	val. 10

Aplicatie

Aplicația spirituală este simplă. Ca să ai valoarea 10, trebuie neapărat să fii diamant. Oricât de mult s-ar strădui talcul, sau gipsul să aibă o astfel de valoare nu vor putea niciodată. Numai dacă se va produce „shimbarea structurii moleculare” este posibilă o astfel de minune. Psalmistul spune: „Zideste în mine o inimă curată și pune un Duh nou și statornic.”- Ps.51: 10 .

DUMNEZEUL CEL VIU

Pe un perete văruiat din Londra un batjocoritor a scris cu litere mari:

„Dumnezeu este mort”. Semnat: Nietzsche.

După câțva timp a apărut o altă inscripție:

„Nietzsche este mort”. Semnat: Dumnezeu.

Aplicatie

Cine are dreptate? Nietzsche sau Dumnezeu?

EGOISM

Ludovic al XIV lea (1648 – 1715), supranumit și „Regele Soare”, în ciuda faptului că avea o statură mică și nu excela în frumusețe, ori de câte ori trebuia să dea socoteală în fața statului spunea: „Statul sunt eu!”

Aplicatie

Eul unora este atât de mare că au nevoie de o mare împărăție ca să-i încapă; al altora este mai mic și se mulțumesc și cu o mică domnie, fie în casă, biserică sau altundeva. Sfatul Bibliei este ca eul să nu fie mare sau mic ci să nu fie deloc. Adică să fie răstignit-Gal. 2: 20.

EROARE

Peter Abelard era un om credincios și cinstit. Ca și cărturar el iubea adevărul și în virtutea lui s-a hotărât să demaste erorile tradiției. În vederea acestui scop, a scos din tradiția bisericească 151 de erori doctrinare, pe care nu s-a sfiit să le publice. Apariția lucrării a stârnit o vie dispută în sânul Bisericii Catolice. Pentru a curma disputa a intervenit Inchiziția, care l-a forțat, sub presiunea rugului, să-și retracteze lucrarea. Deși și-a retras lucrarea, Abelard a avut curajul să spună: „Tradiția fără adevăr nu este altceva decât vecheimea erorii”

EROISM

Vreme de zece luni – în 1571- o mână de luptători venețieni, conduși de Marc Antonio Bragadin, au ținut piept întregii armate otomane care invadează Italia. Mărturia istorică a acestui eveniment, are sensul unei adevărate drame, încărcată de eroismul apărătorilor din Framagusta.

După șapte luni de asediu, armatele turcești, conduse de Mustafa, hotărâră să înceapă ofensiva. În zorii zilei de 19 mai, 1500 de tunuri turcești au deschis focul, dezlănțuind un bombardament de o forță nemaiîntâlnită. Cronicarii spun că s-a folosit atâta explozibil încât ar fi depășit cantitatea folosită în cele două războaie mondiale. Deși lucrul acesta este greu de crezut, totuși, dacă ținem cont de faptul că bombardamentul a durat 72 de zile fără întreruperi și că au fost trase 170 000 de salve, atunci ne putem face o imagine despre amploarea atacului. În ciuda acestei canonade, mica cetate rezista. Atacurile turcești erau respinse unul câte unul. În situația aceasta, Mustafa, a trecut la folosirea minelor. A săpat galerii pe sub sanțurile de apărare și a minat zidul înconjurător cu o cantitate foarte mare de explozibil. Înțelegând pericolul, cei din cetate, la rândul lor au minat fortul, ca măsură extremă.

Atacul decisiv porni cu explozia minelor și surparea unor mari părți din zid; concomitent au deschis focul 5 000 de lovituri de tun, care deschideau drumul armatelor - era 8 iulie. Apărătorii au apelat la soluția limită, aruncarea în aer a propriului fort, chiar în timpul atacului. Explozia fu cutremurătoare și omorî în măsură egală invadatorii și apărătorii. Reușiră să respingă încă o dată atacul. Măcelul fusese îngrozitor. La 14 iulie are loc un nou atac turcesc și mai îndârjit. Este respins și acesta. Epuizarea și lipsurile erau îngrozitoare. Erau la capătul puterilor. La 29 iulie întreaga armată turcească declanșează un atac general – care a durat 48 de ore fără oprire. Dar, lucru de necrezut; asediații, înfomețați, zdrențuiți, rămași fără muniție au stăvilit și de data aceasta valul invadator... Rămăseseră numai o mână de oameni.

Uimit de rezistența lor și îngrijorat de pierderile grele, Mustafa, care nu-și putea închipui condițiile asediațiilor, a hotărât să oprească ostilitățile, oferind libertatea și cruțarea averilor și onorurile militare celor din cetate, cu condiția să predea cetatea. Era de fapt o capcană. Ajunși la limita puterii și încrezători în cuvântul generalului turc, luptătorii au predat cetatea. Represaliile au fost crâncene, astfel că ceea ce nu a putut face forța a făcut viclenia. Rezistența lor a rămas proverbială, așa că numai la două luni după aceasta, întreaga Veneție s-a ridicat la luptă împotriva turcilor strigând: „Amintiți-vă de Framagusta !”

Aplicatie

Capitolul 11 din cartea Evreilor aminteste de „eroismul” înaintasilor noștri. Amintiți-vă de toți aceștia, am putea spune, amintiți-vă de cei ce „au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare”, vers 36-38. De aceea să ne împotrivim „până la sânge în lupta împotriva păcatului.”- Ev.12:4

EȘEC FINANCIAR– „JOIA NEAGRĂ” DE LA NEW YORK

Anul 1929 rămâne în istoria economiei mondiale ca anul „cel negru”. Numărul urias de someri (cca. 17 milioane numai în SUA), scăderea puterii financiare, și mai ales scăderea cotațiilor la bursă, au dus la cel mai mare crash economic; prăbusirea Wall Street – ului. Criza a fost atât de puternică, încât a afectat întreaga lume. În esență ea s-a rezumat la o creștere uriasă a titlurilor oferite spre vânzare. Pe 24 octombrie, joi, numită și „Joia neagră” în câteva ore au fost aruncate 12 894 650 de titluri spre vânzare, pentru care nu se găsea nici un cumpărător. Imediat, împinsi în mirajul unui posibil eșec, marea majoritate a întreprinzătorilor, au aruncat pe piață titlurile spre vânzare. Practic întreaga Americă era de vânzare. Ciudat, nimeni nu cumpăra. Rezultatul a fost o scădere neașteptată și bruscă a acțiunilor, care a paralizat lumea de groază. În câteva ceasuri au pierdut totul. Iată un exemplu remarcabil. Acțiunile lui „Sewing Machine Company” erau cotate la 48 de dolari. În timpul crizei au scăzut la 11 dolari. În panica creată, de frica eșecului, au scos toate acțiunile pe piață. Nimeni însă nu oferea nimic pentru ele. Un cumpărător viclean, care stia potențialul

companiei, s-a oferit să plătească suma de 1 dolar. Cum nimeni nu s-a găsit să ofere mai mult, întreaga afacere a fost preluată la acest preț.

Aplicatie

Remarcabile sunt cuvintele Mântuitorului: „Nu vă strângeți comori pe pământ unde le mănâncă moliile și le sapă hoții... ci strângeți-vă comori în cer.” Mat. 6:19-20. Privind la ziua judecării- „ziua cea neagră”, profetul Ezechiel spune: „Își vor arunca argintul pe ulițe și aurul va fi o scârbă. Argintul și aurul nu poate să-i scape în ziua Domnului...” Ez.7: 19.

EVIDENȚIERE

Celebrele vedete de astăzi nu se bucură nici pe departe de faima și atenția de care se bucurau regii Evului Mediu. Evenimentele cele mai mărunte căpătau proporții uriașe când era vorba despre familia princiară. În curtea de la Versailles s-au petrecut multe evenimente interesante; unul însă a fost iese din comun. Este vorba de așa numitul caz al „furuncului lui Ludovic al XI-lea”. Cronicile menționează că împăratul a avut parte de necazul unui furuncul supărător. În ciuda încercărilor de vindecare a fost nevoit să apeleze la mâna iscusită a unor chirurghi. Evenimentul echivala în importanță cu o mare descoperire științifică. Astfel pe 18 nov. 1686, în prezența sefului de cabinet, a ministrilor și a mai multor doctori regele fu operat. Operația reuși, drept pentru care, regele, foarte mulțumit oferii sume colosale medicilor. În trecut fie spus, numai primului medic i-a fost dată suma de 300 000 de franci și un titlu nobiliar.

Zile de-a rândul la Versailles nu s-a vorbit decât despre intervenția regelui. Cele mai mici detalii erau povestite și repovestite, făcând să vibreze întreaga curte de emoția evenimentului. Dacă se întâmpla ca cineva să sufere de o boală asemănătoare era un om fericit. I se făcea și lui operația regelui, și se raporta suveranului că încă cineva a suferit aceeași boală. Aceasta era o evidențiere deosebită. Cel care avea șansa aceasta putea să fie promovat, primind un loc de frunte în ierarhia statului. S-a ajuns până acolo, după rapoartele medicilor, încât chiar și persoane care nu aveau un furuncul asemănător sau chiar care nu aveau deloc, să meargă în ascuns la medici și oferindu-le sume uriașe de bani, să ceară să li se facă și lor operația regelui. După raportul doctorului Dionisie se spune că au fost cca. 30 de persoane care au intervenit cu bani grei să li se opereze furunculul inexistent.

Aplicatie

„Între voi să nu fie așa...” spune Isus -Mat 20:226, „ci cel mai mare dintre voi să fie cel mai mic; și cel ce cârmuiește ca cel ce slujeste”-Lc. 22: 26.

EVOLUȚIONISM

Academia Franceză era recunoscută printre scolile de prestigiu din Europa. Fontanelle era prim secretarul Academiei, având o contribuție remarcabilă în desfășurarea activității educative. Odată și-a invitat o parte din colegi la o recepție dată în casa lui. După masă a iese în grădină, unde le-a arătat ilustrilor savanți un fenomen interesant. Erau câteva bile de sticlă puse în bătaia soarelui. „Priviți domnilor aceste bile, a zis Fontanelle, desi soarele cade direct pe ele, sus sunt reci, iar jos sunt calde, care credeți că este cauza?” Savanții le-au studiat, le-au învățit și au început să-si dea fiecare cu părerea. Toate părerile erau logice și bine argumentate. În cele din urmă, Fontanelle, plictisit de atâtea ipoteze a spus: „Domnii mei, cred că vă pot comunica cauza reală a acestui fenomen. Cu cinci minute în urmă, am fost în grădină, atunci bilele erau calde sus și reci jos, le-am învățit și acum când dumneavoastră le-ați cercetat, iată că sunt reci sus și calde jos”.

Aplicatie

În realitate lucrurile sunt mult mai simple. Teoriile seculare nu pot oferi o explicație coerentă și valabilă cu privire la lumea lui Dumnezeu. Adevărul este simplu:

” La început Dumnezeu a făcut...”- Gen 1: 1.

FALS

Organizațiile secrete naziste nu s-au mulțumit să regizeze și apoi să susțină în practică invaziile unor țări pasnice, ca Ceoslovacia, Polonia sau Franța. Odată ocupate, aceste țări, erau transformate în capete de pod, în vederea unei invazii mondiale, așa cum s-a și întâmplat de fapt.

Existau și alte state care nu puteau fi atinse de masina de război germană. Una din aceste țări era Anglia. Întrucât avea o economie bine dezvoltată ea putea fi o piedică serioasă în calea scopului pe care și-l propusese. Pentru a-i paraliza economia prosperă, nazistii au pus în scenă o vastă acțiune secretă, care viza contrafacerea Lirei sterline și aruncarea ei pe piață. Pentru acțiune

a fost numit comandantul Noiukos. Acesta a recutat diferiți falsificatori și în secret le-a dat însărcinarea să contrafacă Lira sterlină. Unul dintre acestia, Wilhelm Hottl, a reușit în primăvara anului 1942, un fals foarte bine realizat.

Cu aceste rezultate au făcut o serie întreagă a Lirei, pe care au trimis-o printr-un delegat german, în Elveția, la una din băncile celebre, pentru verificare. Uimiți că ei posedă o întreagă serie, experții au declarat: „Vă felicităm că aveți o așa colecție și vă garantăm că este în întregime autentică.”

Aplicatie

Falsificarea merge până aproape la identificarea cu adevărul Dar nu este adevăr. Această lucrare va fi făcută în mod „desăvârșit” în timpul sfârșitului, pentru ca să amăgească dacă este cu putință chiar pe cei alesi.

FAPTE - PORUNCI

Într-o insulă pustie animalele au evoluat așa de mult încât într-o zi au zis: „Hai să ne asemănăm oamenilor și să ne facem zece porunci...” În felul acesta s-au apucat și au scris cele zece porunci ale lor:

Să nu dormi sub masă,
Să nu zgârii coaja copacilor,
Să nu mârâi la vecin,
Să ții limba în gură... și altele.

Într-o zi a venit pe insulă un om. S-au adunat animalele și l-au întrebat: „Știi poruncile?” „Care porunci?” „Păi, să nu dormi ... să nu zgârii... să nu scoți limba...!” „N-am auzit niciodată de astfel de porunci!” Atunci animalele, au răspuns: „Dacă nu știi poruncile pleacă de la noi... Pleacă Nelegiuirile!” Și l-au alungat.

Aplicatie

În lipsa Legii fiecare își face propria lege. Tirania acesteia din urmă poate fi greu de imaginat. În numele ei se poate merge, și istoria a demonstrat-o, până la nimicirea celor care nu o acceptă. Nimicirea lui Isus Hristos este argumentul cel mai puternic. Sfatul apostolului Pavel este: „Nu cei ce aud Legea sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce o împlinesc...”- Rom.2: 12-15

FĂNTÂNA REGELUI

Într-o zi, un mare rege a cerut unui slujitor să scoată apa din fântâna care se afla în grădina sa. „Ai la dispoziție o singură găleată, cu care vei scoate apa și un cos în care o vei turna. Pentru munca aceasta ai la dispoziție o singură zi.”

Slujitorul s-a apucat de lucru fără nici o tragere de inimă. Fântâna era adâncă, cu multă apă, munca era obositoare și pe deasupra turnarea apei în cos era fără nici o logică. Dacă n-ar fi fost porunca regelui, ar fi părăsit bucuros munca aceasta fără sens. S-a gândit însă: „dacă regele a poruncit eu trebuie să ascult.” În cele din urmă după aproape o zi de muncă istovitoare, a dat de fundul fântânii. Ultimile găleți de apă le scotea pline de noroi adunat de pe fundul fântânii. Când s-a apropiat seara a venit și împăratul. Slujitorul era obosit și dezamăgit de iraționalitatea muncii lui. Spre surprinderea lui însă, l-a văzut pe domnitor îndreptându-se spre cosul plin de nămol, și după puțină cercetare scoțând din acesta un inel de aur cu o piatră de diamant foarte prețioasă. Cu o zi înainte, pe când privea în fântâna lui minunată, regele pierduse bijuteria, așa că acum se bucura că o regăsise. Se întoarse către slugă spunându-i: „Ai fost credincios în slujba pe care ti-am dat-o, de azi înainte vei fi supravegheatorul casei mele.”

Aplicatie

Biblia spune: „tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea...” - Ecl. 9: 10 ;

„Dimineața samănă sămânța, și până seara nu lăsa mâna să se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti...” -Ecl.11:6 . Uneori suntem tentați să raționalizăm și să abandonăm lucrarea lui Dumnezeu, dacă nu corespunde ideologiei noastre. Există tentația să schimbăm slujba cu una mai rațională, mai eficientă și mai folositoare. Cu toate acestea noi trebuie să lucrăm. Abia la sfârșit vom înțelege adevărata rațiune a lucrului. Dacă vom avea puterea să rămânem credincioși, Dumnezeu ne va zice în cele din urmă: „Bine rob bun și credincios...”- Lc. 19: 17

FĂȚĂRNICIE

Era anul 1094. La papa Urban al II-lea se prezentă, un om îmbrăcat în haine de pelerin. Înalt, uscat și slăbit până la epuizare, cu privirea tristă și fața osoasă, trăda o suferință ascunsă. Se recomandă, Petru din Amiens, supranumit și Pusnicul. Spunea că vine direct din Palestina și că are un mesaj special pentru papă din partea patriarhului de Ierusalim. A fost o întâlnire misterioasă care a durat mai mult timp. Rezultatul acestei întâlniri a fost nașterea ideii de cruciadă.

Cinci ani mai târziu, în 1099, sub conducerea lui Petru din Amiens, porneste prima cruciadă pentru eliberarea Ierusalimului. Asecul reuseste si totul este trecut prin ascuțitul săbiei. Turci, evrei si chiar crestini, toți erau ucisi. „Dacă ați fi fost acolo, spune Florentina Cazan în cartea *Cruciadele*, picioarele vi s-ar fi înrosit până la solduri de sângele celor ucisi... Ce să spunem, nici unul nu a fost cruțat, toți au fost ucisi, bărbați, femei si copii într-un spectacol care te umplea de groază si deznădăjduit”.

Două zile orasul a fost plin de flăcări, fum, cenușă, sânge si urlete de groază. În sfârșit, a treia zi, treziți parcă dintr-un cosmar si-au adus aminte de scopul pentru care veniseră; să se închine la mormântul lui Isus. S-au spălat de sânge, au lăsat sabia si armura si cu picioarele si capetele goale asemenea celor mai pasnici penitenți, vărsând lacrimi de căință au făcut procesiunea. Tancred de Sicilia, cel care cu o zi înainte jefuise aurul din aceeași mănăstire acum se întorcea cu fața umilită implorând milă si iertare.

Aplicatie

Fățărnicia nu are limite. După cum în vremea Domnului Isus conducătorii religiosi ai vremii își mascau propria ticălosie sub haina neprihănirii, la fel si astăzi, „fariseii moderni” vor face același lucru. Nu degeaba Mântuitorul îi numeste „morminte văruite... pline de orice necurăție” - Mat.23:27,28.

FERICIRE – „SECRETUL LUI MARINO”

Nu este nimeni care să nu dorească fericirea. În dorința de a o găsi cu orice preț, oamenii au asociat-o diferitelor locuri, tradiții sau obiceiuri. În insula Hokkaido din Japonia se găsește lacul Akon, situat într-un crater vulcanic între munții Oakan si Makan. Lacul se află într-o zonă foarte frumoasă de aceea este vizitat de mulți turisti. Ce este special totuși la acest lac este faptul că el este socotit ca un loc al fericirii. Aceasta datorită unei plante numită Marino, care se spune că aduce fericire celui care are norocul să o privească. Marino crește numai în acest lac. Datorită acestui fapt este una din cele mai rare plante de pe fața pământului. În plus ea trăiește în adânc si nu iese la suprafață decât când apa este perfect linistită si razele soarelui încălzesc apele. Când bate vântul, Marino stă ascunsă în adâncuri. Încercările de acclimatizare au fost fără succes. Ea trăiește numai în apele lacului Akan si nu poate fi văzută decât când este vreme bună. Din această cauză, Marino este una din cele mai prețuite flori din lume, fiind socotită sursă a fericirii.

Aplicatie

Într-o lume nefericită, cei cu „inima fără prihană sunt fericiți”- Ps. 64: 10 ; Mat. 5. Fericirea, zice David, vine de la Domnul „ Tu esti Domnul meu , tu esti singura mea fericire!”- Ps. 16: 2. Dumnezeu este fericit (1 Tim. 1: 11) si dorește să facă fericiți pe fiii Săi. Dragostea - Marino – floarea fericirii, apare doar acolo unde condițiile sunt prielnice. Ea nu poate fi acclimatizată si asta o face cu atât mai rară în zilele de astăzi. Dacă ai sansa să o „vezi” poți fi fericit.

FERICIRE

O veche poveste orientală spune că un prinț care dorea binele poporului său a chemat odată doi înțelepți si i-a întrebat ce să facă pentru ca să aducă fericirea în poporul său. Pentru a găsi răspunsurile cele mai potrivite le-a dat răgaz de câteva luni. La vremea stabilită, cei doi înțelepți s-au întors având răspunsul pregătit. Unul a adus cu el un sul cu o sută de legi care aveau să aducă fericirea poporului. Citindu-le, prințul, a rămas uimit de atâta înțelepciune. Erau acolo legi a căror aplicare putea aduce fericirea. La sfârșit si-a adus aminte si de celălalt înțelept asa că l-a întrebat si pe el. Acesta i-a răspuns: „Stăpâne ca să-ți faci fericit poporul nu ai nevoie de legi ci de dragoste.”

Aplicatie

Este adevărat că legea în sine este o dovadă a dragostei însă prea adesea legile uită să mai pomenească si de dragoste. Legea fără dragoste este absurdă iar dragostea fără lege este imorală. „Dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui” - 1 Ioan 5:3.

FERICIRE

Există o ilustrație foarte veche despre un om bogat, care era din nefericire si foarte bolnav. I s-a spus că se va vindeca numai dacă va purta cămasa unui om fericit. El a chemat pe oamenii lui si i-a trimis să cumpere cămasa oricât l-ar costa. Servitorii nu au găsit pe nimeni. Toți erau supărați, invidioși, loviți de necazuri, lipsiți de fericire. În timp ce se întorceau dezamăgiți au întâlnit un tăietor de lemne, gol până la mijloc, care cânta în timp ce făcea munca lui grea. Când l-au văzut l-au întrebat:” Esti fericit?” „ Da, le-a răspuns el, sunt fericit.” Atunci s-au oferit să cumpere cămasa pe o mare sumă de bani, la care el le-a răspuns: „Nu am cămasă”.

Aplicatie

Fericirea nu depinde de ce are un om ci de ce este el. De cele mai multe ori fericirea este legată de lucrurile pe care le posedă cineva, și nu de adevăratele valori spirituale. În felul acesta se pregătește calea pentru nefericire. Cât privește fericirea, Hristos a spus: „ Ferice de cine ascultă Cuvântul lui Dumnezeu”- Luc. 11:28.

FIX

Cato (Marcus Porcius Cato – 231-189 î.Hr.), zis și cel Bătrân, a fost cunoscut ca unul din cei mai înversunați adversari ai cartaginezilor. Întrucât mulți ani i-a petrecut pe câmpul de luptă, fiind martorul dezastrului de la Cannae, 216 î.Hr., când Hanibal a spulberat armata romanilor de 85 000 de oameni, a adunat în suflet o ură neâmpăcată împotriva lor. Pe lângă acestea, concurența economică și comercială practică de cartaginezi, i-a întărit convingerea că trebuie nimicită Cartagina. Ajuns membru în Senat, la bătrânețe a rostit următoarea frază: „ Ceterum censeo Carthaginem esse delendam” – „ Dealminteri cred că trebuie nimicită Cartagina”
Repetarea obsesivă a acestui deziderat în fiecare discurs al său în senat, pe indiferent ce temă, ca și formulă de încheiere, avea să o facă celebră.

FOC

Ați auzit de Focul Sfântului Anton ? Acesta n-a fost altceva decât o boală ciudată care a făcut ravagii în timpul Evului Mediu. Cronicarul Flodohn (894 – 966) în *Anale*, relatează că boala cuprindea mâinile și picioarele, care se înegreau ca și cum ar fi fost arse de foc. În acest timp, bolnavul, simțea o arsură puternică și nu de puține ori striga:

„ Ard, ajutor ...” Din acest motiv boala a fost numită și „Boala Celor care Ard”.

Bolnavii erau tratați în ospicii special amenajate, pe a căror frontispicii scria: „Nemo in vanum peccatin Antonium” – „Nimeni nu păcătuiește fără să fie pedepsit de Anton.” De aici s-a stabilit și denumirea: Focului Sfântului Anton.

Aplicatie

Biblia prezintă focul în două ipostaze: botezul cu „ foc”- Lc. 3:16, (botezul cu Duhul Sfânt), Fapte 2:1-5 sau pentru cine nu-l primise, judecata prin foc –2 Pt.3:10-12; Mic.1: 4,7. Anton nu are nici un rol în economia mântuirii sau a judecății. Singurul care o face este Dumnezeu.

„FOC”

Dacă într-o noapte de vară veți aprinde o lumânare și veți deschide fereastra, în curând vor apărea câțiva fluturi mici sau poate chiar mai mari. Atrasi de mirajul luminii care pâlpaie se rotesc din ce în ce mai aproape, până ce, parcă hipnotizați se aruncă direct în flacără. Dacă reușesc să treacă de partea cealaltă se aleg doar cu aripile arse, dacă se opresc ard complet sau se prăbuesc în ceara topită. Dacă au scăpat la prima încercare, parcă înebuniți se întorc și se aruncă din nou în foc până pier.

Specialistii au căutat diferite răspunsuri pentru a afla motivul acestei atracții care pur și simplu anulează instinctul de supraviețuire. Explicațiile au fost mai multe, una însă este vrednică de reținut. Ea aparține cercetătorilor francezi care au afirmat că fluturii mor „îmbătați de lumină.” Explicația porneste de la faptul că ochiul insectelor este alcătuit dintr-un număr foarte mare de părți hexagonale, fiecare acționând individual. Pentru exemplificare s-a arătat că libelula are 20 000 de fațete. În felul acesta imaginea flăcării, în contrast cu noaptea, apare separat pe fiecare fațetă a ochiului. Ceea ce pentru noi este o flacără simplă, pentru fluture este o imensă mare de stele miscătoare, care pur și simplu îl fascinează, atrăgându-l la pieire.

Aplicatie

Avalansa de ispite, amețeste sufletul.

FORMALISM

Puțină lume a auzit despre insecta Călugăriță - *Mantis religiosa*. Ea trăiește în Sudul Europei și poate fi întâlnită, mai rar, chiar și în România. Comportamentul ei este vrednic de menționat pentru că este încărcat de semnificații.

Atunci când stă la pândă, are ambele membre din față încrucisate, capul sus și spatele puțin aplecat, acoperit cu două aripi, asezate una peste alta, dând înfățișarea unei mantii de călugăr. Nemiscată, cu brațele „încrucisate”, ca pentru rugă, stă și asteaptă cu stoicism să sosească prada. Dacă aceasta sosește, brațul care până atunci era împreunat pentru „rugă”, se desface ca un arc, ca un metru pliant, lovind mortal biata insectă. O apucă imediat și o mănâncă. O mănâncă asemenea unei adevărate fiară. Sfâșie, rupe, nimic nu scapă. Taie ca o mașină de tocat carne.

Odată masa terminată, se așază în poziția de mai înainte. Își împreunează din nou mâinile, își apleacă spatele și ridică capul ca pentru implorare.

Indusi în eroare de aceste aparențe, grecii o considerau ca fiind o ființă divină. Era numită și Profeta. Romanii purtau la piept și în casă efigia ei de bronz, convinși că vor avea noroc. Unele popoare din Europa culegeau cuiburile ei și le păstrau cu sfințenie. Naturalistul Thomas Moufët, în sec XVI-lea, spunea că dacă cineva se rătăcește în pădure să se adreseze acestei insecte și găsește drumul spre casă.

Odată cunoscută în adevărata ei înfățișare, a început să fie repudiată. A fost botezată ”bestia care se roagă lui Dumnezeu”, iar oficial i s-a spus *Mantis religiosa*.

Aplicatie

În „lista neagră” din 2 Tim.3:1-5, sunt prezentate o serie de păcate ale oamenilor zilelor din urmă. Concluzia, la această tristă prezentare, se găsește în vers.5, unde se afirmă că „oamenii vor avea doar o formă de evlavie”. Pericolul unui *adventus- mantis religiosa*, este real și din păcate actual.

GRADE

Doctoratul, după aprecierea istoricilor a fost introdus abia în sec. XII –lea. Imerius, un jurist roman, este considerat ca fiind cel care a introdus gradul în universități. Prima decorare cu acest titlu, s-a făcut la Bologna în 1130, când un anume Bulgarus a fost numit doctor. Au existat și ciudățeniile legate de acest grad. Luther relatează că Carolastad a fost numit Doctor în teologie, opt ani înainte ca să fi citit Biblia.

Aplicatie

Nimic nu este mare dacă nu este sfânt și ca să poată fi sfânt trebuie să întâlnească Cuvântul care sfințește- Ioan 14:14; Apoc.3:8

GREȘALĂ

Un negustor evreu, numit Simon, nu avea alt gând decât să facă avere. Strângea ban cu ban, îndurând lipsa și foamea cu gândul la ziua când va fi om bogat. Au trecut mai mulți ani și Simon a ajuns bogat. Viața lui s-a schimbat. Și-a schimbat casa, hainele, modul de a vorbi și chiar modul de a se comporta. Era atât de strălucitor că nu mai semăna deloc cu negustorul de altădată. A ajuns la culme. Se considera fericit. Hotărî să meargă undeva și să aniverseze clipa aceasta. Își îmbracă hainele cele mai scumpe, își luă pălăria și iesi în stradă. Era plină de lume. Făcu câțiva pași și deodată o trăsură scăpată de sub control îl lovi de moarte, zdrobindu-l. Lacrimile începură să-i curgă și își aduse aminte de Dumnezeu strigând : „ De ce Doamne? De ce m-ai lovit chiar astăzi?” Spre marea sa uimire Dumnezeu i-a răspuns: „ Să-ți spun drept Simon, nu te-am recunoscut...!”

Aplicația se înțelege de la sine.

GRIJI

Policrat, tiranul din Sama, îi dăruie lui Anacreon patru talanți de aur drept răsplată pentru poeziile lui valoroase. Emoționat poetul primi banii mulțumindu-i din tot sufletul. Ajuns acasă privi aurul, avea atâția bani cum nici nu visase vreodată. Era bogat. Un gând începu să îl frământă: Ce să facă cu banii? Tot gândindu-se poetul începu să-si piardă liniștea. Nu putea să doarmă , să mănânce, și cel mai rău să scrie. După câțiva timp s-a întors la domnitor cu talanții dăruieți spunându-i: „Darul dumitale este deosebit de valoros, dar liniștea sufletului meu nu are preț !”

Aplicatie

Mulțimea banilor distruge liniștea, iar fără liniște viața nu are rost. „O inimă linistită, este viața trupului” spune Solomon – Pr. 14:30 și cel ce ascultă Cuvântul Domnului „, va trăi linistit fără să se teamă de vre-un rău”- Pr.1:33

IDEAL

Plimbându-se prin pădure un ursuleț a văzut o stâncă. Nu era un munte, era totuși o stâncă înaltă. A hotărât să facă orice efort și să ajungă în vârf. A început să urce, iar urcusul se făcea din ce în ce mai greu, însă perspectiva de a ajunge în vârf era suficientă ca să-i dea noi puteri. După multe eforturi, în cele din urmă, a ajuns în vârf unde era o pajistă minunată. Plin de bucurie a început să se rostogolească strigând „Am ajuns... am ajuns...” Deodată observă un vultur care stătea blazat și trist pe un colț de piatră. Ursul i-a zis: „, Tu de ce nu te bucuri ? Nu vezi că am ajuns pe vârful stâncii...?” La care vulturul i-a răspuns: „, Da, numai că în timp ce tu ai urcat eu am coborât !”

Aplicatie

Aceeași țintă pentru oameni diferiți poate să însemne urcare sau abandonare. Nu toți oamenii au același ideal. Fiecare își are propriul ideal în funcție de modul cum înțelege și se raportează la viață. Există totuși o „țintă” spre care trebuie să ne îndreptăm cu toții: Efes. 4: 13-15 – „să creștem în toate privințele ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos.”

IDENTITATE

Unul din marii filosofi germani, mergea pe stradă îngândurat, și cum la un moment dat era cu totul absorbit de propria meditație, rupt de realitatea înconjurătoare, a lovit cu toată puterea unul din trecători. Șocul a fost atât de puternic încât omul supărat i-a cerut socoteală: „Cine ești dumneata domnule? Cum îți permiți așa lipsă de atenție când mergi pe stradă?” Filosoful nu-și pierdu cumpătul și ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic i-a răspuns omului: „Dragă Domnule ce n-ai da să știu și eu cine sunt; tocmai mă gândeam la lucrul acesta și uite în ce năpastă am intrat”.

Aplicatie

Identitatea noastră nu poate fi stabilită decât în raport cu identitatea lui Hristos. Fără adoptarea Lui avem toate șansele să intrăm în încurcături serioase: „Pe Isus îl cunosc pe Pavel îl știu dar voi cine sunteți?” - Fapte 19: 13-16. Istoria celor șapte fii ai lui Sceva este remarcabilă în sensul acesta. Înfierea lui Isus ne dă identitate (Gal 3:26) și, ne face, dacă este cazul, cunoscători și de demoni.

IDENTITATE

În *Odiseea* lui Homer sunt povestite faptele de vitejie ale lui Ulise și ale tovarășilor lui. Întorcându-se de la războiul Troiei, în călătoria spre casă, a avut parte de multe experiențe dificile. În timpul navigării pe mare, o furtună foarte puternică a împins corăbiile pe mal unde au fost nevoiți să se refugieze. Locuitorii acestei insule erau ciclopii, uriașii cu un singur ochi, mâncători de oameni. Unul din ciclopi, numit Polifem (tradus – Multă faimă), i-a prins pe călători și i-a închis într-o pesteră la usa căreia a pus un bolovan foarte mare. În fiecare dimineață mânca câte doi din ei. În situația aceasta dificilă, Ulise a adunat pe toți tovarășii să alcătuiască un plan în vederea eliberării lor. Au adunat toată rezerva de băutură și când seara a venit planul era gata.

Cu băutura în mână, Ulise, s-a dus la gura pesterii unde stătea de obicei ciclopul.

i-a dat să bea din licoarea amețitoare. I-a plăcut mult și l-a întrebat care îi este numele:

„Numele meu este Udeis, adică Nimeni” a răspuns Ulise. În timp ce fiara amețise de aburii alcoolului tovarășii lui Ulise au pregătit un lemn ascuțit pe care l-au înfipt cu toată puterea în ochiul adormit. La țipetele de durere ale ciclopului au venit tovarășii lui din alte pesteri și l-au întrebat: „Cine ți-a făcut-o?” „Udeis - Nimeni, Nimeni...” Ciclopul a dat din cap mirați și au plecat convinși că tovarășul lor a înnebunit. În timpul acesta Ulise și tovarășii lui au fugit, scăpând astfel de moarte.

Aplicatie

Adesea existența noastră este determinată de capacitatea de a renunța. Dacă acceptăm că suntem *Nimeni* - că suntem fără valoare, fără putere și fără speranță, numai atunci putem fi salvați.

Însuși Isus Hristos, pentru a salva omenirea, „s-a dezbrăcat” făcându-se un *Nimeni*, în „asemanarea cărnii păcatului” - Rom. 8:3; devenind un „rob ascultător până la moarte... și încă moarte de cruce” - Filp.2: 6-9.

IDOL

Legende spun că Zamolxis ar fi trăit cândva și că, înzestrat cu daruri divine, avea puterea să profetească, devenind astfel preot și legiuitor. El învăța credința în nemurirea sufletului și o viață dincolo de mormânt. Unele izvoare din vechime par a confirma realitatea istorică a acestui personaj, identificându-l cu un legislator care și-a desfășurat activitatea în sec. VI î. Hr. Istoricul Herodot vorbește despre el, prezentându-l ca un fost sclav și elev a lui Pitagora. După ce a primit inițierea filosofică a plecat în Egipt pentru a cunoaște misterele religioase. De aici s-a întors pe meleagurile natale în mijlocul geților, pentru a le transmite cunoștințele dobândite.

Aplicatie

Obiceiul sfințirilor s-a păstrat până în ziua de astăzi. S-a schimbat ritualul și persoanele, în rest se menține aceeași idee păgână. În Deut. 4: 16, este scris foarte clar cu privire la lucrul acesta: „voi să nu vă stricați.. făcând chipul unui om sau al unei femei...”

IERTARE

Se povesteste despre Napoleon că pe când era în campania militară, unul din soldații săi a dezertat. Conform justiției militare un asemenea gest se pedepsea cu moartea. Mama soldatului a venit cu ochii în lacrimi, pentru a cere viața fiului ei. Ea

îndrăzni să iasă înaintea împăratului spunându-i: ”Știu că dreptatea cere moartea dar eu nu cer dreptate eu cer iertare.” “ Doamnă, răspunse împăratul, fiul dumitale nu merită iertare, el este trădător.”

“Împărate, răspunse femeia, stiu că nu merită, dar dacă ar merita, nu ar mai fi vorba de iertare. Ceea ce cer eu este iertare.” Surprins împăratul a spus: “Ei bine, în situația aceasta îl voi ierta”

Aplicatie

Omul este prea păcătos ca să câștige favoarea lui Dumnezeu, indiferent ce ar face. Singura cale de scăpare este să facă apel la mila Lui infinită. Rom.5: 6.

INTRUSUL

Un arici plouat și tremurând de frig rugă pe un iepure să-l primească în culcus pentru a se încălzi puțin: “ Fii bun și primește-mă puțin și-ți voi fi recunoscător.”

Iepurele se învoi și făcu loc zgribulitului arici. La scurt timp, încălzit, ariciul începu să-si desfacă țepii, unul câte unul, așa că iepurele fu nevoit să se retragă. La început mai puțin, la urmă mai mult, până iese afară cu totul.

Aplicatie

Istoria fiecărui păcat se repetă identic. La început păcatul este un umil supus, ulterior odată primit, devine concetățean cu drepturi, ca apoi să sfârșească prin a fi un aspru tiran.

INACTIVITATE – „VAPORUL DE CORALI”

Există o curiozitate aparte în Marea Coralilor – aceasta se numește „ Vaporul de corali”. Este vorba de vasul american *President James Madison* care la sfârșitul celui de al doilea război mondial a naufragiat lângă atolul Kanton – Eiland. Vaporul care se vede bine prin apa linistită și limpede din jurul atolului, a devenit alb-roz, fiind acoperit peste tot cu corali din specia „coarne de cerb”. Forma i-a rămas aceeași, însă culoarea și înfățișarea s-a schimbat complet. Scafandrii care s-au coborât sub apă pentru a încerca ridicarea vasului, spun că lucrul acesta este imposibil, întrucât vasul este literalmente legat, cu zeci de mii de funii de corali.

Aplicatie

Imaginea unei corăbii poate fi un simbol potrivit pentru a descrie misiunea unei Biserici. Existența ei se justifică numai în raport cu capacitatea de a naviga. În momentul când o navă încetează să mai navigheze devine o epavă. Orcât de frumoasă ar fi, va rămâne o simplă epavă. În vederea „înaintării”, apostolul Pavel spune adresându-se Bisericii: „...să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne...”-Ev. 12:1.

INFLUENȚĂ

Istoria parfumului se pierde în negura vremurilor. Se spune că la început era o soluție magică, care putea să îplinească pentru cel care o folosea, visurile cele mai sublime, deschizându-i poarta către divinitate (per fumum – prin fum către divinitate).

A fost folosit de egipteni, în ritualurile îmbălsămării, de greci, la ritualurile de purificare, de romani, la băile lor și de multe alte popoare. Dezvoltarea actuală a industriei parfumului a dus la fabricarea de noi sortimente, foarte variate. Un produs nou este identificat după trei „note”: o „notă pentru cap”, o „notă pentru inimă” și o „notă pentru fond.” Prima „notă” corespunde elementelor usoare, care ies primele în evidență. ”Nota pentru inimă”, este numită și „tema” parfumului. Ea este dată de nuanțele mai profunde și apar după dispariția primei note. „ Nota pentru fond” este cea mai durabilă, care se dezvoltă pe măsură ce se estompează celelalte note.

Aplicatie

Fiecare poate să facă din propria existență un parfum nou, plăcut, „un miros de bună mireasmă”- Fil.4:18. Primum și o notă pentru ea. Nota cea mai mare va fi dată în funcție de cât de mult va dăinui, ceia ce noi am făcut.

INVIDIE

În vechea Alexandria, spune istoria, trăia un călugăr foarte credincios. Numele lui era Lorenzo. Era cu totul rupt de cele lumesti și dăruit celor sfinte. Înălța multe rugăciuni și scria mereu meditații religioase.

Văzându-l, diavolul a hotărât să-l ispitească. A venit la el cu ispita belsugului și al unui trai linistit, călugărul a rămas imperturbabil scriind mai departe. A adus ispita plăcerilor. Nimic! A venit apoi cu ispita poftelor cărnii... Nici un rezultat. Călugărul scria mai departe meditațiile sale sfinte.

Descumpănit vrăsmasul a început să se frământa: Ce ispită ar putea aduce pentru a face pe călugăr să păcătuiască? Și tot frământându-se dintr-odată a găsit. Ochii i-au lucit de bucurie. S-a apropiat de urechea călugărului și i-a șoptit ceva la care acesta tresări, lovind cu mâna călimara de cerneală care se răsturnă peste paginile scrise... La urechea lui vrăsmasul îi spus: „Colegul tău de chilie a ajuns episcop în Constantinopol...”

Aplicatie

Nimeni nu scapă de ispita invidiei. Mai degrabă sau, mai târziu ea va încerca pe fiecare om. Este foarte periculoasă, pentru că o dată acceptată va duce la formarea unei atmosfere otrăvite, dominate de spiritul competiției.

ISPITA

Se spune că un călugăr, numit Antonie, s-a retras în pustie, ducând acolo o viață de mare înfrânare. Zile lungi de post, rugăciuni nesfârșite și multe nopți nedormite. Diavolul îl urmărea mereu, venea la el cu multe ispite și în multe chipuri însă el era atât de veghetor încât nu putea să-i facă nimic. Tradiția spune că odată, în amurg, diavolul a venit la el în chipul unei ființe frumoase dar întunecate. Din cutele mantiei pe care o purta, se vedeau iesind mai multe sticle. L-a întrebat dacă nu vrea să guste din licorile lui. Hotărât Antonie l-a refuzat, dar l-a întrebat de ce poartă atâtea sticle. Atunci diavolul i-a răspuns: “Când mă întâlnesc cu un om îi arăt sticlele mele, sunt multe și variate, atât de variate încât atrag pe oricine. Îi dau să guste. Iar el va gusta din cea care îi place mai mult. Odată ce a gustat va dori să bea din nou și în chipul acesta va veni după mine. Astfel oamenii vin fără să știe în împărăția mea.”

Aplicatie

Beția începe cu paharul cel mic. Odată acceptată ispita vine și nenorocirea. Sfatul Scripturii este: “Nu te uita la vin...” - Pr.23:31; Is.5:11; Ef.5:18.

ISPITA

Arhimandritul Cleopa spunea: „Domnii mei, când esti la oras, diavolul vine sub diferite chipuri: un prieten, o carte, o femeie, un dusman, etc. Când esti în singurătate el vine personal.”

IUBIRE

Mariana Alcoforado, nefericita călugăriță a Ordinului „Sfânta Clara” și autoarea *Scisorilor portugheze*, este un exemplu remarcabil de iubire pasională și necondiționată în ciuda tuturor greutăților.

Trimisă la vârsta de 12 ani în mănăstire, din ordinul părinților, ajunge călugăriță fără voia ei. Câțiva ani mai târziu cunoaște pe locotenentul Noel Butor de Chamilly pentru care va nutri o dragoste adâncă. Regulile mănăstirești, pedeapsa și chiar plecarea locotenentului nu aveau să-i micșoreze pasiunea. Exilul ei a devenit un exil în propria-i iubire. Toată viața îl va iubi. Aceasta dragoste a fost crucea ei, care a purtat-o până la mormânt. „Pentru mine, spunea ea, singura religie este să iubesc, să iubesc fără margini...”

Aplicatie

Pentru mulți, religia este golită de lucrul cel mai prețios – dragostea. Devine o sumă de reguli și rânduieli care încearcă să domolească spiritul, dar care la urmă îl lasă tot atât de gol ca la început. Dragostea adevărată nu se supune și nu poate fi ucisă de nici o regulă. Ea vine de la Dumnezeu și „nu va pieri niciodată” - 1 Cor 13:13.

IUBIRE NEPOTRIVITĂ

Se știe că egiptenii iubeau pisica până la adorare. Dacă se întâmpla să moară, familia purta doliu și făcea tot posibilul să o îmbălsămeze. Ei ajunseseră chiar să o venereze, asociind-o cu închinarea la zeița Isis.

Scriitorul Constant Mihăilescu, în cartea *Necunoscuta lume a animalelor*, relatează un fapt aproape de necrezut, petrecut la vechii egipteni, cu privire la dragostea lor nemăsurată, pentru pisici. Cambyse, regele persilor, dorea să pună stăpânire pe bogata deltă a Nilului. Pentru aceasta trebuiau să cucerească orasul Peluse, care apăra trecerea spre deltă. Orasul era fortificat și bine apărat de egipteni. După mai multe luni de asediu, se vedea că nu avea nici o șansă să cucerească orasul. Din întâmplare descoperi „arma secretă” - pisica. Hotărât să dea atacul decisiv, porunci cu mai multe zile înainte soldaților, să-si procure fiecare câte o pisică, să o

hrănească și să o îngrijească cu cea mai mare atenție. În ziua stabilită pentru atac, fiecare soldat a pornit la luptă ținând cu o mână sabia și cu cealaltă pisica. Alertați de miolăiturile sutelor de pisici, egiptenii au urcat pe ziduri, gata de luptă. Când au văzut pisicile, au rămas ca trăsniți de un fulger, au aruncat armele și s-au predat. Pisica era sfântă pentru ei, așa că au preferat mai degrabă să fie robi sau să moară decât să-i facă ceva rău.

Aplicația se înțelege de la sine.

ÎMPOTRIVA LUI DUMNEZEU

Cunoscutul doctor David Livingstone, povesteste o legendă a tribului A-Luyi, în care oamenii au încercat să ajungă la Dumnezeu. Potrivit acestei relatări, cu mult timp în urmă, zeul Nyambe, care era personificarea soarelui, locuia pe pământ. Supărat de oameni s-a urcat în cer de unde a început să trimită razele sale fierbinți. Adunați l-a sfat, oamenii au hotărât să-l ucidă zicând unii către alții: „Să-l ucidem pe Nyambe!” Zis și făcut. Ca să poată ajunge la zeu, au început să pună stâlpi, unul peste altul, cățărându-se pe ei. Lucrarea a înaintat dar când au ajuns foarte sus, stâlpii au început să se clatine, din ce în ce mai tare, semn că oamenii trebuie să se oprească. Ei nu s-au oprit, punând mereu noi stâlpi, urcând mereu alți oameni pe ei. În cele din urmă stâlpii s-au prăbusit și toți câți erau cățarați au pierit.

Experiența aminteste de Turnul Babel.

ÎMPREUNĂ SIMȚIRE

Într-o noapte friguroasă, unul din discipolii lui Francisc de Assisi, l-a descoperit pe acesta dârdâind de frig și umblând în toila iernii dezbrăcat.

„De ce umbli pe frigul acesta dezbrăcat?” l-a întrebat el cu uimire. „Frate, a răspuns de Assisi, mii și mii de frați și surori suferă de frig în clipa asta, n-am cu ce să-i ajut și să-i încălzesc, așa că sufăr alături de ei.”

Aplicație

Un creștin blocat în teorie nu-i mai bun ca un păgân. „Religia curată este să cercetăm pe văduve și pe orfani în necazul lor...” Iacov 2:7, iar dacă cineva este „gol și lipsit să fie încălzit”- Iacov 2:15-16. La judecata neamurilor, Mat 25: 31-46, Domnul va da mântuirea numai celor care au dat de mâncat, de băut sau de îmbrăcat celor străini.

ÎNCERCĂRI – „MUZICA APELOR”

Natura ascunde multe minuni neexplicate până astăzi. Una din aceste minuni este legată de zgomotul cascadelor în care se aude întodeuna foarte limpede acordul do major. Cele patru sunete, do mi sol si fa, având rol de bas, se aud foarte clar. În funcție de volumul (debitul), cascadele unele tonuri se aud mai slab, altele mai puternic, astfel este cazul lui do sau sol, însă ele se aud limpede.

Aplicație

Există „tonalități” sufletesti care se aud cel mai bine în mijlocul încercărilor. Apostolul Pavel spune: „încercarea credinței voastre să aibă la urmă, lauda, slava și cinstea la arătarea lui Isus Hristos”- 1 Pt. 1: 7.

ÎNCERCARE – „AN-NA –VINE”

În celebra grotă a lui Fingal se petrece un fenomen cu totul deosebit. Atunci când pătrund, valurile se lovesc de pereții de bazalt, producând sunete armonioase. Acestor sunete li se datorează și numele celtic al gropii: *An-na-vine*, adică „Grotă armonică”. Pereții sunt formați din coloane frumoase de bazalt, înalte de 16-17m, cu mai multe ferestre prismatice, care, atunci când suflă vântul, sună toate ca acordurile unei orgi. De remarcat este faptul că atunci când marea este liniștită sunetele sunt slabe, nebagate în seamă. Cu cât valurile sunt mai puternice și vântul mai puternic, cu atât sunetele armonice sunt mai limpezi și mai frumoase.

Aplicație

Exemplul acesta ne poate sugera faptul că evenimentele cele mai dureroase pot fi prin intervenția lui Dumnezeu, transformate în ocazii minunate de laudă. Cu cât încercare este mai mare cu atât intervenția lui Dumnezeu va fi mai puternică, iar ocazia de laudă va fi pe măsură. Despre Pavel și Sila în închisoare din Filipi, stim că în noaptea persecuției, ei laudau pe Dumnezeu. Fapte 16: 22-23.

ÎNCHINARE FALSĂ

Despre Louis XI al Franței se știe că era un militant activ în favoarea Bisericii

Catolice. Pentru a-si demonstra atasamentul față de credința catolică a hotărât să închine întreaga Franță Fecioarei Maria. Pentru aceasta a organizat o sărbătoare solemnă în anul 1478, în care a dedicat Maicii Domnului , întreaga Franță, fără sa-si păstreze nimic pentru sine. Atitudinea sa ulterioara, de stăpân, a arătat că actul de dedicație a fost o simplă formalitate.

INCOTRO ?

Se spune despre Oliver Wendell Holmed, unul din cei mai importanți judecători ai Curții Supreme din SUA, că la vârsta de 88 de ani își pierdea ușor memoria.

Odată călătorea cu trenul și când a venit controlorul a descoperit surprins că nu găsește biletul. După ce l-a căutat cu atenție, controlorul, care l-a recunoscut pe celebrul jurist i-a zis: „Nu vă necăjiți Domnule, sântem siguri că aveți biletul, de aceea, nu trebuie decât ca atunci când veți ajunge la destinație și veți găsi biletul, să-l puneți la postă pe adresa noastră.”

„Dragă domnule , a răspuns judecătorul, problema nu este - Unde-mi este biletul , ci unde merg eu ?”

Aplicatie

Sunt o mulțime de oameni care nu știu încotro merg. Drumul le este dictat de împrejurări și evenimente. Dacă vremea este bună se deplasează într-o parte dacă nu în alta. Astfel de oameni sunt „dusi de vânt, încoace și încolo.”- Iacov. 1:6 și nu „vor primi nimic de la Domnul ”- vers.9.

ÎNFUMURARE

Vântul, spune Antoaine de Saint Exupery, nu are nici miros, nici greutate, nici culoare. Își dă seama că există când culcă la pământ holdele de grâu. „Exist, gândeste el, pentru că fac pe alții să se încline”.

Aplicatie

Profetul Isaia spune: „Omul va trebui să-si plece în jos privirea semeață și îngâmfarea lui va fi smerită...”- Is 2: 9, 11-17. Numai Domnul va fi înălțat.

ÎNȘELARE

În cartea lui S.Smiles, *Ajută-te singur*, sunt menționate cazuri celebre de oameni care au reușit în viață. Mai neobisnuite sunt cazurile oamenilor care au avut eșecuri lamentabile. Între acestea este relatat cazul lui Frederic cel Tare, regele Poloniei.

Alchimistii Evului Mediu erau unanim interesați să descopere soluția care poate schimba orice metal în aur. Această idee era atât de mult vehiculată, încât ajunsese să fie acceptată ca fiind posibilă. La Berlin unul dintre ucenicii farmacistului Zorn, numit Bottger, la numai 17 ani uimea lumea cu știrea că el poate transforma arama în aur. Șiretlicul era așa de bine realizat, încât însuși regele Frederic I îi căzu pradă. Auzind vestea incredibilă, regele Poloniei, Frederic cel Tare, hotărî să-l primească regeste, cu condiția să-i încredințeze secretul. Acceptând, tânărul s-a bucurat pentru un timp de cele mai mari favoruri. Somat să-i încredințeze secretul, Bottger, oferă împăratului, care se afla la Varsovia, o mică fiolă care conținea un lichid roșiatic, care după spusa sa putea transforma în aur orice metal.

Transportată în mare taină, fiola, a ajuns la Varsovia, în mâna împăratului. Acesta deplin încredințat de adevărul spus de „savant” s-a grăbit să-si procure sorțul de alchimist și într-o cameră secretă a palatului să încerce marea descoperire. Esecul fu pe măsura așteptărilor. În ciuda acestui fapt, el consultă instrucțiunile și descoperi că înainte de operație trebuia să-si mărturisească păcatele. Un episcop a fost adus la palat și împăratul săvârși ritualul, primind binecuvântarea bisericii pentru obținerea aurului. Rezultatul nu fu nici de astă dată mai bun, iar împăratul fu obligat să învețe o lecție usturătoare despre înșelare.

ÎNTÂRZIERE

Un patron al unui mare magazin dorind să-si facă reclamă a organizat un concurs și câștigătorului i-a permis să-si aleagă tot ce dorește din magazinul său, cu o singură condiție, avea 10 minute la dispoziție.

Omul se considera fericit. Zece minute erau mai mult decât suficiente ca să ia o mulțime de lucruri. Mai întâi a probat un costum, a ales apoi un covor și alte câteva lucruri. În timp ce alerga de la un stand la altul, adunând lucrurile, patronul i-a spus: „Domnule mai aveți zece secunde”. Speriat, omul a rupt-o la fugă apucând o pereche de ciorapi dintr-o vitrină.

Aplicatie

În speranța că Domnul întârzie. Mulți caută să apuce cât mai mult din lumea aceasta. Cu toate aceste „Domnul nu întârzie cum cred unii”, spune Petru, (2 Pet. 3:9) și cu toate că „are răbdare ca toți să vină la pocăință”, totuși pentru mulți „ziua aceea va veni ca un hoț”- vers. 10.

ÎNTELEPCIUNE

Se spune că odată a venit înaintea împăratului Solomon doi bărbați evrei care se aflau într-o aprigă dispută. Primul a zis: „Mărite rege, am vândut acestui bărbat doi acri de pământ. Înțelegerea a fost făcută cu rânduială. Lucrând pământul, el a dat peste o comoară, care cu siguranță este a lui. Eu am gresit că nu am descoperit-o mai devreme. El vine acum la mine să anuleze târgul spunând că comoara este a mea...Cum să fie a mea!? Este a lui, i-am vândut totul iar vânzarea este definitivă.”

Celălalt strigă: „Înselătorule, comoara este a ta”, apoi continuă: „Împărate am cumpărat pământul și nu comoara. Nu este corect să dau câțiva bani de argint pe pământ și să găsesc în schimb atâta aur. E nedrept. Spune-i omului să-și ia comoara înapoi...”

Împăratul s-a uitat cu luare aminte la amândoi și a zis: „Aveți copii?” „Da” au răspuns amândoi. „Tu ce ai?” l-a întrebat pe primul evreu. „O fată, împărate, o fată de 19 de ani”, „Iar tu?” întreabă pe al doilea evreu. „Un băiat de 25 ani”. Împăratul se gândi o clipă și spuse: „Iată hotărârea mea, copiii se vor căsători iar comoara va fi zestrea lor de nuntă”

ÎNVIERE

Un misionar a fost chemat într-o familie de musulmani a căror fiică de 16 ani a murit. Tatăl fetei i-a zis: „Ce i-ai făcut fetei mele?” „Nimic!” , a răspuns misionarul. Mama a intervenit: „Cum puteți să spuneți că nu i-ați făcut nimic, când ea a murit zâmbind! Musulmanii noștri nu mor niciodată așa...”

Aplicatie

Există o nădejde care ne ajută să murim altfel, zâmbind. Este nădejdea învierii și a mântuirii în Isus Hristos - 1 Cor 15: 20-21.

JURĂMÂNT

Dorința de răzbunare de cele mai multe ori orbeste mintea și o face în stare să calce orice legământ, folosindu-se totodată de cele mai viclene siretlicuri. Un exemplu remarcabil este al conducătorului persan, Amasis. În dorința de răzbunare a morții prietenul său Arkesioloas, a hotărât să nimicească întreaga cetate Barca, în care s-a complotat moartea acestuia.

Adunând o oaste puternică, a asediat cetatea timp de nouă luni fără succes. Toate atacurile au fost respinse. Pentru a încerca să pătrundă în cetate au săpat tuneluri pe sub ziduri, dar au fost descoperite de un meșter aurar, care asculta cu un scut de aramă. După lungi eforturi și de o parte și de alta s-au hotărât să pună capăt conflictului, ajungând la o înțelegere. În realitate, conducătorul persilor Amasis, pregăti un viclesug, prin care să nimicească cetatea, care nu putea fi biruită.

Pentru realizarea lui a pus să sape, peste noapte, o groapă lată, pe care aseză podele de lemn și pe deasupra presăra pământ la fel ca locul din jur. La revărsatul zorilor chemă pe conducătorii cetății să stea de vorbă. În cele din urmă căzura la învoială să încheie conflictul, cu condiția ca cetatea să fie deschisă și fiecare să intre sau să plece după cum dorește. Pentru a pecetlui legământul au jurat că atâta timp cât pământul rămâne sub picioarele lor va dăinui și jurământul acesta.

Imediat după încheierea tratatului barceeni au deschis porțile cetății și au permis oricui să intre sau să plece. Imediat persii au surpat puntea ascunsă cu pământul de pe groapă și au năvălit înăuntru. În felul acesta ei nu puteau fi acuzați că au călcat jurământul. Apoi au nimicit întreaga cetate.

Aplicatie

Acest mod de procedură este specific vrășmasului. De fiecare dată când jură și face promisiuni el stă pe o groapă care este gata să se surpe. Odată cu surprerea ei se prăbusec toate promisiunile și făgăduințele lui.

JUSTIȚIE

Mahomed obisnuia să spună că o oră de administrare a justiției echivalează cu șaptezeci de ani de rugăciune.

Aplicatie

Convenabil pentru Mahomed să facă justiție. Mă întreb ce s-ar fi făcut dacă ar fi fost sclav; oare ar fi pronunțat aceleasi cuvinte. Probabil că ar fi preferat mai degrabă să se roage...”Nu judecați spune Scriptura , ca să nu fiți judecați”- Rom. 14:13.

LANȚUL

Între legendele orientale, există o relatare foarte veche, în care ni se povesteste despre un fierar care se ocupa cu facerea lanțurilor. Era atât de iscusit încât reușea să desfacă orice fel de lanț și la rândul lui făcea lanțuri pe care nu le desfăcea nimeni, nici chiar el. Odată, spune legenda, împăratul s-a supărat pe el și a poruncit străjerilor să-l arunce în temniță, legat în lanțuri. Râzând în sinea lui, de hotărârea împăratului, nu și-a pus nici o problemă, convins că va desface lanțul și va scăpa. Cu încredere a început să verifice verigile, căutând-o pe cea slabă... Deodată, constată cu stupeoare că lanțul cu care fusese legat era un lanț făcut de el însuși și nu putea să fie desfăcut.

Aplicatie

În viață, lucrul cel mai trist nu este că ne pierdem libertatea, ci că ne-o dăm noi de bună voie. Nu faptul că ni se pun lanțuri este lucrul cel mai greu, ci acela că suntem legați cu lanțurile pe care noi însine le-am fabricat. De fiecare dată le fabricăm pentru alții, uitând că într-o zi am putea să fim și noi legați. O asemenea înlănțuire poate avea, din păcate, urmări vesnice.

LĂCOMIE

Începând cu mijlocul veacului al VII-lea î.Hr., în Asia Mică, sub conducerea lui Midas, s-a ridicat regatul Frigiei, vestiti pentru gloria și strălucirea lui. Poeții Ovidiu și Plutarh descriu câteva episoade interesante din viața acestui conducător de stat. Între altele se aminteste de o legendă în care Midas, regele întemeietor, obținuse darul de a transforma în aur orice obiect pe care îl atingea. Bucuria lui și a supușilor lui nu cunostea limite, văzând grămeziile de aur care ieșeau din mâna lui. Usor de închipuit că „darul” acesta s-a transformat curând într-un mare blestem, întrucât chiar când era înfometat, bucatele se schimbau și ele în aur. Pentru a scăpa de acest blestem, legenda spune că împăratul s-a adresat zeilor, care i-au pus condiția să primească urechi lungi de măgar, pedeapsă pentru lăcomia lui. Legenda spune că le-a primit.

Aplicatie

Dacă pedeapsa pentru lăcomie ar rămâne și astăzi aceeași, am rămâne surprinși câți semeni de-ai noștri ar purta „urechi de măgar”. Însă am fi de-a dreptul îngroziți când privindu-ne în oglindă vom descoperi că noi însine le avem. „Vedeți, spune Mântuitorul, și păziți-vă de orice lăcomie de bani...”- Lc. 12:15.

LĂCOMIE - ÎNȘELĂCIUNE

În secolul al XV-lea, alchimia era privită ca o știință de viitor. Misterioasele combinații chimice, adesea erau folosite împreună cu magia și chiar înșelăciunea. Unul dintre acești alchimisti, pornit pe câștig, a început să pretindă că poate transforma orice metal în aur. Ca atare s-a prezentat înaintea Papei Leon X, care avea renumele de protector al științelor, pretinzând că poate schimba metalele în aur și că lucrul acesta merită să fie recompensat. Papa a acceptat, invitându-l să revină peste câteva zile.

Când alchimistul s-a întors, după făgăduiala făcută, nu mică i-a fost surpriza să descopere că Papa îi dăruie o pungă... goală. La aceasta el adăugă: „Dacă tot știi să schimbi metalul în aur, cred că nu-i nici o problemă cu banii. Așa că doar punga îți lipsește!”

Aplicatie

Mântuitorul vorbește de „înșelăciunea bogățiilor” care „îneacă Cuvântul lui Dumnezeu” – Mat. 13: 22. În numele lăcomiei de câștig întodeauna vor fi oameni înșelați. Rom. 1: 29. Numai că înșelarea nu vine niciodată singură, și înșelătorul este pradă aceleiași înșelăciuni. Este amăgit și cade în propria capcană pe care a întins-o. Pr. 26: 27-28.

LĂCOMIE

Într-un târg de țară, un bătrân vindea viermi. În chip neobisnuit striga: „Dau un vierme pentru o pană de ciocănitoare...” Striga de se auzea până departe. Nimeni nu era interesat de viermi și mai ales nimeni nu avea pene de ciocănitoare.

În timpul acesta o ciocănitoare auzi strigătul bătrânului și lăcomă din fire să gândească că nu-i nici o primejdie dacă va da doar o singură pană pentru un vierme gustos. Viermele era atât de bun că pe loc se hotărâ să-i mai dea una... și încă una... Și așa se făcu că rând pe rând dădu toate penele în schimbul viermilor.

Când bătrânul termină viermii, sătulă hotărâ să-și ia zborul... Încercare zadarnică, fiindcă fără pene nu se clinti nici un pas. În felul acesta a ajuns o pradă usoară.

Aplicatie

„Bătrânul” diavol știe că este greu să te faci să gusti prima ispită. De aceea oferta este făcută să fie foarte atrăgătoare, „pe măsura poftelor tale”, schimbul este rezonabil și nu se întrevăd consecințe viitoare. Tentația este foarte mare. Doar să gusti. Odată ce ai gustat, pradă lăcomiei îți vei distruge întreaga viață -1 Cor.6:10.

LĂCOMIE

Vechii eschimosi aveau un obicei ciudat de a vâna lupii. În lungile nopți polare, când frigul îngheață totul, eschimosii iau un cuțit foarte bine ascuțit, pe care îl acoperă cu mai multe straturi de sânge. Sângele îngheață pe lamă, așa că nu se vede nimic. Fixează cuțitul apoi cu lama în sus, într-o crăpătură de stâncă, în așa fel ca să nu poată fi desprins. Înfometat, lupul descoperă, datorită mirosului foarte fin, cuțitul, pe care începe lacom să îl lingă. Linge din ce în ce mai repede. Ajunge în curând la lama cuțitului dar odată patima aprinsă nu sesizează diferența și linge cu lăcomie mai departe. Frigul nu-l face să simtă durerea iar pofta este din ce în ce mai mare, în timp ce își linge propriul sânge. În curând cade mort în zăpadă.

Aplicatie

Sunt mulți care se apropie de ispite. Sunt atât de atrăgătoare. Alcoolul, tutunul, drogurile și atâtea altele sunt experiențe fascinante. Începutul pare frumos, curând însă pofta se aprinde. Este greu să te oprești aici, nici nu se mai poate. O patimă înversunată pune stăpânire pe suflet și în inconstiență omul își jertfeste propria viață.

LEU

Fabulistul Loqman relatează o fabulă interesantă.

O iepuroaică a întâlnit într-o zi o leoaică și i-a zis: „Eu fac în fiecare an o mulțime de pui, iar tu nu poți să faci decât unul!” „Ai dreptate, i-a răspuns leoaica, eu fac doar unul, dar îl fac leu”.

LIMBA

Tradiția islamică spune despre Mahomed că a călătorit la cer, unde a primit revelația divină și învățăturile pentru poporul său. Între altele, spune tradiția, a văzut un înger cu 70 000 de capete, fiecare cap avea 70 000 de fețe, fiecare față avea 70 000 de guri, fiecare gură avea 70 000 de limbi și fiecare limbă spunea 70 000 de cuvinte.

Dacă facem un calcul simplu descoperim că acest înger spunea într-o secundă 23 520 000 000 000 000 cuvinte.

Aplicatie

Cu siguranță nu ajungem la un așa volum verbal, însă uneori, în momente de supărare, debitul verbal crește vertiginos. Din păcate aceasta se întâmplă de cele mai multe ori în detrimentul nostru. Sfatul lui Solomon este plin de înțelepciune; „Cine vorbește mult nu se poate să nu păcătuiască...”- Pr. 10:19.

LOVIRE

Ionel era un băiețel de 9 ani. Locuia de câțiva timp la bunicii lui. Singura lui treabă era să aducă vaca de la pășune în fiecare seară. În rest era tot timpul liber să se joace. Într-o seară, pe când se ducea să aducă vaca, a văzut în mijlocul râului pe lângă care trecea, un cârd de găște iar în mijlocul lor un găscan foarte frumos. Parcă plin de ciudă pentru frumusețea lor a luat o piatră și a aruncat-o cu putere în mijlocul găstelor, lovind drept în găscan. L-a lovit atât de rău încât acesta abia putu pleca de acolo. Mulțumit de ispravă își continuă drumul la islaz. Când se întoarse cu vaca, surprins, descoperi pe bunicul stând pe prispă, cu găscanul mort în brațe. Bunicul clătină din cap și spuse: „Bietul găscan, cred că numai curcanul l-a lovit așa de rău că a murit. Am să-l tai.” A doua zi spre durerea lui Ionel bunicul a tăiat și curcanul.

Aplicatie

Dăm uneori cu pietre în alții fără să stim că lovim de fapt în familia noastră. Tragedia este că pe deasupra mai și tăcem...

LUMINA

Thomas Edison, inventatorul becului, era cunoscut ca un om amabil și perseverent. În vederea marii lui invenții muncea fără oprire zi și noapte. În cele din urmă, după multe luni de muncă, într-o noapte, târziu, reuși. Din bulbul de sticlă strălucea o lumină minunată. Era fericit. Plin de bucurie, alergă să povestească soției sale care dormea în altă cameră. Somnoroasă ea a răspuns: „Tom, te rog stingă lumina și vino și tu în pat.”

Aplicatie

Somnolența spirituală întunecă marile adevăruri. Ne face incapabili să le sesizăm. De aceea profetul Isaia spune: „Scoală-te, luminează-te, căci lumina ta vine...”- Is.60:1.

LUMINA

Poetul persan Saadi povesteste că odată, un om foarte curios din fire, a întrebat un licurici: „De ce nu strălucești decât noaptea?” „Știi, eu nu am casă, stau tot timpul afară, zi și noapte, de aceea lucesc tot timpul, dar când soarele este pe cer nu am nici o putere.”

În raport cu Dumnezeu „Soarele neprihănirii”- Ps.84, noi nu avem nici o putere. Aceasta totuși nu ne scuteste de obligația de a lumina.

LUPTA

Veacurile întunecate ale Antichității, cu spiritul lor agresiv și combatant au transformat mentalitatea popoarelor lumii, într-una preponderent militară. Pentru mulți nu exista rațiune de a exista decât în spiritul războiului. Referitor la aceasta, Cato, marele conducător roman, spunea despre poporul său: „Ferox gens nullam esse vitam sine arms rati !” – „Națiune sălbatică, ei nu credeau că este viață o viață fără arme! „

Când regele le-a interzis să mai poarte arme, mulți dintre ei și-au pierdut cumpătul și s-au sinucis.

Aplicatie

Sunt creștini care trăiesc mereu pe picior de război. Singura lor rațiune este războiul - „Dați-mi un om să mă lupt cu el...” 1Sam 17: 10 u.p. Nu contează de multe ori cine e adversarul, pentru ei important este să lupte. Din nefericire, unii ca aceștia ajung în cele din urmă să lupte chiar și cu Dumnezeu... dar nu vor birui.

LUPUL POCĂIT

Privind odată cu invidie cum o turmă de oi păștea în liniste și sătul de viață dusă prin pustietăți, mereu hăituit și flămând, un lup bătrân, se hotărî să-și schimbe rosturile mutându-se în turmă. Zis și făcut. Se adresă ciobanului exprimându-și dorința de a deveni oaie. Ciobanul, om bun din fire, l-a primit bucuros. Asa că turma se înmulți cu încă o “oaie”. Ori de câte ori ieseau oile la islaz, iese și lupul. Cei drept îi plăcea noua companie, dar nu se împăca de loc cu noua hrană. Înghițea în silă iarba, pe care cu nici un chip nu putea să o rumege. Văzându-i chinul o soră oaie l-a întrebat într-o zi: “Ei frate lup cum este cu viața cea nouă, de oaie?” “Greu! Tare greu soro....! Dar mă luupt...”

Aplicatie

Pocăința fără pocăință este sortită eșecului. Abandonarea firii păcătoase este condiția esențială în vederea integrării în Împărăția lui Hristos. “Căci dacă este ceva în Hristos este o faptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” 2 Cor, 5: 17.

MAMA

Istoria vieții sfinților relatează experiențe încărcate de dramatism. Una din aceste întâmplări aparține unei călugărițe a Ordinului Sf. Clara, Maria a Intrupării.

Căsătorită cu un soț înstărit, a dus o viață îmbelsugată. A avut o căsnicie frumoasă din care s-a născut un copil., Clement. În urma unui accident soțul moare, mama rămânând singură cu copilul. Ea începe să fie atrasă din ce în ce mai mult de mănăstire. Pe când copilul avea patru ani se hotărăște să-l părăsească și să intre în mănăstire. Hotărârea mamei are un efect puternic asupra micului Clement. El nu poate înțelege gestul mamei care îl părăsește. Într-un act disperat de a-și recupera mama, împreună cu alți copilași, în ziua de Sf Maria, s-au adunat în fața mănăstiri strigând în cor: “Dați-mi mama înapoi...Dați-mi mama înapoi...”

Rezultatul a fost un exil în casa unchiului pentru mai mulți ani.

Aplicatie

“Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează, și să nu aibă milă de rodul pântecele ei ? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip”- Is 49:15.

MASCA DE FIER

Între celebrele enigme ale omenirii este desigur și enigma misteriosului deținut din fortăreața Bastiliei, Omul cu masca de fier. Deținutul, necunoscut și astăzi, a petrecut douăzeci și doi de ani în patru închisori diferite, a stat cea mai mare parte la Bastilia și a fost silit să poarte în permanență o mască de fier. În caz că își scotea masca avea să fie ucis imediat.

Istoricii, cercetătorii și chiar scriitorii au încercat să stabilească identitatea misteriosului personaj, dar până în ziua de astăzi el a rămas necunoscut. Tot ce se știe despre el sunt afirmațiile gardienilor, care spun că era tratat cu tot respectul, iar celula sa era un adevărat apartament. În ce privește cheltuiala pentru întreținerea deținutului aceasta se ridica la 600 000 franci pe an, adică 144 de franci pe zi. Dacă luăm în considerare numărul anilor de detenție, atunci putem stabili că s-a cheltuit o adevărată avere.

Charlotte Elisabeth de Bauiere, văduva ducelui de Orleans, scria despre bărbatul acesta în 1711, soției electorului de Hanovra: "...un om a fost închis la Bastilia de mulți ani. El a fost mereu mascat. A mâncat și a dormit mascat. A fost bine îngrijit și i s-a dat tot ce și-a dorit. A fost chiar și împărtășit mascat..." Michel de Chamillard, ministrul Regelui Soare, întrebat pe patul de moarte, cine a fost a spus: "Nu pot spune, este secret de stat."

Voința Regelui Soare, Ludovic XIV (1643-1715), a fost "ca nimeni să nu afle vreodată cine este" și în ciuda tuturor încercărilor, încă nu se cunoaște cine a fost omul cu masca de fier.

Aplicatie

Fără un ordin precis, mulți dintre noi purtăm o mască impenetrabilă, pentru a ascunde adevărata noastră identitate. Fugim de realitate și nu dorim să fim cu noi înșine nici măcar în momentele de intimitate. Ne obișnuim atât de bine cu propriile măști încât aproape devin "naturale". Mâncăm, dormim, vorbim, chiar ne și împărtășim cu masca pe față. Probabil că și murim cu ele. Și nimeni încă n-a apucat să vadă adevărata noastră identitate. Cu o singură excepție - Dumnezeu, care "scoate la lumină lucrurile ascunse ale oamenilor" - 1Cor. 4:5.

MÂINILE GOALE

Se relatează despre Alexandru Macedon vestitul cuceritor al lumii că, aflându-se pe patul de moarte, în Babilon, a chemat pe toți demnitarii curții, încredințându-le cu limbă de moarte să-l îngroape cu mâinile afară. Întrebat de înalții funcționari de ce are o dorință așa de stranie, împăratul a răspuns: „Vreau să știe toată lumea că, cu mâinile goale am venit pe lume și cu mâinile goale am plecat.”

Aplicatie

Insuflat de Duhul lui Dumnezeu, în urma unei experiențe dramatice, neprihănitul Iov declară: „Gol am ieșit din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce în sânul pământului” - Iov 1: 21. De aici, înțeleptul Solomon concluzionează: „Tot ce găsește mâna ta să faci, fă, cu toată puterea ta! Căci în locuința morților în care mergi nu mai este nici lucrare, nici chibzuință, nici știință, nici înțelepciune.”

MÂNDRIE

Ați auzit de vermiculit? Este o rocă destul de rară, se găsește numai în platoul peninsulei Kola, cu proprietăți interesante. Dacă este încălzită își mărește volumul de 25 de ori și devine foarte ușoară. Concomitent devine un foarte bun absorbant.

Aplicatie

Încălzită, firea pământescă se umflă, își mărește volumul, devine poroasă și destul de ușoară. „Calitatea” absorbției nu este străină firii pământescă. Ea absoarbe totul ca un burete, fără să ofere nimic în schimb. În opoziție cu aceasta, Biblia spune că dragostea adevărată „...nu se umflă de mândrie... crede, acceptă și dăruiește totul” - 1Cor. 13: 4.

MĂRGĂRITAR

„Fericita curte a lui Mahomed este ca un ocean, și ce ocean! Nu i se pot vedea țărnițele. Dar dacă aruncându-mă în el n-am găsit nici un mărgăritar, de vină voi fi eu și nu oceanul”

Bătrânul care scria aceste cuvinte, pe unul din pereții moscheii din Ghaza, era poetul Abu-I-Kasem, autorul *Cronicii sahilor*, n-avea să aibă parte de nici un mărgăritar, pentru că, la câteva zile după ce-a scris aceste cuvinte a plecat în exil.

Aplicatie

Putem spune, fără să gresim, că Împărăția lui Dumnezeu este ca un ocean. Nu i se văd țărnițele. Aruncându-ne în ea vom găsi întotdeauna Mărgăritarul.

MÂNDRIE SPIRITUALĂ

Se spune că odată diavolul s-a hotărât să încerce pe un călugăr foarte credincios. Întrucât stia că poate fi recunoscut s-a deghizat în înger de lumină și a venit la el laudându-l pentru faptele lui bune și pentru viața lui credincioasă. Eremitul l-a privit cu mare atenție și când vrășmasul a terminat i-a zis în liniste: „Trebuie să fi fost trimis la altul, eu nu sunt decât un mare păcătos, căci am nevoie de Hristos.”

Aplicatie

Mândria, în toate formele ei, este ucigătoare. Cea mai periculoasă este însă mândria spirituală, orgoliul propriei bunătăți. O astfel de mândrie blochează orice intervenție, din partea semenului sau chiar din partea lui Dumnezeu. Separat în propria bunătate, de fapt omul își zideste turmul care îi va deveni închisoarea pe viață.

MÂNTUIRE LA PACHET

Wilhelm Conrad Roentgen (1845-1923), laureat în anul 1901, al premiului Nobel, pentru fizică, descoperitorul razelor X, a primit o scrisoare prin care un tânăr îi solicita nici mai mult nici mai puțin decât... „câteva raze X, precum și indicațiile de folosire”. „Am o rană în piept, scria tânărul, dar nu am timpul necesar pentru a veni la dumneavoastră”. În urma acestei scrisori, distinsul savant i-a răspuns: „Din păcate nu dispunem pentru moment de nici o rază X, pe care să v-o trimitem. Pe lângă aceasta, trimiterea ei, ar fi o treabă prea complicată, așa că mai bine trimiteți dumneavoastră cosul pieptului...”

Aplicatie

Mântuirea este un dar, însă nu se primește „la pachet”. Ea este rezultatul unei experiențe personale cu cel care a pregătit-o. Mântuitul trebuie să fie „iradiat” de prezența lui Dumnezeu, în felul acesta devenind el însuși o cale de a transmite și altora mântuirea.

METAMORFOZĂ

O larvă, omida, își limitează toată viața la varză. Viața e varză. Varza e lucrul cel mai plăcut din lume. Varză, varză, varză... Odată cu metamorfoza, devenită fluture, omida părăsește pentru totdeauna varza. Acum ea caută florile. Ea însăși este ca o floare iar diferența este esențială.

Aplicatie

Dacă metamorfoza transformă un vierme într-un fluture atunci pocăința transformă un păcătos în sfânt. Aceasta se face prin puterea lui Dumnezeu care duce la o continuă „înnoire... și îmbrăcare după chipul lui Dumnezeu...” - Efes. 4: 23.

MIELUL SALVATOR

Într-un mic sat o echipă de muncitori lucrau la reconstrucția unei biserici. Ridicaseră schele înalte pentru a putea reface întreg peretele. Întrucât în curtea bisericii era iarbă multă, un păstor adusese oile să pască. Ele pășteau libere și nu păreau deranjate de muncitorii care lucrau pe schele.

La un moment dat, din neatenție, un muncitor se dezechilibra, pierdu controlul și se pârbusi în gol de la opt metri. Căzătura fu rapidă iar impactul cu solul foarte puternic. Din fericire pentru el, căzu exact pe un miel care păstrea sub schelă. Mielul fu zdrobit sub lovitură dar omul scăpă nevătămat.

Aplicatie

Căderea fatală a omului a fost întreruptă de un Miel. Era Mielul, Fiul lui Dumnezeu. El „părea junghiat”- Apoc. 5: 6, și „zdrobit pentru fărâdelegile noastre”- Is. 53:4-9, pentru ca „după ce își va da viața ca jertfă pentru păcat să vadă o sămânță de urmași” - vers. 10.

MILOSTENIE

„Pâine, o bucată de pâine vă rog...”

Autobuzul oprise în stație. Era la „Prinț și Cersetor”- un cartier peștiș din orasul Galați. Cum cobori în stație de jur împrejur, vânzători ambulante, chioscuri, tarabe și tot felul de mărfuri. Lucruri scumpe sau dimpotrivă ieftine. Bunătăți de tot felul: alune prăjite, banane, piersici, rodii, portocale, covrigi proaspeți, dulciuri și multe altele care atrag ochiul și fac să saliveze gura. Toate te ispitesc.

„Pâine, o bucată de pâine vă rog...” În același loc stă un tânăr. Șapca lui întinsă este boțită și goală. Este orb. Ochii lui zbârciți nu văd nimic din bunătățile din jur. El vrea doar o bucată de pâine. Atât îi ajunge. Nimeni însă nu-l vede. Toți trec grăbiți, căutând după lucrurile arăgătoare din jur lor.

„Pâine, o bucată de pâine vă rog...”

Aplicatie

„Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu de mosteniți Împărăția ..căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete și Mi-ați dat de băut...”- Mat. 25:31-46

MISIUNE

Bunyan povesteste că în timp ce Jan Huss, era închis în așteptarea execuției lui a avut un vis în care a văzut chipul lui Isus pe unul din zidurile cetății care era distrus de trimisii papei. A fost adânc mâhnit. A doua zi a avut din nou același vis, însă i s-a arătat o mulțime de oameni care lucrau la restaurarea picturii. Arăta minunat. A văzut apoi o mulțime de oameni care admirau pictura spunând: „Acum papa și episcopii pot să vină, ei nu vor mai putea să-i facă nimic.”

În urma acestui vis Huss a declarat: „Sunt sigur că chipul lui Hristos pe care l-am zugrăvit în inima oamenilor nu va fi distrus niciodată și aceasta îmi dă cea mai mare bucurie.”

Aplicatie

Uneori credem că lucrarea lui Dumnezeu este în primejdie să fie dărâmată. Ellen White spune că asaltul vrășmasului va fi puternic, dar lucrarea și Biserica acesteia nu vor cădea -*The Crisis of the End*. Frământat de soarta Bisericii, Pavel scria galatenilor despre chinurile sale cu privire la nașterea chipului lui Hristos în ei, Gal.4:19. El sfătuia pe efeseni „să se îmbrace în omul cel nou, făcut după chipul Domnului” - Efes.4:24.

MOARTE DIFERITĂ

La 5 mai 1821 Napoleon Bonaparte era în delirul apropierei morții. Înainte de a muri a tras aer în piept și a strigat: „Tete d'armee”- „capul la armă”. Acestea au fost ultimele cuvinte cu care marele general și-a încheiat istoria lui pământească.

Douăzeci și cinci de ani mai târziu, pe aceeași insulă, Sf. Elena, murea soția marelui misionar Judson. Ultimele ei cuvinte au fost: „Eu îl iubesc pe Isus Hristos”, și a adormit.

Aplicatie

Atitudinea în fața morții este dictată de modul cum am trăit viața. Dacă viața întreagă a fost fără Hristos, în cele mai multe cazuri (excepția tâlharului pocăit), omul va muri fără Hristos. Dacă viața a fost dăruită în ascultare Lui, atunci moartea este o binecuvântare. „Căci pentru mine, spune apostolul,.... a muri este un câștig...”- Fil.2:21.

MOARTE – SEMNE

Există o poveste chinezească în care se spune despre un tânăr care stătea într-o zi pe marginea lacului. Deodată apăru Moartea. Speriat, tânărul încercă să fugă, dar Moartea îl liniști spunându-i că venise pentru altcineva și că pentru el nu va veni decât după ce îi va trimite un semn. După mai mulți ani, pe când omul ajunsese bătrân, într-o dimineață apăru din nou Moartea spunând. „Acum am venit pentru tine” Omul a întrebat: „Ai venit, dar ai uitat că mi-ai promis înainte să-mi trimiți un semn?” „Ba da, ți-am trimis zeci de semne. De fiecare dată când te uitai în oglindă vedeai o altă zbârcitură, o altă suviță de păr alb... Vedeai cum fața a slăbit. Cum poți spune că nu ți-am trimis nici un semn !”

MODA – „CROITORUL ”

Capriciile modei au fost de-a lungul timpului destul de ciudate. Una din aceste ciudățenii era legată de mărimea tremei. Această mărime era direct proporțională cu rangul și funcția socială. De exemplu: Împărăteasa putea purta o trenă de 22 m, doamna Primului Ministru una de 11 m, doamnele de la curte puteau avea treme de 6m. Tremele celorlalte doamne puteau varia între cinci, patru, trei, doi sau chiar un metru, după poziția pe care o aveau în societate. Mărimea era așa de bine precizată, încât dacă cineva îndrăznește să depășească stass-ul își atrăgea disprețul.

În sec XIV-XV în orasul italian Modena, vestit pentru „cultul trenelor” a fost pus un străjer special, în zona centrală, pentru a urmări tremele doamnelor. Dacă se întâmpla ca o doamnă mai obraznică, să își permită o trenă mai lungă decât cea prevăzută în stass-ul reginei, atunci cu o lovitură iute de sabie, reteza lungimea tremei aducând-o la „normalitate”.

Aplicatie

Moda feminină de astăzi, care se scurtează de la sine, ar pune probleme serioase unui străjer. Mai degrabă acesta ar trebui înlocuit cu un croitor care să mai adauge un lat de pânză la fustele prea scurte.

MODA - „INELE”

În regiunea de nord a Birmaniei locuiesc pandagii, un trib nu foarte mare, însă cu un obicei ciudat. Femeile au gâtul prins în inele groase de cupru, astfel încât acesta poate ajunge la lungimea de 30-40 cm.

Când fetele împlinesc 5 ani se prinde de gâtul lor primul inel în lățime de 10 cm. Peste doi ani se adaugă al doilea. Peste alți doi, al treilea și așa mai departe. Când se mărită primesc ultimul inel care le întinde gâtul la maxim.

Femeile nu se despart niciodată de această podoabă și dacă li s-ar scoate inelele de pe gât nu ar mai putea ține capul drept. De asemenea inelele joacă un rol important în codul penal al tribului. Dacă un soț este înșelat și se scot femeii inelele de la gât; această pedeapsă este socotită mai rea decât condamnarea la moarte. Ea echivalează cu oprobiul public pentru toată viața.

Aplicatie

Fiecare din noi avem inelele noastre. Unele sunt de aur altele de cupru, mătase, sau chiar hârtie. Le purtăm în jurul gâtului, degetului, trupului sau sufletului. Sunt podoabe, arătând rangul, poziția și capacitatea noastră. Dacă s-ar întâmpla să ne fie scoase am simți rusine și dezolare. Cu toate acestea ele sunt simple artificii. „Dar lucrurile care pentru mine erau câstiguri, le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Hristos” - Fil. 3: 7-10.

MODA - „NEBUNIA GRAVIDELOR”

Când se face afirmația că moda nu are limite nu se greșeste de loc. Întâmplările păstrate de istorie sunt argumente incontestabile. Un exemplu în privința aceasta este cel de la curtea franceză, unde regina Maria Antoaneta „a impus” o modă cu totul extravagantă. Odată cu cel mai fericit eveniment al curții, sarcina împărătesei, doamnele de la curte au creat, pentru a fi în ton cu evenimentul, așa numita „modă a gravidității”. Noile fuste au fost cusute în așa fel încât să poată adăposti pernițe ascunse care dădeau purtătoarei aspectul femeii gravide. Spiritul acestei mode era necruțător, ducând la o competiție înversunată. Întrucât sarcina reginei înainta, adepții modei erau obligate să-și schimbe „ținuta” în conformitate cu stadiul de dezvoltare al sarcinii reginei. Lunar schimbau modelele, făcând să apară noi tipuri de rochii; de trei luni, de patru... și așa mai departe, până în luna a noua.

Aplicatie

Moda, prin excelență, vrea să socheze. Dacă nu-și atinge dezideratul ea riscă să se „demodeze” și să dispară. Pentru a-și păstra caracterul nou, spontan, trebuie neapărat să fie socantă, altfel spus puțin nebună. A fi în pas cu moda înseamnă, deci, să ai o doză de nebunie, cel puțin egală cu cei care o promovează. Scriind elitei romane apostolul Pavel spune: „S-au fâlit că sunt înțelepți și au înnebunit” - Rom. 1: 22.

MODESTIE

Cu ocazia inspectării spitalelor din Iasi, generalul de divizie, I. Cernat, a distribuit mai multe medalii „Virtutea militară”, soldaților care se aflau acolo. În spitalul Sfânta Maria, generalul a întâlnit un rănit, numit Petrache Gheorghiu, despre care și s-a spus că a avut fapte deosebite de vitejie.

Dorind să răsplătească eroismul tânărului, generalul, i-a înmănat medalia. Tânărul a privit-o, apoi mulțumindu-i i-a dat-o generalului spunând că o are deja de pe front. Mirat generalul l-a întrebat: „Dacă o ai deja de ce nu o porți?” La care modestul soldat a răspuns: „Nu o port pentru a nu întrista pe ceilalți camarazi care nu o au !”

Aplicatie

O astfel de lecție nu se învață decât în război. Crestinului învățat cu „vremea bună”, îi este greu să renunțe la favoarea evidențierii. Dacă însă se află pe picior de război, într-o încrâncenată luptă de supraviețuire spirituală, va înțelege că n-are ce să arate altora. Modestia este o lecție pe care încă trebuie să o învățăm. „Dacă trebuie să mă laud mă voi lauda cu slăbiciunea mea” - 2 Cor. 11:30.

MOTIVAȚIE

Alcibiade (cc 450-404 î.Hr.), renumitul comandat de ostii atenian făcuse câteva greseli militare care riscau să-i atragă votul de dezaprobare a cetății. El avea un câine neobisnuit de frumos. Într-o zi spre stupefacția prietenilor și a cunoștințelor, i-a tăiat coada. Un prieten i-a spus că tot orasul vorbeste acum de faptul că a tăiat coada câinelui și-l acuză pentru lucrul acesta. „Asta și vreau, a răspuns Alcibiade. În timp ce oamenii se vor ocupa de coada câinelui meu vor trece cu vederea greselile mele militare.”

Aplicatie

Uneori „tăiem coada la câine” crezând că-l păcălim pe Dumnezeu. Poate strategia reuseste la oameni, dar la Dumnezeu nu merge. El „nu se lasă batjocorit”- Gal. 6: 7. Scriptura spune că El va „aduce orice faptă la judecată, și judecata se va face cu privire la bine sau rău”- 2 Cor.5: 10.

MULȚUMIRE

Un om nemulțumit nu pierdea nici o ocazie ca să se plângă înaintea semenilor de sărăcia lui. Se considera blestemat, bătut de Dumnezeu și fără nici un sprijin. Un bătrân auzindu-l se apropie de el și îl apucă de mâna dreaptă și îi zise: „Ai vrea să îți se taie mâna dreaptă pentru 1 000 de monezi de aur?” „Nu vreau,” răspuse omul. „Dar mâna stângă?” „Nici”. „Atunci poate accepți să îți se scoată unul din ochi pentru 10 000 de monezi?” „Ferească Dumnezeu! Nici nu mă gândesc să fac așa ceva. Nu voi da ochii pentru nimic în lume”. Bătrânul s-a uitat la el cu mare atenție și i-a zis: „Vezi, ce bogăție îți-a dat Dumnezeu, și tu cârtești împotriva Lui în loc să-I mulțumesti ...”

Aplicatie

Sunt daruri a căror valoare n-o sesizăm decât atunci când ne lipsesc. Sănătatea, pacea, libertatea, credința, familia, hrana, etc. Și necazurile au valoarea lor. Paradoxal, valoarea acestora este mult mai mare decât ne-am închipui vreodată. Așa că, în ciuda lor, avem încă motive de mulțumire. Apostolul Pavel spune „mulțumiți Domnului pentru toate lucrurile”- 1 Tes. 5:18.

NEATENȚIE FATALĂ – MISTERUL CETĂȚII YS

Pe țărmul Bretoniei, în spatele unei limbi de pământ, numită capul Roz, unde valurile chiar și în zilele liniștite lovesc năpraznic, se afla mândra și frumoasa cetate Ys. Era așezată într-un mic golf la intrarea căruia locuitorii zidiseră o ecluză, care permitea trecerea vaselor și care păzea totodată cetatea de fluxul necruțător. Istoria cetății, menționează că conducătorul acesteia, Gradlon, răspundea personal de sistemul ecluzelor ca nu cumva cineva, din neatenție, să lase porțile deschise și cetatea să fie astfel inundată. Frumoasa Dahnut, fida conducătorului, s-a îndrăgostit de un tânăr marinier care lucra dincolo de sistemul ecluzelor. Fiindcă intrarea și ieșirea erau riguros controlate, fata nu avea posibilitatea să-și întâlnească iubitul decât foarte rar. În situația aceasta a furat cheile ecluzei și când nimeni nu a văzut-o a deschis porțile mergând să-și întâlnească iubitul. Prinsă în mirajul iubirii, fata a uitat de timp și de faptul că porțile au rămas deschise. Când fluxul a venit, apele furioase au năvălit, au rupt ecluza și au înecat mica cetate.

NEÎNCREDERE

Karl Marx a trăit în copilărie una din experiențele care avea să-i marcheze toată viața. Odată tatăl său l-a așezat pe unul din stâlpii gardului, a întins brațele și i-a zis: “Sări !” Plin de încredere copilul a sărit. Brusc tatăl s-a dat la o parte. Copilul a căzut, lovindu-și genunchii și fața de pământ. Plângând s-a întors spre tatăl său. Înainte ca să-i spună ceva, tatăl i-a zis “ Să nu ai încredere niciodată în nimeni... Să nu uiți asta ...Să nu o uiți niciodată fiule.”

NEFERICITUL

Filosofia sceptică a veacului al XIX –lea a adus pe oameni într-o singurătate dezolantă. Herbert Spener, unul dintre reprezentanții de seamă ai acestei filosofii, a cerut în clipa morții sale să se graveze în limba latină un singur cuvânt pe mormântul său: “ infelicissimus”, adică “ cel mai nefericit”.

Aplicatie

Efeseni 2: 12 prezintă, redus la esență, bilanțul unei vieți fără Hristos: ”erați fără nădejde și fără Dumnezeu...” , infelicissimus ; “ dar acum - spune apostolul în versetul 13 - ați fost apropiați prin sângele Lui”

NENOROCUL

O femeie stătea alături de bărbatul ei, care se afla întins pe patul unui spital. „Dragă, i-a zis soțul, tu ai fost alături de mine de fiecare dată când am avut necazuri. Când mi-am pierdut toate actele și banii tu ai fost lângă mine; când a explodat conducta de gaze de asemenea; când am lovit mașina și acum din nou. Concluzia mea este că tu nu-mi aduci noroc.

Aplicatie

Sunt mulți oameni care, indiferent de situație, au o singură concluzie: „Tu esti de vină...” Se vede că omul a învățat bine lecția lui Adam...- Gen. 3:1-5.

„NESUPUNEREA MĂRII”

Regele Xerxe, s-a distins ca un strateg militar deosebit. Nu a fost însă lipsit și de ciudățenii. Odată pe când dorea să treacă cu armatele sale Hellespontul, apele au fost așa de tulburi și înfuriate încât încercarea i-a esuat. Supărat, regele a poruncit ca apele să fie biciuite cu 300 de lovituri. În timpul biciuirii cavalerii trebuiau să strige: „O, tu apă nesupusă, mânia domnitorului tău te pedepsește și poate face ce vrea din tine; ori vei vrea ori nu, el va trece peste tine.”

Aplicatie

Când omul ajunge să se creadă atotputernic începe să înnebunească. Dorința după putere este atât de puternică încât acesta uită să se oprească. Ajunge să depășească măsura, omul devenind astfel ridicol. În felul acesta sfârșeste mai jos decât a început. Aceasta este întotdeauna experiența păcatului.

NIMIC

Ecaterina a II a, a Rusiei avea 15 000 de rochii. Toate aceste rochii, foarte scumpe și foarte frumoase, făceau parte din garderoba ei personală. Între acestea era una pe care regina o iubea foarte mult și pe care nu o purtase niciodată. Era rochia cea mai frumoasă.

Aflată pe patul de moarte, regina a zis: „Aduceți-mi rochia cea mai frumoasă, vreau să mă îmbrac acum cu ea...” Slugile au adus îndată rochia și i-au întins-o împărătesei ca s-o îmbrace. A apucat-o doar... Mâna i s-a înclestat pe rochie și așa a murit. Când au vrut să desfacă mâna reginei era așa de strânsă încât n-au putut-o desface, iar țarul a dat ordin ca rochia să fie tăiată și peticul să rămână în mâna ei.

Atât i-a rămas din cele 15 000 de rochii.

Aplicatie

Nu venim cu nimic în lume și nu luăm nimic când plecăm din ea. Neprihănitul Iov, trecând prin experiența vieții spune: „Gol am iese din pântecul mamei mele și gol mă voi întoarce în sânul pământului”- Iov 1: 21. De aceea adevărata înțelepciune este să ne trăim bine viața.

NIMICURI

Se povesteste despre Socrate că de multe ori umbla însoțit de discipolii săi. Odată trecea prin piața ateniană, unde erau multe mărfuri aduse din toate colțurile lumii antice pentru vânzare. Privind la aceste lucruri filosoful, a exclamat plin de mulțumire: „Cât de multe sunt lucrurile de care nu am nevoie.”

Aplicatie

Există multe lucruri de care nu avem nevoie. Adunarea lor nu va face decât să ne complice și să ne îngreuneze viața. Oricât de valoroase ar fi, dacă nu avem nevoie, ne sunt inutile. Sfatul apostolului Pavel este ca să „nu ne ținem de nimicuri” - 2 Tes. 3:11, ci să „sporim în facerea binelui.”- Vers. 13.

OCHII CREDINȚEI

O legendă din istoria vechilor greci spune despre un urias cu numele Argus, care avea o sută de ochi. Din pricina mulților săi dușmani nu dormea decât cu doi, restul, cu nouăzeci și opt de ochi, veghea neîncetat.

Mult au încercat vrășmasii lui să îl răpună, dar nu au izbutit întrucât el stătea mereu de veghe. Atunci, spune legenda, zeul Apollo, care se număra printre dușmanii săi cei mai înversunați, făcu un plan. Se apropie de urias cu o muzică sublimă și începu să cânte cântece fermecătoare.

Uriasul, până atunci fioros, începu să asculte cu plăcere cântecele și încet, încet ochii lui începură să se închidă și să adoarmă.

Întâi s-au închis doi, apoi alți doi, și așa mai departe până când sub cântecul îmbietor uriasul adormi cu nouăzeci și opt de ochi. Doar doi mai vegheau. Atunci Apollo puse în cântec toată măestria lui, așa încât copleșit Argus adormi cu toți ochii. În clipa aceea Apollo scoase sabia și-l ucise.

Aplicatie

În tărâmul credinței supraviețuirea ține direct de veghere. În momentul când credinciosul își pierde luciditatea și nu mai veghează devine o pradă ușoară și sigură pentru Satana. Ochii credinței nu trebuie să se închidă niciodată. Apostolul Petru spune “Fiți treji și vegheați.” -1 Pt. 5: 8.

OCROTIRE

Există o veche legendă rusească (1251), în care se povesteste că hanul Bati a devastat o mare parte din Rusia. O cetate, Kitejul cel Mare, aflată pe malul lacului Svetloiar, era în pericol să fie distrusă de năvălitori, așa că au apelat cu toții la rugăciune și post. Minunea s-a împlinit, spune legenda, cetatea a devenit invizibilă, urmând să rămână așa până la a doua venire a lui Hristos (*Monuments de la Literature D' Ancienne Russie*, XII SSM 1981, p.25). De remarcat că citatul care vorbește despre ocrotirea cetății menționează și apostazia în care trăia poporul: „ Domnul a acoperit această cetate cu dreapta Sa și nevăzută s-a făcut ea prin implorările și rugăciunile celor demni și drepti... Numai nouă ne este de folos, pentru că am ajuns apostazi, cu tot pământul nostru moscovit, căci antihristul domnește aici, iar toate poruncile lui nu sunt decât mocirlă și necurăție.

Aplicatie

„Nu te rog să-i iei din lume ci să-i păzești de cel rău...”-Ioan 17

ODIHNĂ - „ORDINUL TRANDAFIRILOR”

În China antică, exista un ordin călugăresc budist numit „Ordinul Trandafirilor.” Ei îngrijeau cu multă atenție diferite soiuri de trandafiri. De asemenea, erau oameni sobri și foarte credincioși. Toți cei care aveau la ordinul acesta depuneau jurământul tăcerii, pentru întreaga viață. Acceptarea în ordin se făcea numai când unul din vechii membri murea, putând astfel altul să-i ia locul. În urma unui deces s-a făcut public faptul că ordinul poate primi un nou membru. Un tânăr s-a prezentat în fața călugărului conducător exprimându-și dorința sa. Conducătorul s-a întors cu un pahar plin cu apă, sugerându-i că locul deja a fost ocupat. Atunci tânărul, după o clipă de meditație, s-a întors , a rupt o petală de trandafir și a pus-o deasupra apei, sugerând că i se poate da și lui un loc, și astfel a fost acceptat.

Aplicatie

Isus spune: „ În casa Tatălui Meu sunt multe locasuri...” Ioan 14:2-3. Este adevărat că pentru a intra în „locasul” Tatălui trebuie mai întâi ca Cineva să moară, lucrul acesta a fost însă săvârșit de Hristos, care a murit ca să ne facă nouă loc în cer. „Eu mă duc, spune El, să vă pregătesc un loc...”- vers. 2 u.p.

OGLINDĂ

Poetul persan Rumi, în lucrarea sa *Masnavi*, relatează povestea unui om foarte urât care străbătea pe jos desertul. A zărit deodată în nisip ceva strălucitor. Era un ciob de oglindă. Omul s-a aplecat, l-a luat și s-a uitat cu atenție la el. Nu mai văzuse niciodată până atunci o oglindă. Privind cu atenție descoperi chipul hidos din fața lui. Surprins exclamă: ”Ce urâtenie! Nu e de mirare că a fost aruncată departe de privirile oamenilor...” A aruncat ciobul și și-a văzut de drum.

Aplicatie

Nu-i suficient să-ți privești fața în oglindă. Dacă faci doar atât n-ai decât să constăți urâtenia păcatului. În plus, vrăsmasul sterge această imagine și în curând uiți cum arăți -Iacov 1:23-24. E necesar să ne „adâncim privirea”-Iacov 1:25, ca să fim „schimbați în același chip ca al Domnului”- 2 Cor.3:18.

OMUL DIN MIJLOC

După amiaza era fierbinte. Cu fața răvășită, fostul deținut iese din temniță și privește în lung și în latul străzii... Era pustie. Pustiul era întreg orasul... Toți oamenii se adunaseră pe colina din marginea cetății, unde avea loc o execuție. S-a gândit o clipă, apoi și-a zis: „Am să merg și eu acolo.”

Cu frica încă nerisipită, tâlharul se apropie de mulțime. Voia să ajungă în față, voia să vadă crucile. Încet, încet se strecură prin mulțime și atrăsese parcă ca de un magnet se opri în fața celor trei cruci... Gândul începu să lucreze mecanic... „A, da pe cel din stânga îl știu... Cu el am furat, am fost prin satele din Galileea, am atacat caravanele de negustori și tot cu el am avut de gând să facem răscoală...Îl știu și pe cel din dreapta. Cu el am ucis un om. Am atacat pe romani în dorința să-i alungăm din Iudea, dar a fost în zadar...Pe amândoi îi cunosc... Nu cunosc însă pe Omul din mijloc... Cine este oare Omul din mijloc ? Nu l-am văzut până acum... ?!

Nu-l stiu...! Tot ce stiu este că acea cruce din mijloc era crucea mea si acolo trebuia să mor eu. Omul acela, din mijloc, a murit în locul meu.”

Aplicatie

Lucrarea mesianică a Domnului Isus a fost bine prefigurată de lucrarea lui Aaron când a fost trimis să stea la mijloc „între vii si morți”-Num. 16:47-50. În mod asemănător, Isus avea să fie pus „la mijloc” si avea să fie răstignit „El si făcătorii de rele , unul la dreapta si altul la stânga” -Luc. 23:33. Isaia spune că El a „fost zdrobit pentru noi” -Is. 53:4-5, a murit în locul nostru.

OM

Se spune despre regele Filip al Macedoniei, tatăl lui Alexandru cel Mare, că era însoțit întotdeauna de doi oameni care aveau datoria ca , în fiecare dimineață să-i spună: „Filip adu-ți aminte că esti om !”.

Seara erau obligați să-i spună: „Filip, ți-ai amintit astăzi că esti om?”

Aplicatie

Primejdia de a uita de condiția umană este destul de mare. Ispita într-o astfel de situație, este ca omul să se considere un mic „dumnezeu”. Rezultatul, din nefericire este exact invers, se ajunge la bestializare. ”Inima lui de om i se va preface într-o inimă de fiară...” Dan 4:16.

ORBIRE

Există o legendă foarte veche, din sec XVIII –lea, care vorbește despre sfântul Frodobert, că a fost umplut de dragostea lui Dumnezeu pentru întreaga lume. Mama lui era oarbă. Fiindcă el o iubea asa de mult, spune legenda, odată pe când îi săruta ochii acestia s-au deschis si ea a văzut bine.

Aplicatie

Sunt ochi care se deschid numai dacă îi săruți. Pentru aceasta este nevoie de multă dragoste, înțelegere si mai ales sacrificiu. Un astfel de sărut te obligă, devii responsabil pentru ochii care i-ai sărutat si i-ai deschis, pentru toată viața.

ORBIRE

Îstoricul Herodot, povesteste în cartea sa *Istoriei*, 87, despre vechii egipteni, care vânează crocodili în chip diferit de celelalte popoare. Ei agață de un cârlig mare o spinare de porc ca nadă si o lasă în mijlocul apei. În acest timp, pe malul apei, aduc un purcel de lapte pe care îl bat ca să guițe. Crocodilul auzind guițatul se ia după el, iar când dă de momeală o înfulecă. Atunci oamenii îl trag la mal si cum l-au scos pe uscat îi acoperă cât mai iute ochii cu lut. Făcând asa îl pot apoi uicide în liniste si fără probleme.

Aplicatie

Apostolul Pavel avetizează pe cei cu mintea necredincioasă că pot fi „orbiți de dumnezeul veacului acesta”-Cor.4:4. Consecința unei astfel de atitudini fiind „...împietrirea inimii” si îndepărtarea de Dumnezeu - Ioan 12:40.

ORBUL

Un orb care locuia într-un mare oras, iese la cersit în fiecare seară, când oamenii se întorceau de la muncă. Stătea la colțul străzii, cu un felinar aprins lângă el. Mirat, odată un trecător l-a întrebat: „Dacă esti orb si nu poți vedea lumina, de ce porți felinarul cu tine ?” Orbul a răspuns:” Nu pentru mine port felinarul, ci pentru cei care trec, să nu se împiedice de mine !”

Aplicatie

Ne împiedicăm de alții si uneori de împiedecăm de noi însine. Principala cauză este că nu „umblăm în lumină”-1Ioan1:7

PĂCATUL

La începutul sec. XVII- lea, aventurierul francez Pierre Belaine d'Esnambuc, a pus stăpânire pe insula Martinica, din Marea Caraibelor. La scurt timp insula a fost transformată în colonie franceză. Întrucât oferea condiții pentru cultivarea trestiei de zahăr, întreaga insulă a devenit o vastă plantație, pentru a cărei muncă au fost adusi sclavi din Africa. Unii negri erau supusi, însă alții nu acceptau jugul robiei. Ei fugeau de pe plantații si se ascundeau în bălți, unde erau aproape imposibil de găsit. În fața acestei situații, colonistii, s-au gândit la o stratagemă. Pentru a nu mai părăsi plantațiile, au adus din jungla sălbatică a Amazoanelor, sute de exemplare de Jarka – un sarpe foarte veninos, pe care l-au lăsat liber prin mlastinile pădurilor. Jarka este un sarpe de cca. 2 m

lungime, de culoare verzuie, aproape imposibil de văzut prin bălțile nefârsite. În ciuda mărimii lui se mișcă foarte repede, iar muscătura este mortală.

Sute de sclavi fugari au murit atacați de acest „aliat” al colonistilor. În curând însă avea să devină o plagă teribilă. Șarpele s-a înmulțit atât de repede, încât în numai 25 de ani întreaga insulă s-a umplut de serpi. Apăreau unde nu te așteptai: grădini, plantații, străzi sau chiar în case. În orasul Fort France, capitala insulei, au murit 150 de oameni, într-un timp relativ scurt. Încercarea de a scăpa de serpi era zadarnică. Grădinile erau curățate de iarbă, casele erau zilnic inspectate de la subsol la etaj, locurile principale erau măturate, însă victimele se înmulțeau. Ca atare, colonistii au adus mai multe manguste, singurele în stare să-i vâneze. Cu toate acestea însă sarpele a rămas o plagă în insulă până în ziua de astăzi.

Aplicatie

Istoria sarpelei Jarka, repetă istoria sarpelei din grădina Edenului. Aparentul binefăcător al omului avea să se transforme în curând în ucigasul lui. Tolerarea și cultivarea păcatului va aduce în mod sigur „plata” lui – moartea - Rom.6:23.

PĂCATUL

Semiramida, soția lui Nimrod, împăratul Asiriei, a dorit să fie și ea împărăteasă. Măcar pentru o zi. De câte ori prindea ocazia, se ruga de soțul ei să-i facă această simplă favoare. O singură zi de domnie. În cele din urmă împăratul a hotărât să-i îndeplinească dorința. I-a dat coroana, sceptrul și inelul. Toate numai pentru o zi. Când a ajuns pe tron, prima poruncă a fost să lege pe împărat de mâini și de picioare și să-i taie capul. Întrucât puterea ei era deplină, sentința a fost executată. În felul acesta ea a domnit toată viața.

Aplicatie

Cu păcatul nu e de glumit. Inițial este un umil supus, apoi acceptat, devine concetățean cu drepturi, sfârșind prin a fi un aspru tiran. „Mă tem, spune apostolul Pavel, că după cum sarpele a amăgit pe Eva... tot așa vă va amăgi...” - 2 Cor.11: 3. Pentru a nu ajunge sub robia lui trebuie de fiecare dată distrus din fașă.

PACE - 292 ANI

Istoricii au calculat că din anul 3200 î. Hr., omenirea a trăit doar 292 de ani de pace. Această relatare aparține ziarului Leipziger Volkszeitung. Conform aceleiași relatări, de la data mai sus menționată și până în timpurile noastre au avut loc cca. 14 500 războaie, în cursul cărora au pierit 3, 6 miliarde de oameni. Perioada a fost calculată în funcție de existența unei anumite conflagrații, chiar dacă aceasta nu presupunea o implicație globală. Fondurile cheltuite pentru desfășurarea acestor războaie, echivalează cu valoarea unui lingou de aur de lungimea Ecuatorului în lățime de 161 m și grosime de 10 m.

Aplicatie

O lume care și-a început istoria cu un război (Apoc 12) nu poate trăi și sfârși în pace. Ea iubeste războiul și este dispusă să jertfească totul pentru el. Cei răi nu au pace, spune Scriptura, dar pentru noi Hristos “este pacea noastră” -Ef. 2: 14, “împăcând totul cu Sine...prin sângele crucii Lui” - Col 1: 20.

PACE

În galeriile de pictură Tetriakov de la Moscova este un tablou intitulat *Pace*. Pictorul a desenat o cascadă înaltă, în care cad torente de apă, stârnind un zgomot asurzitor. Sub valul înspumat de apă care cade în prăpastie, pe un colț de stâncă este desenat un cuib de pasăre. Este cuibul unei mierle de stâncă. Puii abia au ieșit din ou iar mierla pare să ciripească voios, fără să fie deranjată de apa care cade în valuri deasupra.

Aplicatie

Siguranța micii păsări vine din faptul că își are cuibul pe stâncă. Oricât de puternică ar fi valul ea se află pe stâncă și aceasta îi dă liniste și pace. Ps. 71:3; 91:1-2.

PARADĂ

Cronica Chineză relatează un fapt mai puțin obișnuit, petrecut pe vremea împăratului Siuen Tsung din epoca Tang (sec. VIII- lea). Împăratul era mare iubitor de cai, drept pentru care își procurase un număr mare, dintre care mulți erau învățați să danseze pe ritmul muzicii de mars.

O rebeliune de graniță l-a silit pe împărat și suita sa, să caute refugiul în ținuturile interioare ale Chinei, lăsând hergheliile de cai la îndemâna răsculaților. Acestia, ocupând orasul Ceangan, astăzi orasul Sian, din provincia San Si, nu au ezitat să rechiziționeze caii dansatori și să-i încorporeze în cavalerie. În momentul în care se pregăteau de luptă au avut parte de o surpriză neașteptată. Când a început marsul, caii sugubăți, în loc să pornească la luptă, au început să danseze. Crezând că sunt cuprinși de spirite, au intrat în panică și au măcelărit toți caii.

Aplicatie

Sunt multe lucruri pe care le facem doar de paradă. În Mat.6:2,5, Mântuitorul, spune că „cine face așa și-a luat deja răsplata...” Cuvântul folosit în limba greacă este *apechein* –, a primi prețul întreg”. Dacă cineva ținteste la publicitatea personală, o obține dar altceva nu mai primește. El este deja plătit. Trebuie totuși să țină cont că socoteala definitivă nu este încă încheiată, ea urmează.

PENITENȚĂ

În fața porții castelului din micul oras italian Canossa, în luna ianuarie 1077, împăratul german Henric al IV-lea, excomunicat și părăsit de slujbasi, prieteni și aliați, a îngenunchiat în haine de penitent cerând iertare papei Grigore al VI-lea Hilderbrand, care îl înfrânsese în lupta pentru investitură. Ellen White spune în *Great Controversy*, că împăratul a stat cu picioarele goale, afară, pe un ger cumplit.

Întucât scena s-a petrecut la Canossa, de atunci a rămas vorba „A merge la Canossa” – adică „a te umili”.

Aplicatie

Nu ne este necesar un drum la Canossa pentru a învăța lecția umilinței, ci este suficient să privim la Isus, care a „fost umilit cu inima... smerit și zdrobit...”- Is. 53:1-9.

PERSECUȚIE

La 8 aprilie 1498, poporul din Florența, la instigarea preoților, s-a ridicat împotriva lui Savonarola. Mulțimea a asediat biserica Sfântului Marcu, unde se refugiase călugărul. Pentru a marca evenimentul, unul din discipolii lui, a tras clopotul – dând în felul acesta alarma pentru rezistență în fața mulțimii. În ciuda rezistenței mulțimea a biruit, iar Savonarola a fost condamnat de tribunalul ecleziastic la arderea pe rug. Și ca și cum hotărârea ar fi fost prea puțin aspră, același tribunal a hotărât și „condamnarea clopotului”, care a dat alarma. Drept urmare, clopotul a fost coborât din turn, a fost așezat într-o căruță trasă de măgari și purtat prin tot orasul; călăul îl biciuia tot timpul ca semn al disprețului.

Aplicatie

Istoria se repetă. „Veți fi urâți”, spune Mântuitorul, „de toți pentru Numele Meu, dar cine va răbda până la sfârșit va fi mântuit”- Mc.13:13.

PERSONALITĂȚI DE CEARĂ

Dacă veți face o călătorie de la Amsterdam la Londra veți avea surpriza să descoperiți în cele două capitale, două muzee identice. Sunt muzeele „Personalităților de ceară”. Aici puteți vedea, în schimbul unei taxe, cele mai celebre figuri ale istorie. Lideri mondiali, regi, guvernatori, artiști celebri, sportivi și toate vedetele lumii...

Într-un mod aparte sunt prezentate statuile regilor din Evul Mediu. Rolul acestora nu era pentru a transmite posterității trăsăturile fizionomice ale suveranului, ci pentru banala misiune de a înlocui regele în caz că acesta murea. Dacă se întâmpla o astfel de nenorocire, imediat era adusă statuia de ceară și înlocuită cu împăratul mort. Acesteia i se dădeau toate onorurile ca și mai înainte. Întreaga curte participa la aceste onoruri pe care i le aducea ca și cum ar fi fost în viață. Cermoniile se desfășurau după cele mai stricte reguli ale etichetei, cu toată seriozitatea, desi în fața lor se afla numai un manechin de ceară. El „suporta” în tăcere toate intrările, iesirile, complimentele și chiar soptirile rău voitoare. Și aceasta pentru că... era numai un chip de ceară.

Aplicatie

Apostolul Ioan face o constatare foarte tristă: „Îți merge numele că trăiești, dar esti mort”- Apoc.3: 1. Pentru a salva aparențele încercăm cosmetizări „de ceară”, dar în curând realitatea va fi dezvăluită în adevărata ei înfățișare.

PETE BLESTEMATE

Despre Lady Macbeth se spune că, după ce și-a ucis regele, în timp ce acesta dormea, a ieșit privind și-și mâinile pătate cu sânge și a exclamat: „Ieșiți pete blestemate! Ieșiți vă spun...”

Aplicatie

Petele blestemate ale păcatului nu ies de bunăvoie. Etiopianul nu-si poate schimba pielea si nici pardosul petele - Ier 13:23. Tentativa de spălare a inimii si a mâinilor în mod individual este sortită esecului. Remarcabil este cazul lui Pilat. Singurul care ne „iubeste si care ne spală păcatele, cu sângele Său”, este Isus Hristos. Apoc. 1: 5.

„PETIC DE PĂMÂNT”

Renumitul scriitor Virgiliu, în opera sa *Eneida*, relatează o întâmplare a cărei aplicație morală este semnificativă.

Înțeleapta Diodona, fîca lui Bellus, regelui Tyrului, aflată departe de țara ei natală, a cerut de la puternicul rege al Romei un petec de pămînt cît să-l cuprîndă o piele de bou. Bucata de pămînt, urma să fie definitiv a ei. Împăratul a acceptat. Primind pielea de bou, tînăra fată, a tăiat pielea în suvițe foarte subțiri, apoi le-a pus cap la cap, alcătuiind o funie lungă, cu care a înconjurat un perimetru suficient de larg ca să zidească o cetate. Astfel a luat nastere Cartagina, puternica rivală a Romei.

Aplicatie

De fiecare dată vrăsmasul nu vine cu pretenții foarte mari. Un simplu compromis, o minciună sau un alt păcat mic. O simplă „piele de bou.” În curînd însă, transformată în cureluse extrem de fine, el o va întinde în toată viața noastră astfel încât va deveni aproape imposibil de scăpat de prezența lui - Mat. 12: 43-45.

PICĂTURA DIN CER

În Londra cea aglomerată si plină de ceață locuia o fetiță săracă dar credincioasă. Mama ei era spălătoreasă. Era si o bună crestină si ori de câte ori avea ocazia demonstra lucrul acesta. Dorind să imite exemplul mamei, tînăra copilă a hotărât să lucreze pentru Dumnezeu. Întrucât erau oameni săraci, fata s-a gîndit la un mod original de a sprijini lucrarea de evanghelizare. A hotărât să strîngă apă de ploaie pe care să o vîndă altor spălătorese. Pentru fiecare găleată primea o mică monedă. Când a strâns o anumită sumă a mers la biserică pentru a încredința banii în vederea lucrării misionare. Când a văzut-o pastorul a rămas surprins. A întrebat-o cum se numeste si de unde are banii. Fetița nu a răspuns, însă la insistențele lui i-a zis : “Dacă totusi trebuie să însemnați ceva lângă darul meu, atunci scrieți “Picătura din cer” si a plecat.

Aplicatie

Ce este un strop la o ploaie ? Ce este un cuvânt la o carte? Ce este un bob la un lan? Aproape nimic, si totusi n-ar fi nici ploaie, nici lan si nici carte dacă n-ar fi mai întai bobul, cuvântul sau stropul. Doi pesti si cinci pâini au săturat o mulțime de oameni. Încurajînd binefacerea, apostolul spune: “După cum sporii în toate lucrurile... căutați să sporii si în binefacere” -Rom. 8: 7 (vezi exemplul Bisericii Macedoniei – Rom 8 1-3).

PLĂCERE

Henri Monnier obisnuia să spună: „Nu-mi place spanacul si-mi pare bine. Pentru că dacă mi-ar place l-as mânca si nu pot să-l sufăr”

POVARĂ

Celebrul scriitor La Fontaine în cartea *Fabule*, povesteste despre un stăpân care avea un cal frumos si un măgar. Calul era pentru călărie si măgarul pentru povară. Într-o zi măgarul a zis calului: „N-ai vrea să mă ajuți ? Te rog, ia din povara mea că nu mai pot.” Calul a refuzat. Extenuat de poveri, măgarul se prăbushi si muri. Atunci stăpânul a luat toată povara si a pus-o în spatele calului si pe deasupra a pus si pielea măgarului.

Aplicatie

„Purtați-vă sarcinile unii altora. Și veți împlini astfel legea lui Hristos”- Gal. 6:2.

PRAGUL

Printre lucrurile sacre pe care le aveau triburile mongole, si care mai târziu au fost preluate de musulmani, este respectul pentru pragul clădirii. Califii din Bagdad obligau pe toți care intrau în palat să se prosternă pe pragul clădirii, unde se afla încrustată o piatră neagră, adusă de la Templul din Mecca. Pragul era înalt si era o crimă să calci pe el. Pietro della Vale, în sec.XVII, vizită

palatul regilor din Persia la Ispahan, unde observă că se arată cel mai mare respect pentru pragul usii de la intrare. Era sărutat cu multă venerație și mulți îl treceau în genunchi.

Marco Polo, relatează o istorie interesantă petrecută pe când vizita palatul din Pekin, din timpul lui Kublai-Khan, el găsi la fiecare ușă doi bărbați înarmați cu bastoane. Rolul lor era de a împiedica pe oricine ar fi îndrăznit să pună piciorul pe prag. Dacă se întâmpla totuși să se găsească un vinovat, atunci îl dezbrăcau și îl obligau să plătească o sumă de bani pentru recuperarea hainelor. În caz că nu avea bani era bătut pe spatele gol.

Aplicatie

Să respecti pragul și să uiți de stăpânul pragului este o cruntă ironie. Să respecti Templul și să uiți de Dumnezeuul Templului este în fond o religie a cărei pretenție devine absurdă. Și, din păcate, câți se mulțumesc doar să sărute „pragul” și să plece acasă fără să-l fi întâlnit pe Dumnezeuul pragului ?

PRETENȚII ABSURDE

În cartea *Istoria prostiei omenesti*, se povesteste despre mania nobilimii franceze de a-si fabrica genealogii biblice. Două exemple sunt celebre. Ilustra familie Levis era de viță nobilă și bogată. Din ea s-au născut diversi nobili, maresali, ambasadori și chiar guvernatori. Faima lor era vestită. Cu toate acestea, nu s-au mulțumit cu această faimă și au căutat un genealog care a fost de acord să le „fabrice” o descendență biblică, încât ei „constatarea că se trag din seminția Leviților...” Bineînțeles că nu a fost nici o problemă în descoperirea înaintasilor leviți, spre mulțumirea și alinarea orgoliului acestei familii.

Cazul este preluat de Lady Morgan, care, într-o călătorie făcută în Franța, în anul 1818, a fost invitată de familia Levis la o recepție. Surprinsă a văzut într-o sală o pictură mare în ulei, pe care se vedea Maica Domnului, iar în fața ei plecat, un membru al familiei Levis. Din gura Macii ieșeau următoarele cuvinte: „Mon cousin, couvrez-vous!” – „Vere, pune-ți pălăria!”

Aplicatie

Ingâmfwarea unora merge până acolo încât pretind că descind din sânul apostolic, în ciuda faptului că n-au nici o legătură cu comunitatea apostolică. Isus nu poate recunoaste de „rude” decât pe aceia care „ascultă Cuvântul și îl împlinesc”- Luc.8:19-21. Mântuitorul spunea : „Voi sunteți prietenii Mei, dacă faceți tot ce vă poruncesc Eu”- Ioan 15:14.

PROFEȚIE

În anii 1939- 1940, Maglavitul devenise loc de pelerinaj. Aici un cioban spunea că avea vedenii și că prin puterea lui Dumnezeu putea să spună viitorul. Mii de oameni îl căutau cerându-i binecuvântarea. Înainte de a porni cu armatele în Rusia, Maresalul Antonescu a chemat pe vestitul cioban, ca să-i binecuvinteze ostile. La plecare l-a întreat: „Să plec cu frontul ?” Profetul i-a răspuns: „ Du-te te vei întoarce nu vei muri”

Rezultatul războiului a fost înfrângerea și execuția lui Antonescu. Răspunsul și profetia ciobanului s-a împlinit, pentru că aceasta putea fi interpretat oricum.

Aplicatie

Nu ne putem baza pe profeția lui Satana.

PUNCT DE VEDERE

Fiecare om când se naste își are universul său. Perspectiva este largă și orizontul este deschis. Pe măsură ce trece timpul, omul se „specializează” și drept consecință, orizontul se îngustează. Cu trecerea anilor se îngustează atât de mult încât devine un singur punct. Acel punct, este „punctul lui de vedere”.

Aplicatie

Fiecare punct de vedere este în realitate un punct de orbire, din cauză că ne face total incapabili să înțelegem celelalte puncte de vedere. Numai când părăsim toate punctele de vedere și acceptăm să iubim oamenii așa cum sunt, vom putea înțelege adevărul. „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții”- Ioan 13: 34. Când iubesti îți recapeți universul.

RĂDĂCINI

În lucrarea *Botanică distractivă*, Tudor Opris, face referire la lucrările de cercetare ale naturalistului german Dittmer, care s-a ocupat mult timp din activitatea sa cu studiul rădăcinilor plantelor. Un exemplu deosebit este cel al secarei. Această plantă are o rădăcină impresionantă, compusă din numeroase ramuri și subramuri. Astfel naturalistul a descoperit că ea este alcătuită din 143 rădăcini de

gradul I, 35 000 de gradul II, 2 300 000 de gradul III si 11 500 000 de gradul IV, deci un total de 13 835 143 rădăcini cu o suprafață de 225 mp. si o lungime de cca. 600 km.

Dacă se iau în calcul si perisorii absorbantți, numărul lor, după Dittmer, este de cca. 15 miliarde adică o suprafață de cca. 400 mp. si o lungime de 10 000 km adică un sfert din Ecuator.

Aplicatie

În parabola Semănătorului se face referire la „sămânța căzută în locuri stâncoase” care „fiindcă nu avea rădăcină s-a uscat”- Mat 13:5,6. Biblia vorbește în diferite locuri despre „rădăcina” creștinului - Mat. 15:13; Lc.13:8; Rom 11:17-16. Ea va fi puternică numai dacă „va fi pusă în dragoste”- Efes. 3:17.

RÂPA CU FLORI

În mijlocul unui mic sat din zona munților Neamțului, era o râpă adâncă, plină cu gunoaie. Tot satul arunca acolo gunoaiele, așa că devenise un loc insuportabil. Oamenii îi spuneau „La râpă” sau „Râpa cu gunoaie”.

După mai mult timp o femeie din sat s-a hotărât să facă curat. Muncă zadarnică întrucât în curând alte gunoaie le lua locul. Femeia nu s-a lăsat, a încercat din nou si din nou. Văzând că munca ei este zadarnică, într-o primăvară s-a gândit să semene mai multe feluri de flori. După câțva timp, când florile au crescut si au înflorit, întreaga râpă si-a schimbat înfățișarea. Sătenii priveau mirați si ca să nu strice mulțimea de flori au început să care gunoiul în altă parte.

Până în anul următor gunoiul s-a topit, însă florile au continuat să crească, si din sămânța lor au crescut altele în fiecare an. De atunci satul a numit locul „Râpa cu flori” si nimeni nu a mai pus gunoiul acolo.

Aplicatie

Ilustrația aceasta exemplifică foarte bine cum poate fi schimbată inima fiecărui om. Biblia spune ca aceasta, inima, este „rea” - Ierem. 11:8, „stricată”- Ps. 10:4, si „fără pricepere”- Rom 1:21. Apropiindu-ne de Dumnezeu „El se va apropia de noi” si inima ne va fi curățată - Iacov 4:8. Dacă vor fi semănate flori, din inima aceea va dispărea pentru totdeauna gunoiul.

RĂSPLATA

În *Dialogurile* sale, Platon relatează cu lux de amănunte judecata si execuția marelui filosof Socrate. Aflat în fața judecătorilor săi, care îi cereau să cedeze, el le-a spus: „Atenieni, sunt mai multe chipuri de a scăpa de moarte, dacă cineva cutează să spună si să facă orice. Însă nu acest lucru e greu, atenieni, să scapi de moarte, ci mult mai greu este să scapi de ticălosie”. Această acuzație era în mod indirect adresată judecătorilor săi. Ei au înțeles foarte bine aluzia si drept „recompensă” si-au dat votul de moarte.

Văzând votul judecătorilor lui, Socrate, a zis cu o undă de regret în glas: „Acum e timpul să plecăm: eu ca să mor iar voi ca să trăiți. Care din noi se îndreaptă spre un bine mai mare numai Dumnezeu știe...”

Aplicatie

Nimeni nu-si alege moartea însă își poate alege viața. O viață curată, sfințită de Dumnezeu sfidează moartea, trece dincolo de ea. Apostolul Pavel spune: „Căci pentru mine a trăi este Hristos si a muri este un câștig”- Filip. 1:21. Binele mai mare este să fim oriunde cu Hristos.

RĂNI

Un părinte avea un fiu rău, supărăcios si agresiv. Din lucrurile cele mai mărunte se supăra devenind adesea agresiv. După ce îi trecea supărarea îi părea rău si promitea că se va îndrepta. Pentru a-i veni în ajutor, într-o zi tatăl i-a zis: „Uite fiule, în marginea grădinii este un gard. De câte ori te vei supăra du-te si bate un cui în gard.” Fiul, care dorea să scape de răul obicei, a ascultat de sfatul tatălui său. După un timp, pe când bătea încă un cui, a constatat cu uimire ca bătuse deja 37 de cuie. A privit cu consternare si a hotărât să-si înfrângă mânia si supărarea. A mers din nou la tatăl său spunând. „Tată, de azi înainte, sunt hotărât să nu mă mai mâni...” „Bine, i-a răspuns tatăl, de fiecare dată când vei reusi du-te la gardul din marginea grădinii si scoate câte un cui.” Nu a trecut mult timp si tânărul a scos toate cuiele. Mulțumit de reusita sa, s-a dus să prezinte tatălui izbânda. Privindu-l cu dragoste, tatăl l-a luat si împreună au mers să vadă gardul de la marginea grădinii. „Vezi tată, i-a spus băiatul, nu mai am nici un cui !” „Da fiule, dar în urma cuielor au rămas, găurile. Să nu uiți lucrul acesta!”

Aplicatie

De fiecare dată când batem un cui facem acolo si o rană, care poate să nu se mai vindece. Niciodată să nu batem un cui în inima unui cuiva, pentru că nu putem evalua cât de mare va fi rana.

REALITATE

Platon a fost unul din cei mai mari scriitori ai antichității. Printre operele sale există o parabolă intitulată *Mitul pesterii*, care vrea să arate că există realități superioare pe care omul obișnuit nu le înțelege.

Oamenii, spune Paton, trăiau demult într-o peșteră, legați cu toții în lanțuri de zei. De fapt pentru că crescuseră acolo acum nici nu mai doreau să părăsească peștera. Priveau doar umbrele copacilor pe pereți și erau fericiți. Pentru ei aceasta era lumea. Odată însă un tânăr a avut curajul să iasă afară. Aici a rămas uimit. Era o lume extraordinară, cum nu și-o imaginase vreodată. Exaltat și plin de bucurie a alergat în peșteră să spună și celorlalți minunea pe care a descoperit-o. În timp ce el povestea, ceilalți îl ascultau consternați. Se vedea pe chipurile lor că nu îl credeau, ba mai mult, îl socoteau nebun. Cu cât se străduia să le explice mai mult, cu atât oamenii deveneau mai refractari. Convinși că tânărul a înnebunit au hotărât să termine povestea și l-au omorât.

Aplicatie

Într-un fel sau în altul fiecare din noi avem peștera noastră. Avem lanțuri și umbre după care ne modelăm existența. Dar de când a venit Hristos și ne-a arătat „slava lucrurilor viitoare”- Rom. 8: 18- 23, lanțurile au fost rupte, am devenit liberi. Fapte 12: 17.

RUGĂCIUNE

Auschwitz-ul, acest loc al iadului a cunoscut uneori experiențele cele mai înalte ale sfințeniei. Una din aceste experiențe a fost jertfa și rugăciunea preotului Maximilian Kolbe.

Nemaiputând suporta regimul de teroare, câțiva deținuți au omorât un soldat german. Întrucât nu se cunoștea numele răzvrătitului, drept pedeapsă au ales douăzeci de deținuți la întâmplare, care au fost condamnați la moarte în „Buncărul foamei”- un loc special unde condamnații erau lăsați să moară de foame.

Preotul Maximilian nu a fost numărat printre cei douăzeci, însă în spiritul unei dragoste absolute s-a oferit să moară în locul unui alt deținut. A fost acceptat.

„Buncărul foamei” era un loc îngrozitor. De aici se auzeau în tot lagărul strigăte, plânsete, cuvinte de implorare, țipăte de agonie. Acum însă, odată intrați, preotul și cei nouăsprezece oameni, au început să cânte. Cântau linistit și din când în când se rugau. Nimeni nu plângea. Cântau și se rugau. Mureau având rugăciune pe buze.

Auzindu-i ceilalți din lagăr au prins putere și pe nesimțite întreg lagărul a fost cuprins de un duh de smerenie și pocăință. Gardienii erau înfricoșați. De obicei în „Buncărul foamei” oamenii trăiau câteva zile. Acum trecuse o săptămână și oamenii erau încă vii. Ultimul a rămas preotul Kolbe. Cânta și se ruga. După două săptămâni gardienii n-au mai suportat și i-au făcut o injecție letală. A adormit rugându-se. Pentru prima dată buncărul groazei a devenit un loc al rugăciunii.

Aplicatie

Există primejdia ca o biserică sau o familie să uite de adevărată închinare? Dacă lauda și rugăciunea vor lipsi dintr-un anumit loc, locul acela se va transforma în curând într-un buncăr al groazei. Acolo unde însă va fi prezentă închinarea curată, cea mai cruntă închisoare va fi poarta Paradisului. Pavel și Sila în închisoarea din Filipi au transformat locul într-o întâlnire cu îngerii lui Dumnezeu. Fapte 16:16-34

RUGĂCIUNE

Florile de cameră alcătuiesc o varietate foarte largă. Între acestea se remarcă *Maranta leuconeura erythroneura*, o plantă mică, verde, cu frunze ovale. Este cunoscută ca „Planta care se roagă” – aceasta, datorită faptului că în fiecare seară își împreunează frunzele ca mâinile unei persoane care se pleacă pentru rugăciune.

Aplicatie

Rugăciunea este cea mai frumoasă stare a sufletului. Ea poate fi dezvoltată chiar și atunci când privim la lucrurile pe care le-a creat Dumnezeu. Psalmistul spune: „Întreabă natura și te va învăța...”- Ps .19.

RUȘINEA SPĂLATĂ

Scriitorul Ion Creangă, în nuvela *Mos Ion Roată*, relatează o experiență plină de învățăminte a acestui bărbat. Relatarea pleacă de la un fapt real petrecut pe vremea lui Alexandru Cuza.

Personajul principal Ion Roată, era deputat clăcas al ținutului Putnei în Adunarea ad-hoc a Moldovei. Cerând drepturile cuvenite pentru el și pentru țărani din sat, boierul Alecu Bals, l-a alungat de la curte scuipându-l. Supărat mosul s-a dus la Domnitorul țării,

plângându-se de nedreptatea făcută. Ascultând cu atenție, Cuza i-a pus în mână două legături cu galbeni pentru a-i usura necazurile. Mulțumind Domnitorului, mos Ion Roată, care fusese și umilit de boier, îndrăzni: „Dar cu rusinea ce mi-a făcut boierul, cum rămâne Măria Ta ?” „Cu rusinea! Iacă așa rămâne mos Ioane, zise Domnitorul sărutându-l pe amândoi obraji, du-te și spune că unde te-a scuipat boierul te-a sărutat Domnitorul.”

Aplicatie

Am fost sărutați de Dumnezeu ca să ni se spele rusinea păcatului.” Da, toți cei ce nădăjduesc în Tine nu vor fi dați de rusine...”- Ps. 25: 3.

SACRIFICIU

Era odată un rege vestit care ducea o viață plină de desfătare și bucurie. Avea multe bogății și un număr foarte mare de femei. Într-o zi a vizitat o mănăstire unde trăia în mare smerenie un pustnic vestit. Împăratul s-a uitat la el și i-a zis plin de milă: „Ce sacrificiu imens faci !” „Sacrificiul tău este și mai mare,” i-a răspuns pustnicul. „Cum așa ?” „Uite împărate cum: eu am renunțat la lumea asta trecătoare, dar tu renunți la cea veșnică.”

SACRIFICIU

Spurgeon relatează o experiență miscătoare despre dragostea părintească. În timpul Revoluției Franceze un tânăr a fost condamnat la moarte prin ghilotinare. Odată pedeapsa stabilită a fost închis în turnul Bastiliei unde își aștepta execuția. Tânărul avea mai mulți prieteni, care au intervenit la judecători ca să fie eliberat. Toate intervențiile au fost sortite esecului. Întrucât ziua execuției se apropia, tatăl său care purta același nume, s-a prezentat în fața judecătorilor „mărturisind” că el este adevăratul vinovat. Cum judecătorii cercetaseră superficial cazul, au acceptat dovida bătrânului, condamnându-l în locul tânărului la moarte. Mai târziu, aflat în liberertate, tânărul a înțeles care a fost prețul eliberării lui.

Aplicatie

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea încât a dat pe Fiul Său ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică”- Ioan 3:16.

SACRIFICIU

Întrând în palatul regal din Teheran, ești captivat de strălucirea marilor coloane de lumină, răsfrântă în mii de culori de sticla multicoloră. Totul este acoperit cu mii de bucăți de sticlă care strălucesc precum diamantele. În realitate nu sunt decât oglinzi minuscule. Ghidul care însoțește turistii, povesteste istoria acestor coloane.

Când arhitectul a făcut planul palatului, a comandat unei firme din Paris, mai multe modele de oglinzi cu care să acopere zidurile de la holurile de intrare. Când oglinzile au sosit, mesterul a observat că toate s-au spart în timpul transportului. Totul era sfărmat. Timpul pentru finalizarea construcției nu-i permitea realizarea altei comenzi, așa că s-a gândit la o idee ingenioasă. A luat toate aceste bucăți și le-a așezat în așa fel încât să pară că au fost făcute în mod special așa. Îndemânarea lui a făcut din oglinzile colorate un mozaic strălucitor ca diamantul, unic prin culoarea și spontaneitatea luminii răsfrânte.

Aplicatie

Vă puteți imagina dezamăgirea mesterului când a văzut oglinzile sparte! Uneori simțim și noi aceeași dezamăgire când lucrurile vieții noastre, aranjate frumos, se sparg. Cu toate acestea, în mâinile Maestrului, aceste nenorociri pot deveni ocaziile cele mai minunate pentru a ne face strălucitori ca diamantul. Ez. 34:26

SALVARE - „A XIII-A BĂTAIE”

Era în zorii unei zile cețoase a anului 1689, în timpul domniei în Anglia, a regelui Wilhelm III de Orania, o santinelă a castelului Windsor a fost adusă în fața Curții Marțiale pentru motivul că dormise în post, în timpul nopții precedente. Omul a negat cu tărie învinuirea și pentru a dovedi că este nevinovat a declarat că tocmai atunci la miezul nopții, auzise pe Marele Tom – orologiu din clădirea Westminster Abbey – sunând de 13 ori.

Judecătorii militari au refuzat să creadă un astfel de argument și implicit mărturia soldatului și l-au condamnat la moarte. Înainte de execuție, totuși un grup de oficiali, au făcut cercetări, și au descoperit că orologiu întradevăr sunase de 13 ori. Aceste dovezi au fost suficiente pentru achitarea soldatului, dar au adus după ele „condamnarea la moarte” a orologiuului. În locul lui avea să fie montat mai târziu vestitul Big Ben.

Aplicatie

Salvarea omului este o experiență neobisnuită. Al XIII-lea gong anunță eliberarea. Odată cu sunetul lui înțrăm în timpul lui Dumnezeu.

SALVAREA LA UN PAS

Multe au fost tragediile care au zguduit pământul. Cele mai multe, s-au pierdut odată cu cei care le-au parcurs. Există altele, care prin forța împrejurărilor, au biruit timpul și au rămas ca mărturii vii ale experiențelor întâmplare. Una din aceste mărturii este cazul tragic al lui Robert Scott.

În anul 1910 a pornit din fortul Terra Nova, cu încă patru colegi, Oates, Wilson, Bowers și Ewans, să cucerească Polul Sud. Pregătirea călătoriei a însemnat un efort considerabil, atât financiar cât și fizic, ceea ce a dus la pierderea unor detalii (de ex. tracțiune cu măgari) care, ulterior aveau să fie de importanță maximă. Tocmai calcularea foarte precisă a acestor detalii avea să dea câstig de cauză expediției organizate de Amundsen.

După 1500 Km, parcursi în condiții extrem de grele, cei cinci bărbați, ajung în cele din urmă în zona Polului. Bucuria atât de mult așteptată se transformă în curând într-o decepție greu de descris. Drapelul norvegian deja fusese înfipt acolo. Fuseseră întrecuți. În jurnalul său, Scott, a notat simplu: „Un lucru mare s-a săvârșit. Polul Sud al pământului de mii de ani neînsuflețit, a fost într-un interval de 34 de zile descoperit de două ori, iar soarta a vrut ca eu să fiu al doilea, într-o lume în care primul ia totul iar al doilea nimic.” Nici un cuvânt de reproș sau invidie, doar cuvinte de admirație pentru rivalul său.

Lupta însă nu se sfârșise, urma întoarcerea acasă. Din nou cei 1500 de Km. Urmasă să călătorească în condiții infernale. În curând și-au dat seama că nu vor rezista călătoriei de întoarcere. Foamea, oboseala și frigul erau peste așteptări. Au început să cedeze. Primul a căzut Ewans. A murit de istovire. A urmat Oates care în disperare a părăsit cortul pierzându-se în imensitatea de gheață. O furtună teribilă oprește întoarcerea celor trei. Șase zile viscolul suflă fără încetare. Alimentele s-au terminat. Rezistența slăbește vizibil. Ultima picătură de combustibil a fost arsă. Strânsi în sacii de dormit, mai rezisă o zi, era ultima. Partida era pierdută... Wilson și Brower au murit cei dintâi. Scott îi înveli în sacii lor apoi, în agonie, se rezemă de stâlpul central al cortului. Așa a închis ochii. Deasupra, viscolul a acoperit totul cu un giulgiu alb.

Tragedia este că în timp ce muribunzii trăiau ultimele clipe la numai 18 Km se aflau tovarășii lor de la bază veniți înaintea lor ca să-i salveze. Au pierit, în mod real, la un pas de salvare.

Aplicatie

Nu este o tragedie mai mare pentru un creștin decât aceea de a pieri la un pas de mântuire. Să fii scos din lume și să nu intri în cer, este cu adevărat o nenorocire. Exemplul femeii lui Lot este zguduitor. Ea a pierit între munte și câmpie sau altfel spus între Sodoma și Cer (Gen. 19: 26). Să pieri la un pas de Împărăția lui Dumnezeu este foarte dureros. Pentru aceasta apostolul Pavel spune: „Mă port aspru cu trupul meu, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat”- 1 Cor.9: 2.

SCHIMBARE

În Cimislia, Republica Moldova, trăia o femeie cunoscută ca fiind foarte serioasă. Avea o vacă ce dădea lapte bun și mulți oameni veneau să cumpere lapte de la ea. Cu toate acestea, fără stirea lor, ea adăuga de fiecare dată puțină apă în lapte, ca să-l înmulțească. După câțiva ani a cunoscut Biserica Creștină Adventistă și a înțeles că gestul ei nu se potrivește cu învățătura Scripturii. Așa că a încetat să mai pună apă în lapte. Oamenii gustau laptele care acum devenise și mai bun și o întrebau: „De unde îl ai? Ai schimbat vaca?” „Nu”, răspunse femeia. „Atunci probabil ai schimbat păsunea?” „Nu, n-am schimbat nici păsunea.” „Atunci cum se face că laptele tău a devenit și mai bun?” „Am schimbat inima”, răspunse femeia.

Aplicatie

Adevărata schimbare se produce în inimă, însă nu poate să nu fie văzută de ceilalți. Ea este ca o iradiere lăuntrică care se îndreaptă către cei din jur. „Noi toți privim cu fața descoperită...și suntem schimbați în același chip cu al Lui, din slavă în slavă prin Duhul Domnului”- 2 Cor. 3:18.

SECRET

Împăratul Midas al Frigiei, potrivit lui Herodot, în cartea sa *Istorie*, a primit din partea zeilor, drept pedeapsă pentru lăcomia lui, urechi lungi de măgar. Nefericitul rege era nevoit să-și ascundă aceste urechi sub o bonetă - așa numita bonetă frigiană - pe care o purta mereu. Singurul care stia secretul, era frizerul său, care sub amenințarea cu moartea, era obligat să tacă. Simțind odată imperios

nevoia să împărtășească cuiva secretul acesta, temându-se totodată și de pedeapsa regală, frizerul, a făcut o gaură în pământ și a săpuit acolo marele său secret.

Legenda spune că aflate prin preajmă, trestiiile de pe malul lacului, au auzit acest secret și legănate de vânt au început să repete continuu: „Midas are urechi de măgar!”. Așa s-a aflat marea taină.

Aplicatie

„Apără-ți pricina, dar nu da pe față taina altuia...” - Pild.25: 9, spune înțeleptul Solomon. „Nu blestema pe împăratul...pentru că pasărea cerului poate să-ți ducă vorba...” - Ecles.10: 20. „Dacă vezi un om care vorbește nechibzuit poți nădăjdui mai mult de la un nebun decât de la el” - Pild. 29: 20.

SFÂNT ÎN FAMILIE

Un băiețel a citit istoria miscătoare a călugărului Simeon Stâlpnicul, care își trăise întreaga viață în vârful unui stâlp. Miscat de relatare, a hotărât să imite sfințenia pusnicului în propria sa cameră. Cu ajutorul colegilor a adus un stâlp destul de gros pe care l-a pus în mijlocul camerei, fixat de un scaun. Deasupra a pus tăblia mesei, pe care a fixat-o cu un cui zdravăn. Mulțumit s-a cățărât pe platformă, hotărât să rămână acolo până va fi „umplut” cu sfințenie.

Nu a trebuit să aștepte prea mult pentru că sosirea părinților a adus „persecuția” pentru isprava lui. Supărat s-a dat jos de pe stâlp spunând: „Este foarte greu să fii sfânt în propria casă.”

Aplicatie

De multe ori este mai ușor să fii sfânt în biserică, în societate sau în alt loc. Adevărata sfințenie însă se dovedește în familie. Dacă în societate purtăm adesea o mască care ne pune la adăpost, în familie suntem fără nici o „protecție” și acționăm în adevărata noastră identitate

SIGURANȚĂ FALSĂ

Herodot povesteste despre regele puternicului regat al Lydiei, Cressus, că în timpul războiului cu Persia, a consultat oracolul de la Delfi, pentru a afla dacă va obține victoria. Pytia, preoteasa templului, i-a spus după ce a consultat oracolul: „Dacă vei trece râul Halys o mare împărăție se va prăbusi.”

Împăratul a luat profetia de bun augur. A pornit războiul cu persii însă a fost înfrânt și regatul său cucerit. Pytia nu-i spusese care împărăție avea să se prăbusească. Aceasta avea să fie a lui.

Aplicatie

Uneori acționăm și gândim ca și cum lucrurile rele sunt făcute doar pentru alții. Considerăm că este normal să nu ni se întâmple nici o nenorocire. Dacă totuși vine atunci ne întrebăm: De ce? De ce tocmai mie? Aceasta se întâmplă tocmai datorită falsei siguranțe în care am stat - Ier.7:8.

SIMULARE

Despre paianjenul cu cruce – *Arachnea Diadema*, se știe că în ciuda crucii care o poartă pe spate, este o specie foarte rezistentă și crudă. Caracteristica sa principală este însă alta. Dacă este atins de un dușman, printr-un act reflex simulează moartea până ce pericolul a trecut, apoi își reia răbdător veghea în plasa întinsă.

Aplicatie

Din păcate există și creștini care simulează moartea, moartea omului firesc și „răstignirea” eului. Vorbind despre pericolul unei astfel de atitudini și arătând care este singura cale, apostolul Pavel spune: „Departa de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea lui Hristos... prin care am fost răstignit...” - Gal.6: 14.

SINGURĂTATE

Una din cele mai cunoscute cărți de aventuri este cartea lui Daniel Defoe, *Robinson Crusoe*. Relatarea din carte pleacă de la un fapt real, petrecut și relatat pe larg în presa din Anglia de ziaristul Richard Steel, în anul 1911, pe când scriitorul avea 60 ani.

Adevăratul Robinson a fost cărmaciul Alexander Selkirk, care în 1704, naviga în preajma insulei Mas a Fuera, din Arhipelagul Juan Fernandez, Pacific. Certându-se cu căpitanul, acesta l-a pedepsit lăsându-l singur într-o barcă în apropierea insulei. În barcă cărmaciul și-a luat lucrurile strict necesare, printre care se menționează și o Biblie. El a trăit singur pe Mas a Fuera, 4 ani și 4

luni. Mai târziu cârmaciul a mărturisit că primele opt luni au fost cele mai grele, întrucât o melancolie imensă îl cuprindea. Ulterior a început să-si organizeze viața. Și-a construit două colibe; una pentru adăpost, alta pentru provizii, aduna lemne, făcea capcane pentru păsări și animale și ca să se distreze a îmblânzit două pisici.

În 1709, corabia englezească Duke, condusă de căpitanul Roger Woods a ancorat în preajma insulei Mas a Fuera. Zărind un foc pe insulă a trimis o barcă ce s-a înapoiat aducând un om ciudat, acoperit cu piei de capră, cu părul lung și barba care îi acoperea fața.

În mărturia publicată de ziaristul Richard Steel – Selkirk arată că povara cea mai mare pe care a îndurat-o în toți acești ani a fost dorul de casă și singurătatea.

Aplicatie

„Nu este bine ca omul să fie singur...”- Gen.2: 18. Această propoziție arată care este atitudinea lui Dumnezeu față de izolare și singurătate. Când Ilie își plângea propria singurătate, Domnul i-a zis: „Nu esti singur... mai sunt încă șapte mii de bărbați...”- 1 Împ. 19: 14, 18.

SLUJBĂ RELIGIOASĂ

Ioan Chrysostom a mers odată într-o regiune unde nu era preot. Fiindcă erau mulți oameni care aveau nevoie de îndrumare a instruit un țăran și apoi l-a hirotonit. Întors la Constantinopol n-a mai avut liniște. „Nu cumva am făcut o greșală...?” S-a întors la locul acela și s-a ascuns în spatele unei coloane să vadă cum își împlineste slujba noul preot. Au început să-i curgă lacrimile. Niciodată nu mai văzuse un preot rugându-se cu atâta ardoare. Biserica parcă se înălța la cer.

După slujbă s-a dus la el și i-a zis: „Roagă-te pentru mine” „Eu? a răspuns preotul, dumneata trebuie să te rogi pentru mine” „Ba nu, tu pentru că nu am văzut un preot slujindu-l pe Dumnezeu cu atâta ardoare.” Atunci preotul l-a întrebat: „Dar, frate episcop, e cu puțință să slujești lui Dumnezeu și în alt fel?”

Aplicatie

Din păcate este posibil. Există sărbători și slujbe pe care nici Dumnezeu nu le mai suportă. „Urăsc sărbătorile voastre...” spune din partea Domnului, profetul Amos, cap. 5: 21. Proorocul Isaia vorbește despre dezgustul lui Dumnezeu pentru slujbele formale - Is.1: 11-15. Soluția se găsește în sfatul lui Ioel: „Întoarceți-vă la Mine cu lacrimi plâns și bocet...”- Ioel 2: 12.

SOACRA

Disputele dintre noră și soacră au devenit atât de celebre încât nu mai au nevoie de prezentare. Pentru a preîntâmpina aceste certuri, s-au căutat tot felul de subterfugii și artificii, în speranța unei îmbunătățiri a acestor relații. Un exemplu deosebit se găsește în insula Sumatra din Arhipelagul Indonezian. Soacra și nora nu au voie niciodată să-si vorbească direct. Ca atare singurul mijloc de înțelegere este prin intermediul unei a treia persoane. Astfel soacra îi spune acesteia: ”S-a terminat provizia de lemne. Să aducă nora mea altele din grădina.” Bineînțeles cea de a treia persoană nu se sinichisește prea mult, întrucât deja nora a auzit și-i va putea răspunde: „Spune-i soacrei mele ca deja a plecat fiul după ele...” Când lipsește cea de a treia persoană situația poate deveni comică, dar nu se abate de la regulă. Ca atare se ia drept martor un animal, o pasăre sau chiar un obiect din casă, căruia cele două i se adresează. Nu există încă o statistică a rezultatelor.

Aplicatie

Sfatul Bibliei este precis: ”întrucât atârnă de voi, să trăiți în pace, cu toți oamenii” Rom. 12:18.

SOLIE FALSĂ – „TORNA, TORNA, FRATRE !”

Expresia „Torna, torna, fratre !” – „Întoarce-te frate”, este socotită de istorici și filologi ca fiind prima menționare a cuvintelor românești într-un act oficial.

Aceste cuvinte apar în *Cronica bizantină* în legătură cu una din năvălirile barbare peste Dunăre, în anul 587, când ajunseseră până în Tracia. În timpul unei înaintări, unui soldat din oastea generalului bizantin Commentiolus, i-a căzut bagajul de pe spinarea animalului care îl purta. Atunci cineva i-a strigat : „Torna, torna fratre!” Soldatul nu a auzit strigătul. Însă cei din jur au perceput mesajul ca un semnal de de întoarcere, survenit în urma unui atac iminent, așa că, stârnindu-se panică, întreaga ostire s-a retras.

Aplicatie

Se întâmplă ca un cuvânt spus fără băgare de seamă, într-o conjunctură nepotrivită, să producă un necaz mare. Rănile lui pot fi foarte adânci. Sfatul Bibliei este să fim atenți la vorbele noastre „nefolositoare” pentru că vom da socoteală pentru ele. Mat.12:36-37.

SPERANȚĂ

La Dachau, lagărul de concentrare nazist, au început să se înregistreze un număr foarte crescut de sinucideri. Unul din prizonierii mai vechi și-a dat seama că oamenii o făceau din cauza lipsei de speranță. El a răspândit zvonul că armata rusă este foarte aproape și că în curând vor fi eliberați. Ca urmare, sinuciderile au încetat și o atmosferă de optimism și entuziasm a cuprins întreg lagărul. Sesizând aceasta, ofițerii au urmărit să vadă care este cauza. În cele din urmă au înțeles optimismul prizonierilor și au dezmințit apropierea rusilor, declarându-l un zvon fals. Odată cu aceasta sinuciderile au reapărut sub un număr și mai mare.

Aplicatie

Ellen White spune că cea mai periculoasă armă a vrășmasului este descurajarea. În ciuda încercărilor, dacă păstrăm speranța avem șansa să iesim învingători. „Să apucăm nădejdea care ne-a fost pusă înainte, spune apostolul Pavel, pentru că aceasta este ca o ancoră a sufletului” Ev.6:18-19.

SPERANȚĂ

Când Alexandru a pornit expediția sa în Persia și-a împărțit toată averea generalilor săi. Unuia i-a dat o vilă, altuia o mosie sau o pădure. A dat totul. Mirat, Perdiccas, unul din generalii apropiați l-a întrebat: „Împărate, dar ție ce-ți rămâne?” „Speranța”, a răspuns regele.

Aplicatie

Apostolul Pavel spune că rămân acestea trei: „credința nădejdea și dragostea” 1Cor.13:13. Deși cea mai mare este dragostea, credința și nădejdea vor rămâne pentru totdeauna alături de ea.

SPERANȚĂ

Potrivit unui mit hesiodic, prima femeie a fost Pandora. Ea a fost creată la porunca lui Zeus de către Hefaistos și Atena, după imaginea zeilor. Prin ea zeii vroiau să se răzbune pe rasa umană pentru fărâdeleaga de a folosi focul, furat de Prometeu. Ea a fost dată de soție lui Epimeneu, fratele lui Prometeu, și i-a fost dată drept zestre o cutie de aramă, în care erau închise toate nenorocirile. Aceasta era cutia Pandorei. În curiozitatea ei, ea a deschis cutia, și în felul acesta au intrat toate relele în lume, mai puțin speranța, care era la fund și care în grabă a fost închisă la loc.

Aplicatie

Există persoane fără speranță. „Desnădejdea, spune Ellen White, este arma cea mai puternică a diavolului” - „între acestia erați și voi, odinioară” - Efes 2:12. Există de asemenea, oameni care își pun nădejdea în lucruri nesigure: bogății - 1Tim. 6:17, stăpâniri - Est. 9:1, cetăți întărite - Ier.5:17, frumusețe - Ez.16:15, oameni - Ier 17:5, etc. Toate acestea sunt speranțe false, „încredere în minciună” - Ier.13:25. Singura nădejde adevărată este în Domnul - Mica 7:7.

SPERANȚĂ

La 2 august 1487 corăbiile portugheze comandate de Bartolomeo Diaz, au pornit de-a lungul coastelor africane cu intenția să găsească drumul spre „Țara mirodeniilor.” Atingând pământul Africii, o furtună puternică îi făcu să acosteze. Datorită spaimei și a furtunii prin care au trecut, au numit locul acela „Capo Tormentoso”, adică „Capul furtunilor.” Anticii credeau că dincolo de el se află marea spaimelor și țara întunericului. Când, mai târziu, Vasco da Gama avea să treacă pe acolo, i-a schimbat denumirea în „Capo de Buona Speranta”, adică „Capul Bunei Speranțe”.

Aplicatie

Până la venirea lui Isus Hristos moartea era cea mai mare enigmă a istoriei, locul groazei și al torturilor – Capo Tormentoso. De când a înviat Isus, locul acesta plin de groază s-a transformat în Capo de Buona Speranța. „Dar acum, Hristos a înviat din morți pârga celor adormiți” - 1 Cor. 15: 20

SPECULAȚII

Este cunoscut faptul că Buddha accepta și promova tehnicile contemplative ale yoginilor. Cu toate acestea, el refuza orice speculație în domeniul spiritual. El justifica lipsa lui de interes și refuzul de a pune întrebări cu privire la lucrurile transcendente, folosind o istorioară devenită celebră:

Un om a fost rănit cu o săgeată otrăvită. Prietenii aduc imediat un doctor, dar omul strigă: „Nu vă voi lăsa să-mi scoateți săgeata, până nu voi ști cine m-a lovit, dacă este un ksatriya sau un brahman! Cine este familia lui? Dacă este înalt sau scund? Din ce oras sau din ce sat se trage... Nu voi lăsa să mi se scoată săgeata înainte de a ști cu ce fel de arc s-a tras asupra mea! Ce coardă avea arcul? Ce fel de pană s-a întrebuițat pentru facerea săgeții și cum era făcut vârful săgeții...?”

Un astfel de om, concluziona Buddha, ar muri cu siguranță înainte ca să știe toate aceste lucruri.

Aplicatie

Speculațiile sunt inutile. „Însirările de neamuri” (1Tim. 1:4), certurile, nu au nimic de a face cu lucrarea de salvare. Mântuirea este mult mai simplă și nu trebuie decât dovada dragostei față de Dumnezeu, „care vine dintr-o inimă curată” -1Tim 1:5.

STĂPÂNUL

Aeropagul era pentru vechii greci locul de întâlnire al elitei intelectuale. Nu era permis accesul decât cu aprobarea responsabilului de aeropag, care avea datoria să-l cunoască și să-l prezinte pe noul venit.

Într-o seară, pe când verifica dacă totul este în ordine, surprins responsabilul descoperi un bătrân pe care nu-l cunostea, sezând în forumul pentru discuții. S-a apropiat de el și l-a întrebat: „Cine esti tu?” „Eu sunt stăpânul,” veni răspunsul. Mirat responsabilul i-a răspuns: „Nu știi cu cine vorbești, eu sunt stăpânul.” „Da, tu esti stăpânul Aeropagului iar eu sunt stăpânul meu însumi.”

Aplicatie

Dorința de stăpânire este la baza esecului moral din Univers. Aceasta a fost motivația care l-a determinat pe Lucifer să producă rebeliunea și ea rămâne până astăzi motivul oricărei nelegiuiri. Să stăpânești, iată ispita, nu are importanță unde, universul, pământul, țara, biserica, familia, sau chiar propria viață, doar să stăpânești. Tu să fii Dumnezeu (Gen 3:5). În opoziție clară este principiul guvernării lui Dumnezeu care învață „să slujești”. Biblia nu prezintă modele de stăpâni ci de robi. Pavel se autointitulează „robul al lui Isus Hristos” - Rom. 1:1, Petru, Iuda, Iacov, Isaia – „robi ai Domnului” - Iacov 1:1; 2 Pt.1:1. Însuși Isus se prezintă pe sine ca fiind „Robul Domnului” - Is. 42:1. Ellen White spune „Modelul acesta de slujire El l-a dat tuturor urmașilor Lui.” H.H.L.

STRÂNGĂTORUL DE AUR

Probabil puțină lume cunoaște faptul că unele plantele pe lângă substanțele minerale obișnuite pe care le absorb din pământ, ele preiau și elemente „străine”, aflate în sol. De exemplu castraveții asimilează argint, tomatele zirconiu iar porumbul asimilează tantal, beriliu și aur.

Tudor Opris, în cartea *Botanica distractivă* arată că atunci când o anumită plantă trăiește pe un anumit depozit mineralier, aceasta va absorbi cantități considerabile din elementele aflate în pământ. Astfel, s-au descoperit în Munții Altai, din zona lacului Telețkoe, într-o zonă bogată în zăcăminte aurifere, plante în a căror tulpină se aflau grăunciori de 2-3 mm din acest valoros metal.

Sunt cunoscute ca bune „strângătoare” plopul și coada soricelului. În frunzele plopului american se găsește zinc în proporție de până la 2.5 /10 000, adică din 1 000 kg masă verde se pot obține 250 gr. de zinc. La coada soricelului proporția este de 4.5/1 000, adică din aceiași cantitate de masă verde se pot obține cca. 4,5 kg de zinc.

Aplicatie

Fiecare din noi „asimilăm” din substanțele care se află ascunse la temelie existenței noastre. Dacă alegem să construim pe un depozit de aur vom construi din aur, iar dacă alegem să rămânem doar la paie, vom construi din paie. „Fiecare dar să ia bine seama cum clădește... dacă clădește cineva aur, argint, pietre scumpe, lemn, fân, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față...” - 2 Cor.3:10-13.

SUFLETUL

Credința că sufletul poate părăsi fără veste corpul omului, a determinat multe popoare să alcătuiască diferite obiceiuri. Între acestea, popoarele sălbatice credeau că atâta timp cât sufletul rămâne intact nu puteau păți nici un rău. Pentru aceasta, în caz de primejdie puteau folosi un sac în care „depozitau” sufletele, până trecea primejdia, după care le puteau relua în posesie fără nici o grijă. În insula Kei, femeile poartă o nucă de cocos în care ascund sufletul copilului. Cel mai ciudat obicei este în Noua Guinee. Aici mamele obișnuiesc să-și poarte copilul într-un sac legat la spate. De sac ele trebuie să prindă o mlădiță de salcie, o liană, sau chiar o trestie, atât de lungă încât să se târască pe pământ, în urma lor. Pentru că, dacă din întâmplare, sufletul copilului ar părăsi corpul și s-ar rătăci, i-ar trebui un mijloc prin care să se ridice din nou de la pământ.

Aplicatie

În mod evident folklorul acesta nu are de-a face nimic cu învățătura Bibliei. Cuvântul Scripturii spune foarte clar că omul „a devenit”, nu a primit „un suflet” Gen.2:7. Odată „plecat” sufletul, (persoana) este plecat pentru totdeauna, până la judecată. Ecles. 9.

TELEGRAMĂ - „TRANDAFIRUL ALB”

„Trandafirul alb” era cea mai puternică organizație studentească germană împotriva hitlerismului. Împreună cu miscarea de rezistență poloneză au organizat unul din puținele și curajoasele atentate împotriva lui Hitler. El consta în identificarea trenului special, care urma să-l transporte pe Hitler și, într-un loc dinaintea stabilit, trenul trebuia să fie aruncat în aer.

Informația privind trenul, data și ora călătoriei trebuia să fie obținută de Gerda, o studentă în medicină, pe numele ei adevărat Sofia Scholl, una din conducătoarele organizației „Trandafirul alb”. Cu ajutorul unui gardian sătul de politica fuhrer-ului, a reușit să obțină datele, pe care le-a transmis telegrafic la detașamentul de intervenție. Conținutul telegramei era următorul:

„Mătușa Frieda sosese mâine. Trimiteți caii la gară. Nu avem piese de schimb pentru săcerătoare, propunem accesorii „Erstaz” tipul WD – 0906 și GS – 0203.”

WD erau primele litere ale zilei stabilite pentru atentat. Cifrele 0906 arătau luna și ziua, iar 0203 ora și minutul când trenul trecea prin zona atacului. Atentatul a reușit, însă datorită unei programări de ultimul minut, Hitler nu a călătorit cu trenul acela, astfel a scăpat de la moarte.

Aplicatie

În Matei 24 este redactată ultima „telegramă” trimisă de Isus pentru ucenicii Săi. În ea sunt menționate, cu mare precizie, semnele care confirmă sosirea Mântuitorului. Înțelegerea lor presupune și o pregătire adecvată. Acest eveniment este unic și consecințele lui sunt vesnice.

TOTUL

Imediat după moartea multimilionarului John D. Rockefeller Sr., un reporter a întrebat: „Ce mostenire a lăsat domnul Rockefeller? Știm că era un om incredibil de bogat.” Fără nici o ezitare, omul de finanțe a răspuns: „A lăsat totul.”

Aplicatie

Răspunsul acestui om reflectă relația noastră cu bunurile acestei lumi.

TRADARE - „CRUCIADA COPIILOR”

Istoria cruciadelor, sec.XIII, a fost scrisă cu mult sânge nevinovat. Una din cele mai triste pagini ale ei este cunoscută sub numele de „Cruciada copiilor.”

Repetatele esecuri ale cavalerilor și ale ordinelor populare au dus la organizarea unor armate de copii din diferite părți ale Franței și Germaniei. Grupul francez a avut drept conducător un ciobănas cu numele Etienne, care, cu acordul regelui, a strâns cca. 20 000 de copii, băieți și fete de toate vârstele. Ei au plecat din Vendome, cu gândul să ajungă la Ierusalim. După un drum îngrozitor, în care au suferit de foame, sete și oboseală, murdari și epuizați, micii copii au ajuns la Marsilia. Aici au fost îmbarcați pe șapte corăbii care aveau misiunea să-i ducă la Ierusalim. La scurt timp de la plecare s-a dezlănțuit o furtună mare care a scufundat două din cinci corăbii, toți călătorii fiind înghițiți de valuri. Celelalte cinci corăbii au reușit să ajungă la Alexandria unde toți copii au fost vânduți ca sclavi turcilor și aceasta nu datorită situației ivite ci din simplul motiv că așa s-au înțeles acestia cu delegații lor chiar în momentul îmbarcării, întrucât copii nu aveau cu ce plăti transportul.

Aplicatie

Trădarea este acțiunea care demonstrează limita josniciei caracterului uman. Când aceasta are în vedere persoane neajutate și nevinovate atunci putem spune că ființa umană a ajuns la stadiul de posedare demonică. Sfatul apostolului Pavel este „Depărtează-te de oamenii acestia” - 2 Tim. 3:4-5.

TRĂDĂTORUL

În anul 1482, Leonardo da Vinci s-a stabilit la Milano, unde a creat mai multe opere de mare valoare. Printre acestea este și pictura murală „Cina cea de taină” de la mănăstirea Sfânta Maria della Grazia. La această frescă pictorul a lucrat între anii 1495-1497. Abatele mănăstirii, având impresia că artistul întârzie în mod deliberat, l-a reclamat ducelui de Milano, Lodovico Sforza. Acesta l-a chemat pe artist și de față cu abatele mănăstirii l-a întrebat din ce cauză lucrările mergea așa de greu. Privindu-l pe abate Leonardo da Vinci a spus: „Am muncit mult însă nu am găsit un model pentru Iuda, acum aflându-l, voi sfârși curând lucrarea.”

Aplicatie

Din păcate, modelul lui Iuda se găsește din ce în ce mai des. Iuda are astăzi mai mulți urmași ca oricând și mai mulți decât toți ceilalți ucenici laolaltă. Ar putea fi chiar canonizat – „sfântul” Iuda Trădătorul. Cel mai trist lucru este că trădătorul poate fi în noi... „Adevărat vă spun că unul dintre voi mă va vinde” - Ioan 13:21

ȚAPUL ÎNTORS ACASĂ

Abraham avea doisprezece țapi frumoși. Nimeni nu avea țapi ca ai lui. El îi iubea și avea mare grijă de ei. Într-o zi a venit preotul de la Templu și i-a cerut doi țapi pentru slujba de Pasti. Unul pentru jertfă iar altul pentru trimis în pustie. Deși ținea mult la ei, în cele din urmă se învoi să dea cei doi țapi necesari pentru slujbă. I-a luat personal și i-a dus la templu, asistând la oficierea slujbei. Unul a fost junghiat iar altul purtând păcatul a fost trimis în pustie. În cele din urmă cu inima tristă dar împăcat pentru darul făcut se întoarse acasă. Văzând țapii în staul începu să-i numere: 1, 2, 3...5... 8...10...11. Uimit a înțeles totul și s-a înfiorat: țapul lui Azazel s-a întors acasă.

Aplicatie

Aplicația este profundă și dureroasă. După lungi eforturi ne despărțim de păcatele noastre trimițându-le în pustie. Dar mai curând decât ne-a așteptat descoperim că ele se întorc din nou acasă. Nu ne rămâne decât să o luăm din nou de la capăt până vor dispărea cu totul. „Sângele lui Isus ne va curăți astfel de orice păcat” -1 Ioan1:

UNITATE

Un sat își dorea un preot care să fie deosebit de credincios. Atunci când se va ruga pentru ploaie să plouă, când se va ruga pentru soare să fie soare. Episcopul era în încurcătură. Nu era nici un preot care să vrea să meargă în parohia aceea. Într-un târziu, un tânăr absolvent a zis: „Mă voi duce eu.” Mirat episcopul l-a întrebat: „Cum, ai curajul să te duci? Poți?” „Da, mă voi duce și mă voi ruga pentru ploaie sau pentru soare, cu o singură condiție: atunci când vor vrea ploaie, tot satul să vrea să plouă, iar când vor soare, tot satul să vrea să fie soare.”

Aplicatie

Lipsa unității duce de cele mai multe ori la pierderea libertății. Dictionul roman „divide et impera” – „împarte și stăpânește,” este revelator în privința aceasta. Pe de altă parte unitatea creștină nu este numai un acord de principii, care să țină împreună o comunitate în fața vrășmasului, ea este o unitate a credinței și în mod special una a dragostei - Col.2:2.

UNDE EȘTI ?

În cartea *Minutul lumii la Waterloo* scriitorul Stefan Zweig spune că istoria este la îndemâna omului. Ea depinde, în momentele ei cheie, de intervenția unui singur bărbat sau este schimbată datorită sovăririi altui bărbat. Scriitorul afirmă că astăzi am fi avut o altă istorie dacă în momentul cheie de la Waterloo generalul Grouchy n-ar fi ezitat. Zăbovirea lui a însemnat întoarcerea firului evenimentelor și înfrângerea.

Din descrierea lui Zweig înțelegem că lupta a fost teribilă. Englezii respinseseră patru atacuri franceze, iar acum centrul de rezistență slăbise foarte mult. Ultimul atac francez părea să fie hotărâtor. Întâi începu artileria. Curând porni atacul infanteria. Încleștarea era teribilă. Napoleon și Wellington priveau disperați după ajutor. Pentru englezi trebuiau să vină armatele prusace, iar pentru francezi armata lui Grouchy. Napoleon a aruncat totul în luptă. Wellington încă mai rezista. Câteva zeci de minute încă și armata prusacă făcu joncțiunea intrând în luptă contra lui Napoleon. Francezii au început să dea înapoi. În disperare Napoleon a strigat: „Unde ești Grouchy ? Unde ai rămas Grouchy ?”

Aplicatie

Este ceasul bătăliei finale. „Sună trâmbița, totul este gata, dar nimeni nu merge la luptă...” - Ez. 7: 14 „Vine nenorocirea... vers. 25, Împăratul jeleste...” vers 27. Este ultima mare bătălie. A fost suficient ca în inima generalului să fie puțină sovăială pentru ca tot ce construiseră francezii de-a lungul multor ani de război să se piardă în câteva ceasuri. Strigătul se mai aude și astăzi: „Unde ești Grouchy ? Unde ești...? Unde ai rămas...?”

UNITATE

Filosoful și poetul turc Celaleddin Rum, 1204, supranumit Melvana, se plimba

într-o seară, cu discipolii săi prin oras. O haită de câini dormeau liniștiți pe marginea drumului. „Priviți ce exemplu frumos de frăție,” a zis unul din ucenici. Melvana a zâmbit și a continuat: „Ai dreptate, dar încearcă să le arunci un os sau o bucată de carne și vezi ce se întâmplă cu frăția...”

URMĂRI

Scriitorul italian Dino Buzatti ne povesteste o legendă:

Ibis, îngerul morții, a apărut înaintea lui Einstein, în timp ce lucra la celebra lui teorie a relativității. „Timpul tău s-a încheiat, trebuie să vii cu mine în lumea cealaltă,” i-a zis îngerul. Einstein l-a rugat să mai aștepte o lună, timp în care să termine lucrarea. Ibis a acceptat. După o lună, Einstein a mai cerut un răgaz.

În cele din urmă, terminând lucrarea, s-a dus într-o noapte de decembrie, conform înțelegerii să se întâlnească cu îngerul morții în parc. Einstein era mulțumit, căci își făcuse lucrarea. Ibis l-a întrebat: „Ai terminat cartea?” „Da”, a răspuns savantul. „Atunci poți să trăiești cât vrei, nu mă interesează persoana ta. Pe mine mă interesează lucrarea ta. Eu sunt trimisul diavolului. Te-am speriat cu gândul morții ca să lucrezi cât mai repede și bine. Chiar dacă ceea ce tu ai făcut ai făcut cu intenții bune, va fi folosit în scopul meu și-mi va aduce mult succes. Sunt mulțumit.”

Aplicatie

Prea adesea creștinii lucrează „benevol” în slujba diavolului. Aparent ei consideră că susțin cauza lui Dumnezeu, mângâindu-și conștiința cu intenția lor bună, în realitate însă ei lucrează foarte bine pentru vrășmasul. „Fiecare să ia bine seama”-1Cor.3:10, spune apostolul Pavel, „ca nu cumva să dea vre-o rădăcină de amărăciune și mulți să fie întinați”-Ev.12:15.

UZURPARE

Cambyses, regele mezilor și al persilor, fiul și urmașul lui Cyrus al II-lea, a domnit între anii 529-522 î.Hr. A fost un suveran ambițios, autoritar și sângeeros. În lupta sa pentru păstrarea puterii a început să bănuiască pe fratele său Bardiya, numit și Semerides. Un vis prevestitor l-a făcut să ia hotărârea să-lucidă. Lucru care, cu ajutorul unei slujitor credincios, numit Prexaspes, l-a și adus la îndeplinire, în mare taină. Dar după un scurt timp, o veste de necrezut, a ajuns din Persia făcându-l pe rege să nu știe ce să mai creadă: desi Prexaspes se jura că l-a ucis pe Bardiya, un alt Bardiya pretindea că domnește în Persia.

Ce se întâmplase?

Un mag, Gaumata, un reprezentant al preoțimii medicale, aflase despre moartea ținută secretă a prințului și întrucât semăna perfect cu acesta, a hotărât să riste dându-se drept Bardiya, fiul lui Cyrus al II-lea.

Fratele său, regele Cambyses, se afla departe în Egipt într-o campanie militară, așa că a avut suficient timp să-si pregătească înșelăciunea. Poporul obosit de domnia acestuia i s-a alăturat repede, în timp ce s-a declarat „rege al mezilor și persilor”.

Aflând toate acestea, Cambyses s-a hotărât să demaste înșelăciunea, însă o moarte năpraznică i-a curmat existența, în condiții misterioase. Înainte de a muri, a dezvăluit ofițerilor lui adevărul că își ucisese fratele și că actualul guvernator era un înșelător.

Falsul Bardiya a domnit o vreme liniștit. Chiar a câștigat simpatia poporului prin reducerea de taxe și scutirea de serviciul militar.

Toate acestea până când, un ofițer pe nume Oranez, împreună cu patru tovarăși, a hotărât să verifice mărturisirea lui Cambyses de pe patul de moarte. Acest ofițer stia că există un mag care semăna foarte bine cu fostul prinț, și care fusese pedepsit, cu mai mulți ani în urmă de regele Cyrus, la tăierea urechilor pentru o anumită fărădelege. Așa că se hotărî să verifice dacă actualul rege are sau nu urechi. Lucru care nu a fost greu, dacă luăm în calcul că s-a folosit pentru aceasta de o femeie. Regele, într-adevăr nu avea urechi. În felul acesta înșelăciunea a fost demascată și falsul rege a fost omorât.

Aplicatie

Raportul biblic spune despre Marele Uzurpator care a râvnit „scaunul de domnie” a Celui Prea Înalt - Is. 14:12-14. S-a folosit de tot ce a avut la îndemână ca să pună mâna pe el și să se „dea drept Dumnezeu”- 2 Tes. 2:4. Înșelăciunea lui a fost atât de bine mascată încât armate de îngeri l-au crezut. A fost însă Cineva care a venit să-i descopere adevărata identitate- Ioan 8:44, și „să nimicească lucrările lui”- 1Ioan 3: 8.

VAI DE CEI ÎNVINȘI

Tius Liviu povesteste în *Historia romană* (V, 48) că în anul 390 î. Hr. după ce au rezistat șapte luni asediului galic asupra Capitoliului, romanii, au fost siliți să capituleze. Brennus, comandantul galilor, a cerut o despăgubire de 1000 taleri de aur pentru a părăsi Roma. Tribunalul Suplicius a adunat această sumă. În timp ce cântărea aurul, romanii au reposedat galilor că folosesc greutăți false, atunci Brennus, aruncându-și spada în balanță a rostit cuvintele care au devenit proverbiale: „Vae victis!”- „Vai de cei învinși!”

Aplicatie

Ziua judecării este fără milă. Apocalipsa spune că Dumnezeu își va „arunca secerea pe pământ. Și pământul va fi secerat”-Apoc.14: 16; și vor zice atunci: „Vai! Vai! Babilonul, cetatea cea mare, cetatea cea tare! Într-o clipă ți-a venit judecata”- Apoc. 18: 10. Cei învinși vor fi aruncați afară pentru totdeauna, acolo „unde este plânsul și scrâsnitul dinților”- Mat.25: 30.

VEGHE ATENTĂ

Istoria spune despre un împărat care avea un fiu atât de rău, încât se hotărî să-l îndepărteze de tron. Odată luată hotărârea, l-a chemat, și pe un ton foarte ferm i-a comunicat că mostenirea îi va fi luată și nu va mai avea parte de domnie.

Timpul trecu și tânărul prinț își schimbă viața, ba mai mult decât atât, regretă faptele de rusine pe care le făcuse altădată. Observând această schimbare, împăratul hotărî să-i redea mostenirea, însă cu o condiție și o lecție pe care trebuia să o învețe pentru toată viața.

Astfel își chemă fiul și-i încredință un vas plin cu ulei pe care trebuia să-l poarte prin tot orasul fără să verse nici o picătură. Dacă s-ar fi scurs măcar o picătură nu avea nici o șansă să-și capete mostenirea și tronul.

Prințul a plecat însoțit de doi soldați care aveau ordinul să-l supravegheze. Străbătu străzile, încet, foarte încet, oprindu-se oridecâteori vasul se înclina mai tare. Târziu se întoarse la palat fără să fi vărsat vre-o picătură de ulei. Când l-a văzut regele i-a zis: „Spune-mi fiule, ai străbătut orasul, după porunca mea?” „Da,” răspunse fiul. „Spune-mi fiule ce ai văzut astăzi în oras?” „Nimic tată, absolut nimic.” „Cum nimic, n-ai întâlnit oameni, supuși care te aclamau, fete frumoase, magazine...!” „Nu tată, n-am văzut nimic. Nu mi-am ridicat ochii de la vasul cu undelele pe care îl purtam.” „Bine, a răspuns regele, acum știi ce înseamnă să veghezi asupra sufletului tău.”

Aplicatie

Vegherea presupune o privire atentă, susținută și concentrată asupra Mântuitorului. Apostolul Pavel spune romanilor: „Să ne uităm ținută la Căpetenia și desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus...”- Rom. 12: 2. Aceasta presupune și refuzul de a privi la lucrurile care pot murdări caracterul unui creștin.

VESTEA CEA BUNĂ

O veche poveste spune că pe vremea foametei care a fost în Egipt, Iosif a dat poruncă să fie aruncată în Nil toată pleava care fusese adunată în urma recoltării din anii bogați. Fiind luată de apă, această pleavă, îi putea anunța pe cei de la vărsarea Nilului că în Egiptul Superior există grâu și deci pot să vină să cumpere să-și scape viața.

Aplicatie

Uneori folosim pleava ca reclamă pentru grâu. Desi aparent lucrul acesta poartă cu el un beneficiu, mai degrabă sau mai târziu se va dovedi o mare amăgire și aceasta din motivul că mulți se opresc doar la pleavă uitând de grâu.

VIATA

Elisabeth Kumbler Ross spunea: „Nu a muri este greu; nu ne trebuie nici talent nici o excepțională comprehensiune pentru a muri. Toată lumea o face. Ceea ce e dificil este de a trăi, de a trăi intens, până la moarte, indiferent că moartea e încă departe sau iminentă că-i vorba chiar de tine sau de cineva pe care-l iubești foarte mult și va muri curând.”

VIAȚĂ CURATĂ

Vasile cel Mare în *Scrisoare unei văduve*, Epistola 111, vorbește despre secretul vânătorilor de porumbei sălbatici.

Ca să prindă porumbei, prinde unul îl îmblânzește până acolo că vine și se hrănește din palmă. Apoi îl unge cu un ulei special și îi dă drumul să zboare spre ceilalți porumbei. Mireasma acestui ulei, face ca toți ceilalți porumbei să-l urmeze în colivia stăpânului.

Aplicatie

Ungând aripile sufletului cu uleiul Duhului Sfânt, vom zbura în lumea acesta pentru a atrage și pe alții la Dumnezeu. Un astfel de om va conduce fără să știe pe alții la Hristos.

VICTORIE

Una din cele mai glorioase pagini ale istoriei Reformațiunii a fost scrisă de Wilhelm de Orania, zis și Wilhelm Taciturnul (de la *zwyger* – „cel tăcut”, „cel reținut”). Desi a fost crescut la curtea lui Carol Quintul, un catolic convins, primind o educație în spirit catolic, era totuși mai înclinat spre reformă și nu se sfîia să arate lucrul acesta. A întreținut corespondență cu Martin Luther, care l-a ajutat mult în formarea unei poziții dogmatice. În curând înclină deschis pentru Reformațiune.

Replica bisericii catolice nu s-a lăsat mai puțin așteptată. Filip II, catolic, a trimis pe Ducele de Alba cu forțele spaniole fidele catolicismului, să-l pedepsească pe curajosul principe. Armatele ducelui au masacrat orasul Zutphen apoi au asediat orasul Haarlem (12 iulie 1573) și au ucis mai multe mii de oameni. A urmat orasul Alkmarr. În disperare de cauză, asediații au deschis digurile mării. În fața apelor spaniolii au fost nevoiți să se retragă, iar evenimentul a fost socotit providențial. De atunci există o vorbă: „Victoria începe la Alkmarr.”

În urma acestei întâmplări, Wilhelm a devenit calvin prin botez, dedicându-se total în apărarea reformei. De remarcat un fapt interesant. Aflând de gestul său, catolicii, au trimis un diplomat abil, pe don Juan de Austria, cu promisiuni foarte ademenitoare, cu condiția să se întoarcă la religia catolică. Wilhelm a răspuns: „Acum prefer să rămân fără toate onorurile, decât să renunț la religia mea.” Această afirmație curajoasă avea să fie plătită foarte scump. Doar câțiva ani mai tâziu (1584), plătea cu viața curajul de a se opune bisericii catolice. A fost asasinat.

Aplicatie

Celui credincios, chiar dacă trece prin mari greutăți, Dumnezeu îi pregătește o mare victorie. Victoria începe la Alkmarr. Victoria începe la cruce. Chiar dacă Fiul lui Dumnezeu a fost ucis (chiar dacă Wilhelm a plătit cu viața), victoria a fost definitivă și deplină. Ellen White spune: „El a strigat „S-a sfârșit.” Bătălia a fost câștigată. Mâna Sa dreaptă și brațul Său sfânt l-au asigurat biruința. Ca biruitor a înfipt stindardul Său pe înălțimile vesnice.” *Hristos Lumina Lumii*, p.758 eng.

VIITOR

Un vechi proverb chinez spune: „Dacă planifici pentru un an, atunci cultivă orez. Dacă planifici pentru douăzeci de ani, atunci cultivă pomi, Dacă planifici pentru secole, atunci cultivă oameni”.

Aplicatie

Cea mai grea dar și cea mai frumoasă investiție este în oameni. De multe ori putem fi dezamăgiți, dar viitorul ne va arăta că nu ne-am înșelat procedând în felul acesta.

VIRTUȚI

Teophilus era un om credincios din primele secole ale creștinismului. Odată a călătorit spre un loc îndepărtat. Ajungând la malul Eufratului, un vameș l-a oprit întrebându-l ce bunuri are de declarat. „Bunuri - a răspuns Teophilus - am Dreptatea, Răbdarea, Mulțumirea și Evlavia”. Funcționarul de vamă era vădit nedumerit. „Acestea sunt bineînțelese sclavele dumneavoastră”. „Nu sunt sclavele, ci sunt stăpânele mele”, a răspuns Teophilus.

Aplicatie

„Negresit evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig” -1Tim. 6: 6. Dați-vă silința să uniți spune Petru „credința cu fapta, cunostința cu înfrânarea, răbdarea cu evlavia...”- 1Pet. 1: 2-7. Apostolul Pavel spune că numai „acestea trebuie să ne însoțească.”

ZAPISUL ZUGRAVULUI

În anul 1831, zugravul Marin Tudosie a refăcut pictura bisericii Sfântul Mina din Craiova. Pentru a justifica banii cuveniți pentru lucrare, zugravul a întocmit o listă cu lucrările efectuate la biserică:

1. Am pus coadă nouă cocosului lui Sf. Petru și i-am îndreptat-o;
2. Am legat pe cruce pe tâlharul din dreapta și i-am pus un deget nou;
3. Am pus o aripă Arhanghelului Gavril;
4. Am spălat pe servitoarea lui Caiafa și i-am pus puțin roșu în obraz;
5. Am reînnoit cerul, am adăugat câteva stele și am curățat luna;
6. Am înrosit focul din iad, am pus o coadă nouă lui Lucifer și i-am ascuțit unghiile;
7. Am reparat haina Sf. Anton și i-am pus doi nasturi la antiriu;
8. Fiului lui Tobias, care călătorește cu îngerul Gavril, i-am pus curea nouă la traistă;
9. Am spălat urechile măgarului lui Avsalom și l-am potcovit;
10. Am smolit corabia lui Noe, și i-am pus un petec;

11. Am albit barba Sf. Neculae;
12. Am ascuțit sulița lui Sf. Gheorghe si am înverzit coada balaurului;
13. Am spălat rochia Sf. Maria;
14. Am pus coadă diavolului de la Sf. Mina si am cârpit toaca.

Nota se încheie cu specificarea sumei pe care zugravul o cerea de la părintele Ioanachie, pentru curățatul, spălatul si cârpitul sfinților din biserică.

Aplicatie

Există trei categorii de sfinți: de biserică, de vreme bună si de orice vreme. Cei din prima categorie sunt usor de recunoscut. Sunt bine „zugraviți”, sunt de obicei „la înălțime” si nu deranjează pe nimeni. Întreaga lor viață spirituală se reduce la zugrăvirea unei poze cât mai frumoase. O singură problemă au: sunt doar în biserică, în rest nu au prea multe cu sfințenia. Cei din a doua categorie, sfinții de vreme bună, sunt oameni credinciosi care nu sunt interesați în mod special de icoana proprie, nu-si „zugrăvesc” o imagine spirituală dar nici nu acceptă să te atingi de cea pe care deja o au. Sfințenia lor merge cât este vreme bună. Cum vremea se schimbă, începe să se clatine. Categoria a treia, sfinții de orice vreme, sunt sfinții si de orice loc. Pe ei nu-i interesează decât un singur lucru: „vreau să fac voia Ta Dumnezeule si Legea Ta este în fundul inimii mele.” Ps 40: 8.

ZECIME

Un pastor dintr-o anumită denominațiune, în care nu se obisnuia să se practice sistemul dăruirii sistemtice, a fost întrebat de un coleg dacă membrii bisericii lui dau zecime. „Sigur ca dau”, a răspuns pastorul. Mirat colegul a continuat: „Câți la sută din membrii dau zecime?” „Cum câți la sută, veni răspunsul, toți dau zecime.” În timp ce colegul era de-a dreptul surprins, pastorul a continuat: „Da, unii o dau de bună voie la biserica, o aduc ei, iar de la alții o strânge Dumnezeu.”

Aplicatie

Fiecare persoană plătește zecimea. Unii o dau Domnului alții o dau doctorului, chelnerului sau avocatului. Necazul este că atunci când n-o dăm Domnului, ci în altă parte, ea devine cincizecime - „veți plăti împătrit.”

ZECIME

Un om foarte bogat si totodată credincios Domnului, datorită unor conjuncturi nefericite a pierdut totul într-o singură zi, rămânând sărac. Fiind om credincios continua să meargă la biserică. Într-o anumită ocazie în timp ce mergea la Biserică a făcut calculul banilor pe care el i-a dat Domnului. Erau aproape o sută de mii de dolari. Fața i s-a luminat de un zâmbet larg. Un alt membru care tocmai îl văzuse zâmbind, si care cunostea situația lui l-a întrebat: „Cum poți să zâmbesti în situația pe care o ai?” „Da, a răspuns omul, tocmai am descoperit că mai am aproape o sută de mii de dolari pe care nu poate să mi-i ia nimeni...”

Aplicatie

Domnul Isus spune: „Strângeți-vă comori în cer unde nu le mănâncă moliile si nu le fură hoții ...Pentru că unde va fi comoara voastră acolo va fi si inima voastră” -Mat 6:19-21.

ZIUA FINALĂ

Între acțiunile militare rămase celebre, este cu siguranță si acțiunea plină de curaj a generalului Hannibal de a invada Italia. Traversând Pirineii si apoi Alpii, cu întreaga armată (50 000 pedestri, 9 000 călăreți si 37 de elefanți), în numai 15 zile, surprinde nepregătite armatele romane, pe care le distruge. Folosind trupe aliate, înlătură treptat orice rezistență, si pe când străjerii „cetății eterne” se asteptau mai puțin, Hanibal ajunge la porțile Romei. Un strigăt de groază a străbătut atunci orasul: „Hannibal ante portas” – „Hannibal înaintea porților.”

Aplicatie

Ziua Domnului va veni pe neasteptate. Mulți vor constata cu groază ca Isus „este înaintea portii” si nu vor mai putea face nimic. In vederea aceluia moment e necesar să ne pregătim de pe acum.

BIBLIOGRAFIE

1. Chirilă, Amelian, *Mărturii de la Brates*, Ed. Geneze, Galați, 2000.

2. Cohen,Robert, *Egiptul Faraonilor*, Ed.Prietenii Cărții, Bucuresti,1997.
3. Colecția revistei *Magazin istoric*, 1966-1989.
4. Colecția ziarului *Magazin*.
5. *Comentarii pentru daruri*, Ed. Viață și sănătate, Bucuresti 1997-1999.
6. Cumont Franz, *Persia*, Bucuresti, 1998.
7. Diego Rival, *Civilizația Maya*, Ed. Prietenii Cărții, Bucuresti,1997.
8. Eliade,Mircea, *Istoria credințelor și ideilor religioase*, Ed. Științifică, Bucuresti, 1991.
9. Faure,Elie, *Istoria artei*, 5 vol, Ed. Meridiane, Bucuresti, 1970.
10. Frobenius, Leo, *Cultura Africii*, Ed. Meridiane, Bucuresti, 1982.
11. Homer, *Istorii*, Bucuresti,1972.
12. Kernbach,Victor, *Dicționar de mitologie generală*, Ed.Albatros, Bucuresti, 1995.
13. Lecca,Aurel, *Geografie distractivă*, Ed.Tineretului, Bucuresti,1969.
14. Bucuresti, 1995.
15. Martini,Alberto, *Enigme captivante ale istoriei*, Ed.Prietenii Cărții, Bucuresti,1999.
16. Moldovan, Gheorghe, *Plantele noastre îndrăgite*, Ed.Aquila, Oradea, 1996.
17. Opris Tudor, *Botanica distractivă*, Ed.Albatros, Bucuresti ,1973.
18. Platon, *Dialogurile*, Ed.Agora, Iasi, 1993.
19. Procopius din Caesarea, *Istoria secretă*, Ed. Academiei, 1972.
20. Șarambei, Iohanna și Nicolae, *99 Personalități ale lumii antice*, Ed.Albatros, Bucuresti, 1983.
21. Schliemann, Heinrch, *Pe urmele lui Homer*, Ed. Meridiane, Bucuresti, 1979.
22. Simoni-Abbat, Mireille, *Aztecii*, Ed. Meridiane, Bucuresti, 1979.
23. Smiles,S. *Ajută-te singur*, Ed. Soc.Soroc, Bucuresti, 1992.